

alella

Núm. 363
Novembre-desembre
2019
any 59

3,50 €

Així serà l'hotel de luxe de la Torre del Governador

S'aprova inicialment el Pla de Millora Urbana del sector

Entrevista amb Marc Almendro, regidor de Serveis Territorials (urbanisme)

L'ajuntament apuja l'IBI per quadrar un pressupost de 12,7 milions per al 2020

Adéu a Mercè Giralt, que va morir el 15 de novembre als 91 anys

RENTAT ALELLA

NOU TREN DE RENTAT, MÉS SUAU I MÉS EFICIENT!

- TREN DE RENTAT AMB RASPALLS TÈXTILS
- 11 BOXES DE RENTAT A PRESSIÓ AMB AIGUA CALENTA
- ESBANDIT AMB AIGUA OSMOTITZADA, PER A UN ACABAT IMPECABLE

- MÀQUINA NETEJA TAPISSERIES
- MÀQUINA DE LÍQUID NETEJA LLANTES
- RESULTATS SORPRENENTS

Christ
WASH SYSTEMS

**Estem a la carretera d'Alella km. 1
08328 Alella
Al costat de la gasolinera BP**

01 Coberta

Foto realitzada per Jordi Bertran amb el seu dron que mostra la finca de Cal Governador, amb el barri d'entrada en primer terme, el passeig a continuació i l'edifici principal al fons.

05 Cartes al director

06 Del poble

9 Actualitat

- Entrevista a Marc Almendro, alcalde d'Alella

- Els partits de l'oposició opinen sobre les qüestions urbanístiques d'actualitat.
- La Torre del Governador, més a prop d'esdevenir un hotel de luxe.
- L'ajuntament apuja l'IBI per quadrar un pressupost de 12,7 milions per al 2020.
- Entrevista a Jordi Rabella és veí d'Alella i coordinador de Sanitaris per la República.
- Bon viatge, Mercè! Mercè Giralte i Gallamí ens va deixar a 91 anys.

27 Qué fa...?

- Júlia Campistany, professional de les arts escèniques.

28 La crònica

- L'independentisme s'aferma, però segueix atuit.

33 Cultura

- Entrevista amb Jordi Pou, pediatre i escriptor.
- Entrevista amb Núria García-Dotor, guanyadora d'una beca Diplocat.

- Entrevista amb Pau Bautista, Jesús Ruiz, Alfred Gaza i Joan Roca, integrants de l'Associació de Vehicles Clàssics i Antics d'Alella.
- Entrevista amb Lourdes Pijoan, directora de l'Escola Bressol el Campanar.
- Cossos, nusos i metamorfosi al jardí de la reina.
- Seguretat viària. Conte guanyador del certamen de contes Alella a Guida Alzina.

45 Fototeca

- Solució salomònica a l'església de Sant Feliu d'Alella.

46 L'Associació de Veïns

- Entrevista amb Pedro Arriezu, veí d'Ibars-Meia.

49 Personatge

- Marian Muñozla Marian de Correus.

50 Solidaris

- Canvi climàtic i aigua.

52 La Do Alella avui

- Can Coll.

55 Vitivinícoles

- Rafael Barnadas.

53 Magazin

64 Esports

- Trenta anys d'atletisme a Alella.
- Breus.

EDITORIAL

L'urbanisme, un repte de vital importància

A la revista *Alella* tenim el costum d'oferir una entrevista a un regidor de l'ajuntament a cada número. Així, en el transcurs dels mandats procurem anar alternant entre els que formen part de l'equip de govern i els de l'oposició. Tradicionalment engegarem aquesta sèrie amb el torn de l'alcalde, en el primer número que surt després de la formació del govern, i en el següent acostumem a entrevistar el cap de l'oposició. Tot seguit continuem les entrevistes amb la resta de regidors i normalment només repetim entrevistat, si l'actualitat ho requereix, quan forma part del govern i és titular de més d'una regidoria. Seguint aquest criteri, en els dos números anteriors es va entrevistar Marc Almendro, com a nou alcalde d'Alella, i a continuació a Esteve Garcia-Ossorio, com a cap de l'oposició.

En aquest número tornem a entrevistar Marc Almendro, però com a regidor de Serveis Territorials, o sigui regidor de l'àrea que s'ocupa de l'urbanisme. De sempre hem considerat els afers urbanístics com els de més vital importància per al nostre municipi.

Fa setze anys ERC, en aliança amb el col·lectiu la Garnatxa durant dos mandats, va arrabassar l'alcaldia a CiU i de seguida es va iniciar la redacció d'un nou pla d'ordenació urbanística municipal (POUM). Sota l'alcaldia d'Andreu Francisco es va culminar la redacció i l'aprovació del nou POUM. En els dos primers mandats amb la participació del regidor de Sostenibilitat Àlex Asensio, i, en els dos següents assumint la responsabilitat d'urbanisme el mateix alcalde.

Finalment, el nou ordenament es va aprovar. De seguida es va obrir el període d'al·legacions, algunes de les quals van ser estimades pel jutge i obliga l'ajuntament a negociar les oportunes modificacions. Des de la revista estarem atents a aquests ajustos.

Per la seva part, aquelles parts del pla no impugnades han començat el seu camí, com és el cas del Pla de Millora Urbana Torre del Governador i passeig de Marià Estrada i el Pla Parcial de la Serreta i el Pla.

Quan érem a prop de les eleccions passades vam fer una entrevista de comiat a Andreu Francisco i li vam preguntar que, si ERC tornava a assolir el govern d'Alella, qui de la candidatura assumiria la cartera d'Urbanisme i ens va contestar que la persona més idònia i que ja feia temps que s'hi preparava era Marc Almendro.

Li toca, doncs, al jove alcalde d'Alella entomar aquesta responsabilitat i és per aquest motiu que Carla Riverola l'ha entrevistat en la seva condició de regidor de Serveis Territorials. Quan la llegiu, us trobareu amb una persona decidida, convençuda de la bondat del POUM, aprovat com ell ens recorda per unanimitat del ple menys una abstenció, i que, per tant, es proposa implementar-lo amb fidelitat a la seva redacció. Encara que també va afegir que un planejament no és com la Bíblia o, com ara està d'actualitat dir-ne, un text constitucional, i que per tant si cal revisar-ne alguna cosa, d'acord amb el l'esperit del pla, diu que així es farà.

Respectem aquesta voluntat de l'alcalde de desenvolupar el POUM amb determinació. Entre més raons perquè és el seu compromís electoral. Si bé és cert que en el planejament se cedeixen nous àmbits a la urbanització, és a canvi d'aconseguir unes contraprestacions.

Ara, no volem acabar aquest escrit sense expressar alguns dubtes. Des que es va engegar la redacció han passat gairebé tres lustres. En aquest temps les percepcions sobre la sostenibilitat ambiental i el valor i la conservació del paisatge han anat adquirint una gran importància. Ens costa resignar-nos al fet que tot el terme municipal, des de l'autopista en avall, sigui cedit a la urbanització, i, sobretot, que els terrenys del Pla hagin d'acabar convertits en una macroàrea esportiva: ho necessita, això, Alella? I, a més, tot això passa quan l'aposta decidida pel món del vi i la vinya a Alella comença a donar bons rèdits. Pel que fa a la Serreta, només entenem que s'hi pugui deixar construir si hi ha el compromís real que el nou habitatge sigui destinat a lloguer majoritàriament per a veïns d'Alella. Si no, perdrem la possibilitat de recuperar unes vinyes, incrementarem el sostre construït, augmentarem les necessitats d'infraestructures i serveis de tota mena i a mitjà termini els nous veïns tornaran a generar més demanda d'habitatges de lloguer en el futur.

Ramon Ruiz Bruy
Director

Cal Barquer: ara també per endur-se a casa!

Ricard Sànchez-Fortun va néixer fa quaranta-quatre anys a Alella. Es va formar a la prestigiosa escola de Mey Hofmann i va treballar en restaurants tan reconeguts com l'Arzak, a Sant Sebastià, i el Racó de Can Fabes, de Santi Santamaria. Més tard va continuar adquirint experiència en restaurants de França i va tornar a Catalunya per ser professor a l'escola Hofmann

ARA FARÀ DOS ANYS QUE VAS OBRIR CAL BARQUER. QUINA VALORACIÓ EN FAS?

N'estic molt content, molt satisfet. Més enllà de la satisfacció personal d'haver estat capaç d'aixecar un negoci, crec que hem fet una clientela fidel que ens valora. Tinc clar que un restaurant necessita ben bé quatre o cinc anys per establir-se, però podem afirmar que funcionem bé. Quan mutes un negoci tens una idea i, després, el dia a dia et porta a redirigir aquesta idea inicial per adaptar-te al moment i a la demanda de la clientela. Comets errors, però mires de resoldre'ls i, sobretot, no pares d'aprendre.

QUINA CONCEPCIÓ TÉ LA GENT DE LA CUINA DE CAL BARQUER?

En general tothom té clar que és un restaurant per menjar-hi bé, amb una cuina molt cuidada i amb producte de primeríssima qualitat. El fet que obrim al matí i que servim esmorzars i cafès fa que, de tant en tant, algú ens digui que es pensava que érem una cafeteria i després se sorprèn quan coneix els nostres plats. De fet, som cafeteria, taverna, vermuteria, bar de tapes i restaurant! L'objectiu, que em penso que hem assolit, era crear un lloc càlid, maco, agradable... però amb un bon nivell gastronòmic. Un espai que pugui funcionar a totes hores, i captar la gent que ve a esmorzar a primera hora, qui fa el cafè a mig matí, els qui hi venen a dinar o a sopar. Al final és un negoci i, perquè funcioni, cal que hi hagi gent a tothora.

I TU, COM DEFINIRES LA CARTA DE CAL BARQUER?

És una carta divertida, que vol ser diferent, original, desenfadada, tant pel que fa a l'oferta com a la imatge que transmet la carta física. A través seu oferim la màxima qualitat amb el preu més ajustat.

I ARA, A MÉS DE RESTAURANT, SOU UNA ROSTISSERIA!

No, no som pas una rostisseria. No som un espai dedicat a preparar menjar per emportar-se. Som un restaurant i, a partir d'ara, els caps de setmana i festius, donarem la possibilitat de comprar-hi menjar per endur-se a casa. El fet que diversos clients ens haguessin demanat reiteradament poder-se endur a casa els plats més clàssics i celebrats de Cal Barquer ens ha animat a fer aquest pas a partir de Reis.

I COM ÉS L'OFERTA DE MENJAR PER ENDUR-SE?

Anirà variant, lògicament, però d'entrada hi posem els plats que més èxit tenen a les taules de Cal Barquer. L'ensaladilla russa, els macarrons del cardenal, els canelons de rostit de vedella, les croquetes, l'amanida de tomàquet... I també hi haurà sempre un parell de postres disponibles, com el nostre *cheese cake*. Tots aquells qui vulguin els plats de Cal Barquer a casa només caldrà que ens truquin o que hi passin per encarregar-lo.

alella

Revista independent
d'informació local

Edita
ASSOCIACIÓ CULTURAL REVISTA ALELLA
Eduard Serra i Güell, 2
08328 Alella
revista.alella@gmail.com
www.revistaalella.cat

Director
Ramon Ruiz Bruy

Sots-director
Eudald Serra

Redactor en cap
Oscar Pallarès

Redactors
Albert Alabau, Ramon Anglada, Àlex Asensio,
Anna Berengué, Laia de Bobes, Víctor González,
Quico Lluch, Daniel Montes, Jordi Prat,
Laura Ruiz i Keco Santos

Col·laboradors
Agnès Céspedes, Comissió de Cooperació
d'Alella, Montse Donada, Jordi Farrús,
Quico Lluch, Daniel Montes, Jordi Prat,
Laura Ruiz i Keco Santos

Publicitat: Oscar Pallarès (Tel. 654 40 40 43)
Subscripcions: www.revistaalella.cat/subscripcio

Correcció: Martí Crespo

Disseny gràfic i maquetació: Josep Puig

Producció: RRB

Impressió: Comgràfic
Dipòsit legal: B-24.950-62

Col·laboració: 3,50 euros

Amb el suport de:

AJUNTAMENT D'ALELLA

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Premi Tasis-Torrent 1989 de premsa comarcal.
Fundada l'any 1960 per Eduard Serra i Güell.
Dirigida per Esteve Ribambau i Saurí de 1989 a 1994.

La revista Alella no es responsabilitza necessàriament
de les opinions que continguin els articles signats.

Cartes al director

BONYS DISSUASORIS

Mira que els tinc mania, als bonys dissuasoris que posen a terra per alentir el trànsit, però en aquesta ocasió crec que hi ha un indret a Alella on en convindria un. Es tracta de l'entrada cap al carrer Dom Bosco venint de la riera Coma Fosca. Aquest carrer és molt estret i només disposa d'una vorera. A vegades, quan es troben vianants que van en direccions contràries, algun d'ells ha de baixar a la calçada per cedir el pas als altres. I quan això passa a la vora de l'entrada del carrer, si ve un vehicle a tota pastilla es crea una situació molt perillosa. En canvi, més amunt, davant de Cal Campaner i de la llar d'infants el Campanar, ja hi ha dos d'aquests bonys dissuasoris que em fan molta ràbia, però que haig de reconèixer que són molt útils perquè és un lloc molt transitat i sovint hi ha cotxets infantils. Espero, tanmateix, que mai no eixamplin aquest carrer perquè crec que és un dels racons més típics del nostre poble. Sovint hi veiem pintors pintant la magnífica vista de l'església. Només cal que tots els conductors afluïem el pas tal com el senyal de zona 20 indica.

Marià Cifuentes

CASOS GREUS D'INCIVISME

Actualment tots som molt ecologistes. En principi reciclem, cada vegada més mirem si el que mengem o el que comprem s'ha produït de manera sostenible, els ous ara només poden ser ecològics o de gallines criades en llibertat i parlem molt de temes mediambientals. Però, a l'hora de la veritat, quan veiem tot el que deixem als contenidors dels nostres carrers, la realitat és una altra. Com a exemple, els contenidors situats al carrer Doctor Faus cantonada amb Duran Xaus, la situació ja és dramàtica. En els darrers dos mesos hem vist com s'han omplert de restes de finestres d'alumini, mobles de tota mena (unes grans butaques i un puf van ocupar la vorera durant setmanes), restes de ciment, rajoles i runa d'obra, fustes, cables elèctrics, pots de pintura mig oberts que han deixat taques a les voreres i a l'asfalt, troncs de pi de grans dimensions, televisions esquerdades i més electrodomèstics. I podríem continuar estona i estona enumerant la merda que els ecologistes de fireta llencen sense cap mirament a les zones de contenidors de brossa i reciclatge del nostre poble. Per no parlar de les restes de poda

que ocupen tot el contenidor destinat a la brossa orgànica o les caixes de cartró de grans dimensions que els costen tant de plegar. Com que sembla que els serveis gratuïts de recollida de mobles i voluminosos o els sacs per llençar les restes vegetals dels jardins no sedueixen prou determinats veïns i veïnes, demanaria a l'Ajuntament d'Alella que es comenci a plantejar (tot i ser conscient de la dificultat) d'aplicar multes per aquests casos greus d'incivisme.

Joan López Kirchner

FOTODENÚNCIA

ALGÚ SAP PER QUÈ HO HAN FET?

Porto cada dia els nens a l'escola i, tot i que a aquella hora malauradament tots anem una mica estressats, m'agrada sentir-me afortunada de poder viure en un poble amb el paisatge tant bonic. A vegades he explicat a algun amic o parent que no viuen a Alella l'entorn de l'escola dels nens, a prop de tot de vinyes i el Bosquet, amb la mar allà davant. Però, de cop i volta, un dia en arribar vam veure estorats com uns homes amb unes motoserres tallaven els magnífics pins del patí de la casa que ara m'he assabentat que es diu "La veineta". Els meus fills em van preguntar per què ho feien. La veritat, em va costar respondre'ls. Algú em sap dir perquè ho van fer això? Potser també es volen carregar aquesta casa i fer-hi uns pisos horribles. A qui li feien nosa aquests pins?

Dolors M.

TIRA CÒSMICA Keco Santos

Els alumnes de l'Escola la Serreta emprenen

Els estudiants de cinquè de l'Escola la Serreta han començat a fer els seus primers passos en l'emprenedoria. Ho fan a través del projecte CuEmE, una iniciativa promoguda per la Diputació de Barcelona que pretén fomentar la cultura emprenedora a l'escola. Durant tot el curs viuran de primera mà i de manera totalment pràctica els passos que cal fer per començar un negoci, en aquest cas una cooperativa. Els alumnes hauran d'eleger membres directius, hauran de fer la sol·licitud de registre de la cooperativa i triar-ne el nom, que serà Recicleta. A partir de llavors crearan la imatge de la cooperativa, generaran idees de productes, faran estudis de mercat, buscaran finançament per al projecte, fabricaran els seus productes i finalment els vendran. Una part dels diners que recullin es destinaran a una entitat social. ●

Alumnes de la Serreta a una sessió de treball a Can Lleonart.

El Gran Recapte recull quatre tones d'aliments a Alella

La solidaritat va deixar a Alella més de quatre tones d'aliments durant el Gran Recapte, que va tenir lloc del 22 al 24 de novembre. Aquestes són les xifres que van facilitar a la revista *Alella* els voluntaris que gestionen el Banc dels Aliments al poble. A Alella hi havia dos llocs de recollida: el supermercat Sorli, on es van comptabilitzar 3.240 quilos, i el Caprabo, on n'hi va haver 972. Més de quaranta voluntaris van participar en les jornades, que a tot Catalunya van permetre recollir més de quatre mil tones d'aliments. "Agraïm molt la participació de tots els voluntaris i dels veïns que hi van contribuir amb la seva solidaritat", van manifestar els responsables del Banc dels Aliments. ●

Voluntàries del Gran Recapte al supermercat Sorli.

Més del 60% de les dones ateses al SIAD Maresme pateixen violència masclista

El 62,4% de les dones ateses pel Servei d'Informació i Atenció a les Dones (SIAD) del Maresme pateixen violència masclista. Aquest servei, que presta el Consell Comarcal amb el suport de l'Institut Català de les Dones, té per objectiu afavorir les relacions d'igualtat entre homes i dones. Des del començament de l'any, al Maresme ja hi ha hagut dos femicidis i està en procés d'investigació un tercer. Amb motiu del 25-N, Dia per a l'Eliminació de les Violències Masclistes, el Consell Comarcal va denunciar la plaga que suposa "un sistema patriarcal que ens oprimeix, ens silencia i ens mata". ●

ERC guanya les generals a Alella

Esquerra Republicana de Catalunya va ser la formació més votada a les eleccions generals del 10 de novembre. Va aglutinar el 28,55% del vot, en uns comicis en què hi va haver una participació del 75,25% al municipi. Per darrere d'ERC es va situar Junts per Catalunya, que va acaparar un 19,64% del vot, seguida del PSC (12,24%), En Comú Podem (9,44%), el PP (8,76%), la CUP (7,19%), Ciutadans (5,64%) i Vox (5,23%). ●

Alella es bolca contra la violència masclista

Prop d'una vintena d'actes van omplir les jornades amb motiu del 25 de novembre, el Dia per a l'Eliminació de les Violències Masclistes. L'ajuntament i entitats com la Tribu Feminista, l'Associació de Dones d'Alella Montserrat Roig i el Casal d'Alella van treballar plegades per organitzar tallers, xerrades i diverses activitats abans, durant i després del 25-N. Entre els actes programats hi havia projeccions de documentals, debats i conferències. El mateix dia a la tarda es va pintar un mural col·laboratiu per expressar el rebuig a la violència masclista, mentre que al vespre va tenir lloc una marxa de torxes pel poble i l'acte institucional. A la plaça de l'Ajuntament es van col·locar uns blocs en record de les cinquanta-dues dones assassinades des del començament de l'any a l'estat espanyol. ●

La plaça de l'Ajuntament ret homenatge a les dones assassinades aquest any.

El trànsit de Mercuri davant el Sol, vist des d'Alella

Unes dues-centes persones van poder observar un insòlit fenomen astronòmic: el trànsit de Mercuri per davant del Sol. L'Agrupació d'Astronomia d'Alella va fer possible una observació popular, l'11 de novembre davant l'Escola Fabra, d'un fenomen que no es repetirà fins al 2032. Tres telescopis perfectament equipats van permetre a unes dues-centes persones (la majoria alumnes, professors i pares dels centres escolars) observar l'esdeveniment sense posar en perill la vista. ●

CEDIDA

Un moment de l'observació.

ChasCar dona 9.000 euros a Can Ruti

El projecte ChasCar, que vol lluitar contra el càncer infantil, va lliurar el 17 d'octubre a l'Hospital de Can Ruti els 9.000 euros que van recaptar als Sàpiens (jocs tipus trivial) que es van fer a Alella i Badalona. Ho van anunciar Lara Ullod i Esther Farreras, les promotres de ChasCar, en un comunicat a les xarxes socials. L'equip de pediatria de l'hospital ha invertit els diners en unes ulleres 3D compatibles amb l'equip de ressonància magnètica, una prova que per a molts nens suposa una gran angoixa perquè els costa estar-se quietes durant tanta estona dins una màquina. En alguns casos cal sedar-los per assegurar l'èxit de la prova. Amb aquestes ulleres finançades per ChasCar els nens "estaran més distrets i no els suposarà una experiència traumàtica" i, a més, "es podrà reduir el nombre de sedacions", segons que va explicar Maria Méndez, cap del servei de Pediatria. ●

CEDIDA

Farreras i Ullod, a Can Ruti, el dia que van lliurar el xec amb els 9.000 euros.

Ruta de la Guerra Civil al Maresme

Una subvenció de més de 330.000 euros de la Generalitat permetrà al Consell Comarcal del Maresme crear una Ruta de la Guerra Civil per la comarca. L'objectiu de la proposta és "salvaguardar la memòria històrica recuperant elements arquitectònics i espais que van tenir un paper destacat durant el conflicte". Al projecte, hi participen deu dels trenta municipis de la comarca i se senyalitzaran tots els elements de la guerra al Maresme. A més, es construirà un centre d'interpretació que se situarà a Santa Susanna. També es crearà una aplicació per poder seguir els tres itineraris temàtics que formen part de la ruta. El cost total del projecte ascendeix a 673.074 euros, el 50% dels quals queden cobert amb la subvenció. L'altra meitat, l'aportaran els deu municipis maresmencs que hi participen. ●

Setmana Europea de la Prevenció de Residus a Alella

L'ajuntament va programar diverses activitats els dies 15 i 16 de novembre, coincidint amb la Setmana Europea de la Prevenció de Residus, una cita que pretén conscienciar la ciutadania de la necessitat de reduir els residus que generem. A la plaça de l'Ajuntament es va instal·lar la furgoneta Reparatruck, un servei mòbil d'autoreparació. L'activitat volia ensenyar trucs per reparar petits aparells per poder allargar la vida útil dels objectes. A Can Lleonart es va fer un taller de compostatge casolà on s'oferien conceptes bàsics del procés: com s'ha de fer, què s'hi pot posar i què no i com s'ha de situar el compostador. ●

CEDIDA

El Reparatruck a la plaça de l'Ajuntament.

El personal de la Fundació Sant Francesc d'Assís demanda l'entitat pel canvi de conveni

Els treballadors de la Fundació Sant Francesc d'Assís han denunciat l'entitat als jutjats pel canvi de conveni laboral. El judici és el 2 de desembre. El conflicte entre l'empresa i els treballadors de les Hortensies fa mesos que dura. Després de no arribar a cap acord amb la direcció pel canvi de conveni, els treballadors van votar en assemblea si s'acceptava la decisió del canvi de conveni "imposat" per l'empresa. Dissent treballadors van votar afirmativament, sis van votar en blanc i setanta-nou es van negar a acceptar-lo. El comitè d'empresa va decidir, doncs, interposar la demanda als jutjats. ●

DEL PLE

El ple rebutja la sentència del procés i exigeix alliberar els líders independentistes

Els tres grups independentistes del consistori (ERC, JxCat i la CUP) van presentar una moció conjunta, en un ple extraordinari el 17 d'octubre, per manifestar el "rebuig a la sentència condemnatòria" del Tribunal Suprem i per "reclamar la llibertat immediata" dels líders independentistes i l'amnistia per a tots els encausats. El text assenyalava que la sentència representava una "regressió dels drets i les llibertats de la ciutadania de Catalunya" i reafirmava el "compromís" dels signants amb el dret a l'autodeterminació. La moció va ser aprovada amb el vot favorable dels tres grups independentistes i també el del regidor de Gent d'Alella, que va explicar que així ho havien decidit en assemblea. Al ple no hi van assistir els regidors del PSC ni Ciutadans. ●

L'ajuntament dona suport a la regió kurda de Rojava

El ple extraordinari del 17 d'octubre, convocat per donar resposta a la sentència del procés, va aprovar una moció de suport al poble kurd. Proposada pels grups d'ERC, JxCat i la CUP, el text acordava "mostrar el suport de l'ajuntament a la regió kurda de Rojava i el seu model social i polític,

democràtic i multicultural, multilingüístic i multireligiós". A més, la moció rebutjava "la ingerència de Turquia a Síria" i exigia a Espanya "retirar el seu suport a l'estat turc, demanar la retirada de les tropes" al president Erdogan i "imposar sancions" a Turquia. Els tres grups proposants hi van votar a favor i Gd'A, tot i mostrar "sensibilitat pel conflicte", es abstenir perquè era un tema "supramunicipal". ●

L'IBI s'apujarà al 2020

L'impost sobre béns immobles (IBI) serà més car a Alella a partir del 2020. El ple del 24 d'octubre va aprovar, provisionalment, les ordenances fiscals de l'any vinent. La principal novetat és l'increment d'aquest impost, que passa del 0,629%, un valor que s'aplica des del 2015, al 0,671%, és a dir, un 6,5% més. A l'increment municipal cal afegir-hi, segons va explicar l'ajuntament, un augment del 3% del valor cadastral promogut per l'estat. La mesura es va aprovar només amb el vot del govern, perquè Gd'A, Ciutadans i JxCat hi van votar en contra i el PSC i la CUP es van abstenir. ●

Alella, en defensa de la llei contra la pobresa energètica

El ple de l'Ajuntament d'Alella va aprovar per unanimitat una moció de suport a la llei 24/2015, coneguda com la llei contra la pobresa energètica. La presentació del text va

arribar després que empreses com Endesa enviessin cartes a diversos municipis catalans amenaçant de tallar el subministrament a les famílies vulnerables amb deutes, una mesura que prohibeix explícitament la normativa catalana. "Exigim la condonació del deute acumulat de les persones protegides per la llei", es llegia a la moció aprovada per tots els grups municipals. El text també demanava a les administracions "utilitzar les vies sancionadores de manera contundent" en cas que les empreses executessin les amenaces de tall. Tot i així, la regidora de Serveis Socials, Laura Ribalaiga, va reconèixer que, passat el termini màxim que fixaven les empreses a les cartes, cap veí d'Alella havia experimentat talls de subministrament. ●

Vistiplau al nou pla d'actuació municipal

Alella ja té nous objectius per al mandat 2019-2023. Així ho estableix el pla d'actuació municipal (PAM) aprovat pel ple el 25 d'octubre. El PAM és un document que marca les accions de govern dels quatre anys vinents i la seva execució. És el segon que aprova el consistori i conté 155 actuacions, nou de les quals són aportacions de l'oposició. Entre els compromisos hi ha la creació d'un "nou programa per fer realitat els pressupostos participatius", completar "el cos de policia cobrint totes les places disponibles", la construcció de la nova biblioteca i arxiu municipal i la "licitació de la construcció de dotze nous habitatges públics a la Fàbrica de Pintures". El PAM va ser aprovat amb els vots a favor d'ERC i el PSC, l'abstenció de Gd'A i l'oposició de JxCat, la CUP i Cs. ●

El projecte de la nova biblioteca comença a caminar

El ple del 24 d'octubre va aprovar definitivament el projecte executiu de la futura biblioteca i arxiu municipal, que se situarà a l'antiga fàbrica de pintures. La construcció de l'equipament i la urbanització de tot l'entorn, inclosa en el pla d'actuació municipal d'aquest mandat, tindrà un cost estimat de 4,5 milions d'euros. El pla aprovat és una actualització del que ja es va aprovar inicialment l'any 2014, però que va caducar perquè no es van respondre a temps les al·legacions presentades i no es va poder aprovar definitivament. El govern només va poder esgarrapar el vot afirmatiu del PSC. JxCat es va abstenir i la CUP, Gd'A i Cs hi van votar en contra al·legant que l'equipament serà molt car i que l'ajuntament pot tenir dificultats econòmiques per tirar-lo endavant. ●

Marc Almendro:
“Corp, ara
BeCorp, decidirà
com a molt tard
al gener si tira
endavant el
projecte de la
Serreta”

Marc Almendro al terrat de l'ajuntament, amb els edificis del centre i el bosc, al darrere.

ÒSCAR PALLARÈS

No és només l'alcalde. **Marc Almendro** ocupa també la regidoria de Serveis Territorials, la nova denominació del que abans era Urbanisme. Segurament, una de les potes de l'ajuntament que poden portar més maldecaps. Amb ell repassem els grans temes urbanístics que afronta en aquests moments Alella.

CARLA RIVEROLA

L'arquitecte municipal Joan Mas ha plegat del seu lloc de feina. Per què? Quins canvis comportarà?

Hi ha un procés de consolidació i un altre d'estabilització laboral, fruit d'un acord estatal amb els sindicats majoritaris. Les places ocupades per interins acabaran sent definitives. Ara hi ha quinze persones a l'ajuntament en aquesta situació, entre les quals Joan Mas. La seva plaça s'havia de treure a cobertura definitiva i ara s'està fent el procés de selecció. Ell ja no s'hi volia presentar perquè era titular d'una plaça a la Generalitat, però just en aquest procés li va sortir una oportunitat de feina que li va interessar més, en un altre lloc.

Per tant, esteu esperant a tenir un arquitecte municipal definitiu?

De moment hem obert la plaça de manera transitòria, amb una persona de nomenament d'urgència, fins que es cobreixi definitivament la plaça. A més, per descongestionar el tap de llicències que teníem hem fet una contractació externa per tal de tenir un suport puntual per al tràmit.

El POUM és el document marc de l'urbanisme a Alella. Et sents còmode amb aquest pla, elaborat durant els quatre mandats d'Andreu Francisco? En quin grau creus que seria millorable?

Tot sempre és perfeccionable, però és un gran planejament urbanístic, fruit de molts anys de feina entre moltes forces polítiques, entitats... i va ser aprovat per dotze dels regidors i sols un es va abstenir. La cosa més important del POUM és que assegura i protegeix un model de poble, que recull l'esperit del model d'Alella que hem treballat durant tots aquests anys.

Quin?

Doncs que el centre es conserva, que hi ha dues terceres parts del terme municipal com a no urbanitzable i que, d'aquest, més d'un 50% és dins l'espai d'interès natural. El model territorial queda preservat. També recull dues apostes estratègiques, a través dels plans parcials, per poder fer aflorar sòl d'equipaments i zones d'habitatges de dimensions petites i plurifamiliars, per al jovent, però també per a uns altres col·lectius com les persones grans, famílies monoparentals i gent divorciada. I també l'aposta per un model econòmic per al poble amb el parc empresarial de la Miralda.

Habitatges com els que projectava Corp a la Serreta? Tira endavant el projecte? L'empresa va dir que n'estava analitzant la viabilitat econòmica.

Amb Corp hi va haver una entesa important des del principi. Però ara aquesta empresa ha canviat, ara són BeCorp i han fet un canvi d'estil i de plantejament d'alguns dels projectes. Abans de l'estiu van plantejar dubtes sobre si el projecte, tal com el plantejaven, tenia futur o no. Van despenjar la informació d'aquesta promoció de les seves pàgines web i molts veïns ens van preguntar què passava. Vam demanar a l'empresa que fos transparent i que, si hi desistien, ens ho fessin saber. Però ens van dir que aquesta decisió encara no estava presa definitivament i que esperaven a veure si encaixava en els seus nous plantejaments.

Tenen un termini màxim per prendre la decisió?

Els tenen acords amb els propietaris dels terrenys, que desconec. Hem fet l'aprovació inicial del pla parcial, que sí que caducarà. De fet, els vam demanar claredat perquè l'ajuntament no aprovarà definitivament el pla parcial si no hi ha un compromís de l'empresa. Primer, perquè ells han arribat

"LA COSA MÉS IMPORTANT DEL POUM ÉS QUE ASSEGURA I PROTEGEIX UN MODEL DE POBLE, QUE RECALL L'ESPERIT DEL MODEL D'ALELLA QUE HEM TREBALLAT DURANT TOTS AQUESTS ANYS"

"DE MOMENT, BECORP NO ABANDONA L'OPERACIÓ I HAN D'ANALITZAR UNA O DUES ALTERNATIVES AL PROJECTE, PERÒ QUE DE MOMENT NO ES PODEN AVANÇAR"

a plantejar vendre els seus drets a un altre operador, però nosaltres creiem que si ve un altre operador haurà de parlar amb l'ajuntament; i, segon, perquè no té sentit aprovar un pla si finalment ells argumenten que no és viable econòmicament. Com deixaria això l'ajuntament?

Per tant, aquesta aprovació inicial del pla parcial caduca?

Pot caducar per si sol, però com que hi ha al·legacions i estem esperant alguns infor-

mes de la Generalitat, de moment queden dins de termini. De fet, ja n'hem rebut alguns i l'ajuntament ja ha fet requeriments a l'empresa perquè faci alguns petits ajustos al projecte. Per tant, ara estem entre la fase d'aprovació inicial i la definitiva, si escau. Els serveis jurídics estan preparant les respostes a les al·legacions. Mentrestant, l'empresa està fent la seva anàlisi interna sobre la viabilitat del projecte.

Per què creuen que no és viable?

Creuen que tal com s'havia plantejat inicialment, no s'ajusta a les noves orientacions que tenen amb el canvi de societat. Amb Corp haurien tirat endavant, però amb BeCorp s'ho han de tornar a plantejar. L'última informació és que, de moment, no abandonen l'operació i han d'analitzar una o dues alternatives al projecte, però que de moment no es poden avançar. Pensem que com a molt tard al gener hauran de decidir-se.

Si BeCorp es fa enrere, què farà l'ajuntament? Esperar un nou promotor?

Al poble li interessa que aquest pla parcial es desenvolupi perquè apareguin nous equipaments i nous habitatges, molts dels quals han de ser públics. Ens interessa que aparegui algú, però no a qualsevol preu. El POUM és molt proteccionista i només fa dues concessions, els plans parcials. El poble "se sacrifica" en dues zones, la Serreta i la Miralda, a canvi d'un bé major. En el primer cas, per crear un parc d'habitatges de lloguer i una gran zona d'equipaments, i en el segon per crear un pol econòmic i de serveis. Òbviament, el que plantegin les empreses promotores ha de passar per uns filtres de criteri i qualitat de l'ajuntament.

El pla d'actuació municipal (PAM) recull que en els propers tres anys desenvolupareu el projecte per al parc empresarial de la Miralda amb el TecnoCampus de Mataró. Es complirà el termini?

L'ajuntament no és propietari dels terrenys ni és part promotora. Tenim dret a opinar, fins a cert punt, sobre com es desenvoluparà el pla, però com serà el parc empresarial ho pot acabar decidint 100% un privat. El que fem amb el TecnoCampus és intentar inclinar la balança cap a la direcció que ens interessa.

Com voleu que sigui?

Hem contractat TecnoCampus perquè faci un estudi de la zona i plantegi una opció concreta que puguem presentar als promotors, per tal d'orientar-los cap a aquella alternativa. Sobre la taula hi ha unes quantes opcions. Per exemple, que el TecnoCampus tingui una segona seu: podria ser una incubadora d'empreses. La Miralda, que ha de

OSCAR PALLARÉS

passar a ser un equipament públic, podria ser gestionat pel mateix TecnoCampus. A més, tenen empreses que no hi caben a la seva seu i les podrien portar a Alella. Però també parlem amb uns altres possibles interessats, com Can Ruti i Alcón Cusí.

Això pel que fa al parc empresarial, però en quin punt està el desenvolupament del sector?

Estem tenint alguns problemes, no pas entre promotors i ajuntament, sinó amb la Generalitat. Una de les possibilitats, gens descartable, és que ho veti i ens obligui a fer una modificació del POUM.

Per què?

El problema, el tenim amb la grandària de les superfícies comercials. No tenim aprovada la trama urbana consolidada (TUC), que és la que permet fer establiments comercials de més de 800 metres quadrats. Ara a Alella no en tenim cap, però es planteja fer-ne un a la Miralda.

Afectarà això a la resta de comerç d'Alella?

És menys dolent per al comerç del poble que hi hagi una gran superfície que no pas que desenvolupem un altre sector de petites botigues, que entra directament en competència.

I per a les grans superfícies es atractiu instal·lar-se en aquell indret?

Si, elles el que cerquen es anar ocupant totes les zones d'influència, el que ocupa una no ho es per la competència.

“ARA A ALELLA NO TENIM CAP GRAN SUPERFÍCIE COMERCIAL, PERÒ ES PLANTEJA FER-NE UNA A LA MIRALDA”

I què més es preveu a la Miralda?

L'objectiu que justifica que es prevegin més actuacions es el parc empresarial. Però, en aquest sector, hi ha de passar més coses: la cessió a l'ajuntament de l'edifici de la Miralda, prop d'una seixantena d'habitatges, uns 6.000 metres quadrats de sostre comercial i reserva d'espais per a vialitat i comunicacions. És el preu que cal pagar per aconseguir l'objectiu del parc empresarial.

La nova biblioteca i arxiu municipal seran una realitat aquest mandat? El pressupost del 2020, de moment, no ho preveu.

Són la propera gran inversió. El projecte està aprovat. Hem de treballar ara en el projecte d'urbanització de l'entorn. Hem de veure com se'n finançarà la construcció (uns 4 o 5 milions d'euros), el cost de la posada en marxa, i, com que és un equipament considerablement més gran que la biblioteca actual, també requerirà més recursos per al seu funcionament. Per pagar la inversió pensàvem a cercar finançament. De fet, ens ho podem permetre, perquè estem ens uns nivells d'endeutament relativament baixos, al voltant del 23%. Ara, si em pregunteu si puc garantir al 100% que serà una realitat aquest mandat, he de dir que en aquest moment no ho puc assegurar.

Per què?

No es pot fer tot a qualsevol preu. Abans la Diputació i la Generalitat donaven suport en la construcció d'equipaments. Ara, sense pressupostos, tenen poca capacitat per fer-ho. Però és la nostra prioritat i anirem avançant fins al moment en què ja es pugui prémer el botó definitiu. Aleshores, si es donen les condicions, prendrem la decisió final. Tot depèn de si els indicadors macroeconòmics són favorables. Per tant, el moment econòmic, la crisi, podria endarrerir el projecte. No puc garantir al 100% que du-

rant aquest mandat es construirà, però les nostres energies i voluntat estan enfocades perquè sí que passi.

Tant a l'edifici de l'Espai com al local del Casal, s'hi han hagut de fer molts ajustos. És normal?

No sé si és normal. Ja he expressat les meves disculpes a l'entitat del Casal. L'ajuntament ha de fer que se solucionin tots els entrebancs i exigir la responsabilitat a aquells a qui ho hagi d'exigir.

Quins són els següents passos a la Torre del Governador?

Hem fet l'aprovació inicial. Ara tocarà respondre a les al·legacions i portar al ple l'aprovació definitiva. El projecte compleix els objectius que ens havíem de fixar com a administració: conservar la finca i permetre una certa permeabilitat d'ús públic. La propietat busca ara inversió i per això li interessava també tenir el projecte aprovat. Després haurà de presentar el projecte definitiu.

És prevista la restauració de Can Xeco Monnar o aquesta casa acabarà enrunada?

Encara no en puc dir gaire cosa. La propietat ha contactat amb l'ajuntament i té intenció de fer algun moviment a la finca. En els propers mesos podrem informar de la proposta que tenen.

En canvi, Can Tito Serra Vell sembla un edifici irrecuperable. Hi ha remei?

No hem parlat amb la propietat. Quan disposem del nou arquitecte titular li demanarem que faci una anàlisi de la situació d'aquest edifici.

Algunes propostes d'ordenació del POUM han estat declarades nul·les pel TSJC. És el cas dels plans de millora urbana i l'ajuntament haurà de promoure les modificacions. Quins plans hi ha per a cadascuna?

A la Gaietana-carrer Lleida la sentència ve a dir que no es pot fer una expropiació. N'estem parlant amb la propietat i, segurament, la solució passaria per quedar-nos una part de la finca i no tota, tal com preveia el POUM. Amb la propietat del carrer Lleida ja hem arribat a un acord, però amb la de la Gaietana costa més perquè prioritzen la rendibilitat econòmica. En tot cas, deslligaríem els dos sectors l'un de l'altre. Crec que serà un dels sectors que es podrà desencallar aviat. Si la propietat de la Gaietana accepta, ho portarem al ple durant el primer o el segon trimestre del 2020. Oportunament n'anirem informant.

Afecta en alguna cosa que la finca estigui ocupada?

Per passar a mans de l'ajuntament hauria d'estar lliure de càrregues, desocupada. Però actualment és una propietat privada i l'ajuntament actua igual que amb qualsevol altra finca. Si s'hi fan activitats il·lícites, hi haurem d'actuar, com ja hem fet contra unes obres sense llicència que s'hi feien. Però ara per ara no hi podem entrar, és una propietat privada.

Continuem. Com queda Can Manyé (PMU 6)?

Ho tenim molt avançat. Es va argumentar que no era viable econòmicament, perquè es pretenia fer un aparcament subterrani i això sobrecarregava el sector. Ara es planteja alleugerir les càrregues, mantenir Can Manyé amb les qualificacions que tenia anteriorment, per tant, deslligat de la finca dels Plumeros (la peça que ara ocupa l'aparcament del costa del Caprabo) i de la resta de finques afectades. És un sector que abans de l'estiu de l'any que ve s'hauria de presentar a aprovació. També a mesura que es vagi concretant n'anirem informant.

"NO PUC ASSEGURAR AL 100% QUE LA NOVA BIBLIOTECA SERÀ UNA REALITAT DURANT AQUEST MANDAT"

"ELS PROPIETARIS DE CAN XECO MONNAR HA CONTACTAT AMB L'AJUNTAMENT I TENEN INTENCIÓ DE FER ALGUN MOVIMENT A LA FINCA"

Crison-Can Bragulat-Can Viló (PMU 3)?

El destí d'aquestes finques fins ara estava condicionat per les unes amb les altres. Ara passaran a dependre cadascuna de si mateixes. Ja no serà un pla discontinu. Era molt llaminer poder adquirir Can Viló, però la nova orientació és que torni al seu ús residencial de propietat privada. Ara bé, continuarà sent una casa protegida. En aquest cas ens preocupava també la repercussió econòmica que hauria tingut: com hauríem finançat la seva restauració i reconversió? Pel que fa a Can Bragulat, la propietat tenia moltes ganes de forçar una expropiació, però no pertocava. Creiem que l'ajuntament

no hauria de desemborsar el més d'un milió i mig d'euros que demanava la propietat. No té sentit. Ara es mantindrà com a casa particular, amb aparcaments, o sigui els mateixos usos que té actualment. I a Crison estem acabant d'analitzar-ho tot. Per una banda ja disposava de drets anteriors com a continuïtat del sector de Can Vera. Anem avançant, però potser no tant de pressa com en la resta de sectors.

El POUM és una bona eina per conservar el patrimoni de cases singulars d'Alella?

És la millor que tenim. No permet que cadascú faci el que vulgui, fixa unes normes. En algunes coses potser és massa restrictiu i, en unes altres, potser faltaria anar més al detall, però és una molt bona eina. Potser més endavant es podrà fer un nou plantejament, perfeccionar la normativa actual, tal vegada quan disposem d'arquitecte titular.

Encara no s'ha creat la comissió de seguiment del POUM. És prevista?

No es crea d'ofici, ho han de demanar dos grups municipals. Aquesta també serà una de les tasques per quan arribi el nou arquitecte, crear-la formalment i començar a treballar.

Al PAM es recull aprovar una ordenança de paisatge urbà per protegir i garantir la continuïtat del model de poble. Si ja tinguéssim aquesta ordenança, noves promocions com Can Calderó, Can Segura i Mar i Muntanya tindrien una imatge més d'acord amb la tradició constructiva de casa nostra?

En cada moment l'estètica és diferent, i sobre gustos, colors. He sentit moltes opinions al voltant de Can Calderó, i també en el seu moment de Can Vera. De moment, no hem trobat bons referents, no coneixem cap cas d'ordenances d'aquest tipus en pobles semblants al nostre. Haurem d'anar mirant el poble, per parts. Tenim l'objectiu de redactar l'ordenança durant aquest mandat. Potser demanarem suport a la Diputació. A aquestes altures, no sé fins a quin punt es pot determinar com serà el paisatge urbà.

D'aquesta falta d'harmonia també es queixaven alguns veïns del Canonge per les barreres acústiques de l'autopista. Què els podeu dir?

Teníem moltes queixes del soroll de l'autopista. Alguns veïns, molt pocs, s'han queixat ara per aquestes barreres, alguns perquè ara encara en tenen més, perquè rebota. Potser hauria estat millor dir a la Generalitat que no les posés. Mai plou a gust de tothom, però la veritat és que tampoc hem rebut tantes queixes per aquest tema. ●

Els partits de l'oposició opinen sobre les qüestions urbanístiques d'actualitat

Hem demanat als responsables dels diferents partits amb representació a l'ajuntament que ens expressin el seu punt de vista sobre els diferents temes d'actualitat que tenen a veure amb l'urbanisme

SUSANA ALONSO (Cs)

Tal com consta al PAM aprovat al ple del mes d'octubre i en què Cs Alella va votar en contra, entre el 2020 i el 2023 el grup de govern té previst licitar la construcció de 56 habitatges més l'accés municipal de 90 habitatges de protecció quan s'aprovi el sector de la Serreta.

El març del 2019 l'equip de govern anterior va aprovar el pla inicial de la Serreta en què es plantejava la construcció de 198 habitatges que hauria incidit en una superfície total de 90.532 m². Es parlava de 198 habitatges que ja al seu moment van

SUSANA ALONSO: "L'HOTEL DELS ESCOLAPIS COMPORTARÀ CANVIS EN L'ESTIL DE VIDA DELS AELLENCES"

generar inquietud en un ampli sector de la població alellenca per l'impacte ambiental negatiu que podria comportar.

El pla del futur complex turístic de la Torre del Governador aprovat per la junta de govern local el 3 d'octubre amb una edificabilitat màxima de 8.053 m² de sòl suposarà probablement canvis en l'estil de vida de la població d'Alella.

Aquestes pinzellades de canvis urbanístics que s'acosten a Alella recullen les necessitats d'habitatge d'una part de la població, la inquietud de molts veïns que volen una tranquil·litat de poble prop de Barcelona, com influiran en la promoció econòmica

aquests projectes i la preocupació per com afectaran aquests canvis en termes ambientals els privilegiats espais de bosc i vinya que ens envolten.

El Pla Verd de la Biodiversitat de Barcelona 2020 que pretén treballar perquè la naturalesa i la ciutat/població interaccionin i es po-

Susana Alonso
(Cs)

tenciïn amb reptes, objectius i compromisos interessants podria ser una referència a tenir present en projectes de tanta importància per a la vida del municipi.

Seria interessant que el grup de govern, com en unes altres ocasions, llancés un procés participatiu que aplegui l'opinió dels habitants d'Alella respecte a les intervencions urbanístiques de tanta magnitud previstes per a un futur pròxim.

JOSEP BARDÉS (Gd'A)

Com ja sabeu, Gent d'Alella és una agrupació veïnal fora de les estructures dels partits oficialistes amb un sentit comú, l'amor per Alella i la voluntat de treballar pel poble d'Alella.

Aquestes últimes eleccions del maig hem mantingut i conservat la nostra marca en moments complicats per a les agrupacions locals. Eren unes eleccions municipals, però en clau del Procés, i per agreujar encara més la situació també eren en clau europea. Tot i així, vam aconseguir un molt bon resultat amb 457 vots, als quals agraiem molt la confiança.

JOSEP BARDÉS: "ÉS UNA BONA NOTÍCIA QUE S'HAGI ATURAT EL MACROPROJECTE DE LA SERRETA"

Ara toca treballar, ja fa sis mesos de les eleccions. Continuem sense tenir pressupostos participatius, no es consulten els temes importants.

Es decideix a través d'Esquerra, que té la majoria absoluta, fer una pujada per a l'any 2020 del 10%, en un moment de crisi general i en particular de l'economia domèstica dels alellencs.

Es decideix, a través d'Esquerra també, tirar endavant un nou macroequipament, el de la biblioteca, quan encara després de cinc anys no tenim del tot acabat el nou escenari de l'Espai d'Arts Escèniques Casal d'Alella. Això suposarà una despesa inicial de 4.650.000 euros, i s'arribarà ben probablement a 8.000.000 euros.

Una bona notícia és que s'hagi aturat el macroprojecte dels pisos a les vinyes de la Serreta, que comportava 200 habitatges, unes 600 persones i uns 400 cotxes circulant pels carrers de la Soleia, la Serreta, Can Teixidó i Mar i Muntanya.

Cal remarcar el silenci sobre els Escolapis.

Respecte a la situació en què es troba la Gaietana, demanem normalitzar-la com més aviat millor i fer complir el POUM, que la preveu com un equipament per al nostre municipi, i en particular per a la zona d'Alella Mar. Hi ha unes altres qüestions que ens preocupen, i molt. Inversions en les urbanitzacions, seguretat, plaques fotovoltaïques, jovent...

Bon Nadal i millor any 2020 per a tots

ESTEVE GARCIA- OSSORIO

(JxCat)

Un dels fets més destacables dels últims anys ha estat la protecció del territori d'Alella. Això ha estat un mèrit compartit amb totes les forces polítiques dels darrers mandats. Amb aquesta protecció es deixava un missatge molt clar, i és que els habitants d'Alella volem preservar l'essència de poble i el nostre entorn natural i agrícola. D'altra banda, és obvi que aquest pla de protecció no era incompatible amb un creixement sostenible del poble. La voluntat és que hi hagi

ESTEVE GARCIA-OSORIO: "EL QUE ES PLANTEJA A LA MIRALDA ÉS, EN REALITAT, UN CENTRE COMERCIAL TÍPIC"

oportunitats reals per als nostres fills i filles de romandre-hi, especialment creant habitatge de lloguer sota el control de l'administració d'Alella. El desenvolupament de la Serreta n'és un exemple, sempre que aquest desenvolupament comporti un encaix amb la realitat existent. El govern de Francisco, amb l'ajuda d'Almendro (primer tinent d'alcalde), va utilitzar una necessitat d'habitatge públic de lloguer per crear una falsa promesa electoral. La realitat és que el projecte, tal com es va presentar, no era un projecte que funcionés, ni amb els veïns actuals ni amb les necessitats del poble. La

promesa no era certa. Els pisos de lloguer públics no han tingut en cap moment data d'inici. I respecte als pisos de lloguer privats, són una voluntat exclusiva dels promotors, que poden llogar o vendre quan vulguin. Per tant, la promesa era electoralista des d'un principi i creava falses expectatives. Avui, molts mesos després de l'aprovació inicial exprés, totes les al·legacions fetes no s'han respost. Un clar

Josep Bardés
(Gd'A)

Esteve Garcia-Ossorio
(JxCat)

exemple de la nul·la voluntat política.

Un altre projecte terrorífic per a Alella és la Miralda. El que es planteja com un desenvolupament per a indústria de serveis, tecnològica i del coneixement és en realitat un nou centre comercial típic (com el Mercadona de Teià i els que hi ha al Masnou), que disposarà

de manera minoritària d'alguns metres quadrats per a aquesta mena d'indústria.

Sempre ens havien vinculat amb la població de Sant Cugat del Vallès, però amb aquesta mena d'urbanisme ens assemblem molt més a la seva població veïna, Rubí. Precisament, Rubí no és el model a seguir i, en tot cas, hauríem de ser els veïns i veïnes d'Alella qui decidís-sim què volem fer i de quina manera. El famós POUM no és la Bíblia o la Constitució espanyola, que sembla que són intocables. El POUM és interpretable i és possible canviar-lo (com ja s'ha fet en diverses ocasions des del 2014) si la millora és una realitat.

Assistim un cop més a un govern sense idees i sense rumb que només veu en la política de la totxana una manera de fer més ingressos mitjançant l'IBI. Així, les pujades de sou dels càrrecs electes o la contractació de càrrecs de confiança són més fàcils i no cal pensar gaire més. Ens agradaria poder parlar-ne més extensament, però l'espai destinat a aquest grup municipal és petit, tot i que estem contents que la revista *Alella* ens hagi demanat la nostra opinió.

MARK ULLOD (Alternativa per Alella-CUP)

L'urbanisme, al servei del poble. Per a Alternativa per Alella-CUP, l'urbanisme és l'eina pública de gestió i d'ordenació del territori des d'una perspectiva global i integradora. L'atomització de l'antiga àrea de Sostenibilitat en tres regidories (Urbanisme, Habitatge i Medi Ambient) contradiu aquests principis i dificulta l'assoliment d'objectius satisfactoris.

L'urbanisme ha d'estar netament al servei del bé comú i ha de ser respectuós amb el medi, el paisatge i les persones que hi viuen. Ha de ser, també, un instrument obert a la ciutadania i a la participació dels agents socials de caràcter popular, en contraposició als interessos dels especuladors. A més, en el cas d'Alella, l'urbanisme ha d'integrar l'activitat agrària i ha de ser especialment sensible al patrimoni històric i arquitectònic.

En aquest sentit, des d'Alternativa per Alella advoquem per la constitució amb caràcter urgent de les comissions de Patrimoni i de Seguiment previstes al POUM, així com per desplegar els plans parcials de protecció del paisatge i de gestió del sòl agrícola. Complementàriament, hem impulsat la creació d'un banc de terres per recuperar els conreus i defensem que cal actualitzar i inte-

grar l'Agenda 21 dins la política d'urbanisme com a vector de la lluita contra el canvi climàtic a escala local.

Respecte a les actuacions concretes, seguim atentament la tramitació de llicències i expedients urbanístics. Fruit d'aquesta supervisió, hem presentat uns quants plecs d'allegacions als projectes de la Serreta-el Pla, la biblioteca i Cal Governador. El nostre esperit és tothora constructiu, amb l'ànim de formular reflexions i d'oferir solucions que ens acostin més al poble que volem per al futur, tot i que no sempre rebem resposta del govern.

MARK ULLOD: "L'URBANISME HA D'INTEGRAR L'ACTIVITAT AGRÀRIA I SER SENSIBLE AL PATRIMONI"

A la Serreta, per exemple, vam reivindicar el lideratge públic de l'actuació (a través del sistema de cooperació previst al POUM), vam denunciar les greus mancances de l'estudi econòmic i financer presentat per la promotora i vam detectar que el pla parcial aprovat pel govern contenia 24 habitatges socials menys que els consignats a la memòria social del POUM. A la zona esportiva del Pla reclamem que es faci una planificació estratègica que tingui en compte les necessitats territorials del Baix Maresme, amb la idea d'incrementar la rendibilitat social de les instal·lacions i de mancomunar-ne l'ús.

A Cal Governador plantegem la necessitat imperiosa que es resolgui l'enllaç del passeig de Marià Estrada amb la carretera, i exigim que l'ajuntament obtingui com a cessió obligatòria una part dels jardins o bé que destini els 200.000 euros procedents del 10% de l'aprofitament mitjà a l'adquisició del llac dels Escolapis, amb la finalitat de salvaguardar el vincle emocional de la finca amb el poble i de garantir l'interès general de l'operació.

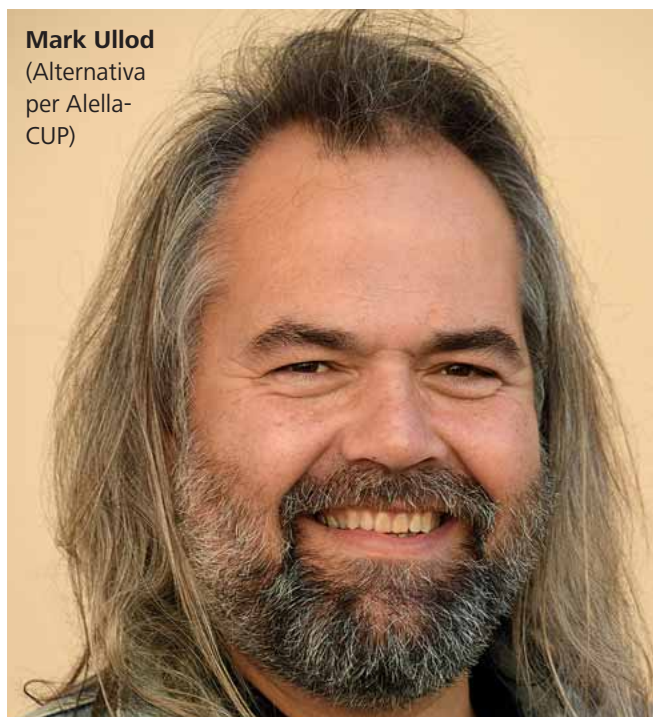
En el capítol d'equipaments, defensem inequívocament la nova biblioteca, però volem que es mantingui la fesomia del torrent Vallbona mitjançant la conservació dels murs de Can Casas i Can Ferran, i que es garanteixi un itinerari accessible al voltant de l'antiga fàbrica de pintures per a les persones amb mobilitat reduïda. Finalment, i a la vista de l'àmplia oferta de cultura institucional, som partidaris de donar continuïtat al projecte d'un espai popular au-

togestionat, alternatiu i contracultural a la Gaietana.

CRISTÓBAL ZUERAS

(PSC-Alella Primer)

La revista *Alella* ens ha convidat a donar la nostra opinió sobre els aspectes urbanístics

Mark Ullo
(Alternativa per Alella-CUP)

Cristóbal Zuera
(PSC-Alella Primer)

més polèmics que començaran a desenvolupar-se els propers anys.

Primerament, tot i que tothom n'és coneixedor, volem recordar que el PSC va votar a favor de l'aprovació del POUM al ple municipal del maig del 2014. Però d'això ja fa cinc anys, el món canvia i les necessitats del poble també

es van transformant. Per tant, seria bo revisar la llista de plans urbanístics i replantejar-se'n la prioritització.

Som del parer que el govern municipal haurà de dialogar amb tots els grups municipals que formem l'oposició, per tal d'anar codecidint quins plans parcials són prioritaris i quina concreció final d'usos, d'intensitats i de tipus de paisatgisme volem que es realitzi a Alella.

La Serreta (o més aviat, la terra promesa): ens resulta estrany, molt estrany, que el gran projecte de lloguer social i privat que ens van vendre l'excalde i el nou alcalde "*a bombo y platillo*" abans de les eleccions municipals finalment s'hagi ensorrat abruptament a principis de l'estiu per la retirada exprés i per sorpresa de l'empresa constructora, que havia d'executar la promoció dels habitatges en aquest sector. Sincerament, l'afer fa una mica de pudor i tenim la sensació que algú va amagar el mort sota la catifa, perquè no es descobrís fins després de les eleccions municipals...

Respecte a Can Viló i la Gaietana, estem d'acord que en el futur esdevinguin equipaments municipals. Caldrà definir entre l'ajuntament i la ciutadania quins usos hauran de tenir i quins serveis hauran d'oferir.

Al sector de la Crison es faran habitatges plurifamiliars, espais comercials i aparcaments soterrats.

La Miralda és un sector estratè-

CRISTÓBAL ZUERAS: "ESTEM D'ACORD QUE CAN VILÓ I LA GAIETANA ESDEVINGUIN EQUIPAMENTS MUNICIPALS"

gic clau per al desenvolupament econòmic local que, des del nostre punt de vista, caldria començar a definir properament perquè no serà fàcil ni ràpida la posada en marxa.

Els Escolapis o Cal Governador ja té assegurat el futur, després de patir molts anys d'incertesa, d'abandonament i de vandalisme.

Si el govern municipal obre espais reals de diàleg per anar construint conjuntament l'ordenació urbanística

d'Alella, ens hi trobarà amb esperit col·laboratiu i proactiu.

Respecte a la gestió de l'alcalde davant la regidoria d'Urbanisme, considerem que ha començat amb bon peu, però que ha d'afavorir molt més la participació a escala política i de ciutadania. ●

La bota del racó

El nou vi de 'Papers de vi'

La bota del racó era, tradicionalment, la barrica que contenia el vi més vell i més bo del celler. Ens remuntem a uns temps, quasi ja perduts, en què a gairebé cada casa del territori DO Alella es feia vi "per al gasto", per consumir a casa.

Amb La Bota del Racó, elaborat per Alta Alella, 'Papers de vi' vol reivindicar el vi dels avis, el millor vi del celler de casa. Raïms madurs del 2007 elaborats com a vi dolç; un vi que ha experimentat un lleuger i noble procés d'enranciment que el converteix en un magnífic acompanyant per a un munt de postres.

La Torre del Governador, més a prop d'esdevenir un hotel de luxe

La junta de govern local va aprovar inicialment el Pla de Millora Urbana del sector PMU-1 "Torre del Governador i passeig de Marià Estrada" i durant un mes va estar en exposició pública

RAMON RUIZ BRUY

Les il·lustracions han estat manllevades del Pla de Millora Urbana

El dia 3 d'octubre del 2019 la junta de govern local va aprovar inicialment el Pla de Millora Urbana del sector PMU-1 "Torre del Governador i passeig de Marià Estrada". Seguidament, des del 24 d'octubre al 25 de novembre del 2019 la documentació relativa al pla va romandre en període d'exposició pública i podia ser consultada tant als serveis d'urbanisme de l'ajuntament com a la seva pàgina web. Un cop resoltes les possibles reclamacions o al·legacions continuarà el procés que ha de culminar amb la conversió de la finca en un hotel.

El pla de millora consta de diversa documentació que hem tingut l'oportunitat de llegir i treure'n unes quantes observacions i notes que us presentem a continuació. Molts dels paràgrafs que podreu llegir a continuació contenen llargues citacions del text consultat. Tantes, que assenyalar-les totes en farien feixuga la lectura. És per això que sovint hi podreu reconèixer un estil propi de text urbanístic. Recordem, així mateix, a tothom que li interessi conèixer amb més detall el pla de millora que el conjunt de documents són disponibles a la web municipal.

Objectiu

El POUM diu "per tal d'aturar el creixent problema de degradació i pèrdua de valors arquitectònics i paisatgístics detectat al voltant de la Torre del Governador, pretén

com a objectiu principal revitalitzar l'àmbit mitjançant la rehabilitació i posada en valor que necessàriament ha d'aportar la incorporació de nova activitat, però sempre sent respectuosa amb la riquesa patrimonial que representa el conjunt per al municipi".

Història de la finca i estat actual

Respecte al passat històric de la finca, se'n fa una cronologia detallada que es remunta al segle XIV, quan la propietat era coneguda com a Mas Torrelles. Així es va conèixer fins a mitjan segle XVI, moment en què la va adquirir el governador de Catalunya, Enric Cardona, i va ser ell qui la va anomenar –o reanomenar– Torre del Governador.

Durant els anys següents va pertànyer a uns quants aristòcrates de l'època, alhora que es van anar adquirint els terrenys annexos.

L'any 1887 va adquirir la finca Antoni Borrell i hi va introduir un gir radical. El seu principal objectiu era transformar-la finca en una vil·la, formada per l'edificació principal, amb uns jardins al gust de l'època, amb una part d'aspecte naturalitzat i una altra més dominada per l'home, i finalment amb una zona agrícola. Per aquesta darrera finalitat va adquirir els terrenys de Can Xeco Monnar, per tenir una vil·la completa.

L'any 1910, quan Antoni Borrell mor sense descendència, per voluntat testamentària, aquest cedeix la finca a una entitat religiosa dedicada a l'ensenyament, l'Escola Pia de Catalunya, havent d'adaptar els edificis i els jardins a les necessitats d'una escola.

La finca va pertànyer a l'Escola Pia fins l'any 2001, i durant aquests noranta anys, es van adaptar tant els edificis com els jardins als usos que es requerien com a escola. Aquest fet va significar una primera pèrdua o transformació d'espais i elements arquitectònics originals.

Al primer pla imatge virtual de les habitacions de nova construcció.

Des de l'any 2001 fins l'any 2014, la finca va ser propietat d'immobiliàries i finalment, dels bancs.

Aquest fet va propiciar una ràpida degradació dels edificis i dels jardins, degut a la manca de manteniment i al vandalisme descontrolat. Tot això, sumat amb els anys d'abandonament i deteriorament que ha patit fins a dia d'avui la finca, fa que s'hagi perdut, a part d'elements vegetals i arquitectònics, part de l'essència que definia els jardins.

Després d'un intent fallit per instal·lar-hi un hotel de luxe i una promoció d'habitatges unifamiliars, l'esclat de la bombolla immobiliària i la crisi financera va comportar diversos canvis de propietat fins a quedar-ne l'any 2013 una part en mans de la Caixa i l'altra del BBVA.

El 2015 l'empresa Alebian XXI SL va adquirir els terrenys corresponents al Jardí Romàntic de la Torre del Governador. Al mateix any l'empresa Torrebernades SL va adquirir els terrenys corresponents a Can Xeco Monnar.

A finals del 2016 l'empresa Torre del Governador SL va adquirir els terrenys corresponents a les edificacions de la Torre del Governador, amb la qual cosa el mateix grup empresarial va aconseguir tenir les dues parts de la finca necessàries per promoure i desenvolupar el Pla de Millora Urbana determinat pel Pla d'Ordenació Urbanística Municipal, aprovat recentment.

Un altre aspecte que queda molt ben detallat en la documentació és la descripció tant de la part arquitectònica com dels espais exteriors sobre com era la finca en la seva època d'esplendor. També es descriu acuradament l'estat actual tant de les parts edificades com dels jardins després d'anys d'abandó i de vandalisme, conseqüència de l'especulació immobiliària. Danys, alguns dels quals, irreparables.

Dos subàmbits

Abans de continuar recordem que l'objecte del projecte és desenvolupar el Pla de Mi-

llora Urbana del sector PMU-1 "Torre del Governador i passeig de Marià Estrada", el qual té com a objectiu convertir la Torre del Governador en un hotel de luxe de cinc estrelles amb una capacitat de vuitanta habitacions i una clínica-spa de "benestar mental", amb els serveis associats dels establiments de certa categoria com ara restaurants, sales de reunions i la potencial implantació d'un àmbit spa amb diferents piscines i espais d'aigua.

I, alhora, en el subàmbit 2 del passeig Marià Estrada es preveu eixamplar el vial i reconstruir el mur existent amb les característiques estètiques i de construcció iguals a les actuals, per tal de mantenir el caràcter tradicional conjuntament amb l'arbrat i la secció de vial establerta als plànols normatius d'ordenació. La circulació rodada es garanteix amb una amplada de set metres,

LA TORRE DEL GOVERNADOR ES CONVERTIRÀ EN UN HOTEL DE LUXE DE CINQ ESTRELLES AMB UNA CAPACITAT DE VUITANTA HABITACIONS

amb un carril en cada sentit, en què tenen cabuda perfectament el creuament de dos vehicles de transport públic com un autobús.

Aquest espai de set metres aniria acompanyat d'un altre espai per a la circulació de vianants amb una amplada de tres metres i d'un de pas naturalitzat de quatre metres que permetrà la connexió igualment per a vianants a diferent cota del bosquet de l'escorxador amb la plataforma pròpia del passeig Marià Estrada.

En aquest sentit, a l'estudi d'avaluació de la mobilitat generada pel PM1 es preveuen diferents solucions d'ordenació del trànsit que sempre, d'acord amb el POUM i segons

els autors, donen preferència a la mobilitat vertical (rieres i torrents) i no pas a l'horitzontal, com ara el passeig de Marià Estrada, sempre més problemàtica.

Ampliació de la superfície edificada

L'edificabilitat màxima computant edificacions que es mantenen més intervencions de nova edificació emplaçades a l'entorn serà de 8.053 m² de sostre. S'inclourà en aquest còmput total el sostre existent, 5.320 m², que es manté, més el de nova implantació, que serà doncs de 3.760 m².

En aquest sentit, cal destacar que s'opta per mantenir les dues darreres plantes de l'edifici principal, perquè el pla preveia l'opció d'enderrocar-les perquè es considerava que eren afegides i no formaven part essencial de l'edifici catalogat. Conservar aquestes dues plantes permet que les habitacions i estances aquí emplaçades disposin de més bones vistes i, complementàriament, que el sostre restant a emplaçar en noves edificacions s'integri d'una manera molt més respectuosa amb les edificacions actuals.

Quant a les noves edificacions, es pren com a criteri emplaçar-les a les parts més baixes de la finca, controlant-ne acuradament les cotes d'implantació i en la mesura que sigui possible contra murs de contenció de terres existents. "D'aquesta manera s'aconsegueix reduir al mínim l'impacte visual de les noves edificacions en el conjunt."

Els nous 3.760 m² es concreten en dos volums, el primer anomenat **mòdul nou hotel** emplaçat a ponent del torrent de Can Bernades (el que travessa la finca) i pot tenir un màxim de quatre nivells o alçades i serà destinat a XX noves habitacions; i el perfil regulador emplaçat a llevant del torrent **pa-velló wellbeing (Mindfulness Clinic and Spa)**, que pot tenir un màxim de tres nivells i és previst de destinar-lo a clínica de salut i spa, tal com indica el seu nom.

Al document anomenat avantprojecte

Els dos subàmbits.

Amplades del carrer Marià Estrada. Al fons el vial a eixamplar.

Secció que permet veure l'edifici antic i la part de nova construcció.

es preveu una detallada distribució de funcions per a cadascun dels espais, tant els generats per la rehabilitació com els de nova construcció. Explicar-los tots excedeix la capacitat d'aquest text, així que només en destaquem uns quants exemples:

Recreació d'un detall de l'espai clínica de salut i spa.

- Recuperació del patrimoni: aspecte original de la Saló de Cristall, adaptat al nou ús; reconstrucció de l'Umbracle, passeig de les Escultures, Jardí Romàntic...

- Creació d'una sala d'actes a la capella, equipada amb un sistema de seients mòbils.

- A l'extrem superior se situa a la torre del castell, la suite principal, en tres plantes, i amb un mirador únic al seu terrat, amb vistes al mar i un jacuzzi exterior. La possibilitat d'instal·lar un petit ascensor a aquest edicle és la clau per potenciar-ne l'atractiu. Un complet apartament, amb zona d'estar, planta dormitori, planta *chillout* i amb un accés a cobert.

- Saló de Música, espai de gran alçada i bellesa amb una important llar de foc, que es proposa d'utilitzar com a bar o *lounge*, com a espai previ d'aperitiu per al sopar o com a lloc d'estar durant el dia. Aquesta sala i el menjador connecten amb un altre espai especial, la Sala Hexagonal, on hi ha un piano i s'hi poden desenvolupar vetllades musicals que interconnecten tota la zona

- L'antiga biblioteca, que proposen que es converteixi en sala de jocs amb billar, taules de cartes, escacs i altres jocs de taula. Però que alhora es pot convertir en saló de conferències o de treball, amb capacitat per a unes seixanta persones.

- Així mateix, el pavelló denominat Banys Àrabs permet distribuir un confortable apartament-suite, amb tres plantes i completa zona de banys a la part inferior, a nivell de la riera, i amb una gran terrassa. També disposa d'un petit jardí particular a l'entrada.

- Una altra edificació important és l'Aulari, obra del reputat arquitecte Josep Goday, que cavalca sobre el mur de la Riera. Es proposa rehabilitar-ne l'exterior amb detall i redistribuir l'interior amb una nova escala

i ascensor, situant-hi nou habitacions, totes amb bona orientació i vistes al sud.

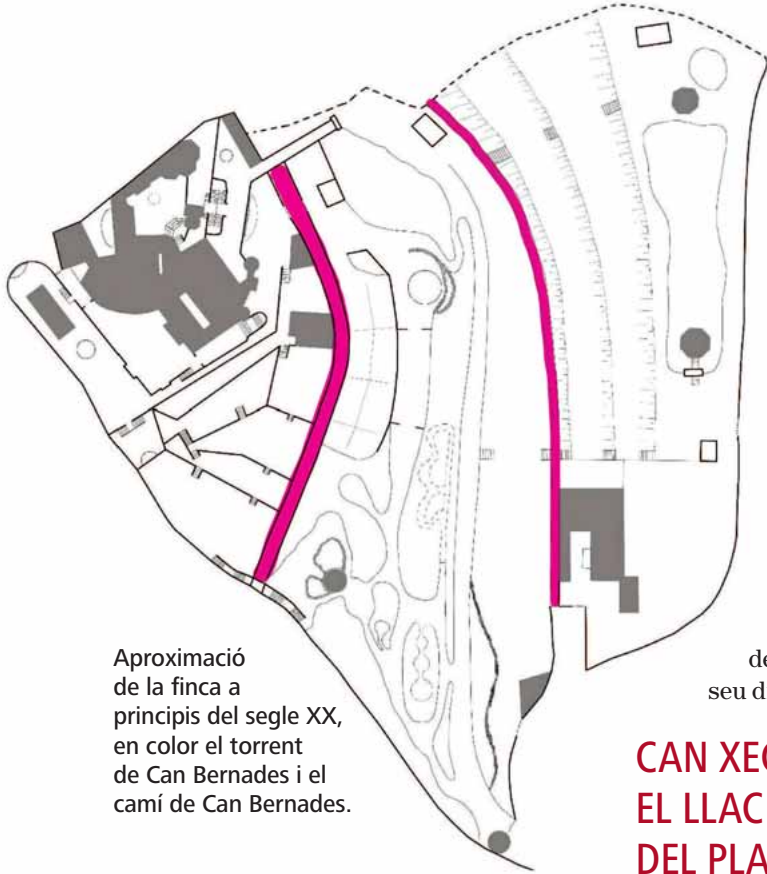
L'aparcament

Es fan tot una sèrie de càlculs i es conclou que en relació amb l'aparcament es complirà la ràtio mínima prevista a l'articulat del POUM. Quaranta-vuit places d'aparcament es disposaran majoritàriament en planta soterrani de la nova edificació amb la possibilitat d'incorporar una petita borsa d'onze places d'aparcament a llevant de la finca, amb accés des del carrer del Greny, integrada a l'entorn enjardinat i protegida de les vistes. No dubtem que aquest nombre de places compleixi les ràtios del POUM, però d'entrada no sembla una dotació gaire generosa.

ESTÀ PREVIST QUE EL COMPLEX COMPTI AMB UN TOTAL DE QUARANTA-VUIT PLACES D'APARCAMENT

El torrent d'en Bernades

Quant al pas del torrent d'en Bernades, que com el lector recordarà parteix la finca en dues parts comunicades per ponts, "s'urbanitzarà com un espai de comunicació per a vianants i, ocasionalment, per a vehicles de servei. S'empraran en tot moment els materials i elements homologats per l'Ajuntament d'Alella". Esperem que quan s'acabi de definir aquesta urbanització del torrent sigui feta d'una manera respectuosa i no acabi essent una nova llera de torrent o riera simplement pavimentada.

Aproximació de la finca a principis del segle XX, en color el torrent de Can Bernades i el camí de Can Bernades.

Pèrdua del llac i Can Xeco Monnar

Al document també se'ns recorda que la finca, en el seu moment de màxima extensió territorial, abastava tres parts clarament diferenciades. A ponent, un primer àmbit a l'entorn de les edificacions que componen el conjunt i fins al pas del torrent d'en Bernades; al centre, un segon àmbit de jardins em-

boscats compès entre el pas del torrent i el camí d'accés a la finca de Can Bernades; i, finalment, a llevant i en cotes més altes un darrer àmbit menys transformat de caràcter eminentment agrícola, el que se sol anomenar la finca de Can Xeco Monnar. D'aquestes tres parts, el PMU-1 només incorpora les dues primeres. Can Xeco Monnar, amb les seves terres i el llac a efectes del POUM, formen part d'una altra finca que actualment s'ha agregat a Can Bernades, i que el POUM no preveu com a part del Pla de Millora. Cosa que ja al seu dia, des de la revista, vam lamen-

CAN XECO MONNAR I EL LLAC QUEDEN EXCLOSOS DEL PLA

tar perquè la pèrdua del llac i la resta de terres agrícoles, la considerem una amputació dolorosa.

L'aprofitament urbanístic

L'ajuntament té dret de percebre un 10% de l'aprofitament urbanístic que es genera en

el desenvolupament del Pla de Millora. En aquest sentit, al document trobem aquesta explicació: "en aplicació de l'article 43.3 del TRLU, donada la impossibilitat material de cedir part de l'aprofitament en forma de sòl

1.1 Càlcul del valor econòmic total de l'aprofitament

Un cop determinat el VRS (valor residual) de l'ús que possibilita el planejament, equipaments i dotacions privades, per determinar el valor econòmic total de l'aprofitament que el present PMU permet materialitzar únicament cal aplicar el valor obtingut a la quantificació màxima de sostre que aquest possibilita: $247,63 \text{ €/m}^2\text{st} \times 8.053 \text{ m}^2\text{st} = 1.994.139,51 \text{ €}$. S'estima, com a valor econòmic total de l'aprofitament del PMU, el valor aproximat de 1.994.139,51 €.

1.2 Càlcul del valor del 10% de cessió d'aprofitament

En el present desenvolupament urbanístic, en què es preveu la substitució del percentatge de cessió l'aprofitament corresponent a l'administració actuant per la cessió del seu equivalent econòmic, és pertinent estimar també aquest valor. Únicament cal aplicar al resultat obtingut al punt anterior 1.2 el percentatge del 10%: $1.994.139,51 \text{ €} \times 10\% = 199.413,95 \text{ €}$

Subàmbit 1: Superfície que formarà part del futur hotel.

a conseqüència de la condició de parcel·la única i indivisible de la zona d'aprofitament privat, la cessió del 10% d'aprofitament urbanístic es preveu que sigui substituïda pel seu valor econòmic en el tràmit del Projecte de Reparcel·lació”.

I a continuació es fan els càlculs que, a causa de la seva difícil lectura, traslladem a un requadre a part i que donen una quantitat de gairebé 200.000 euros a percebre per l'ajuntament.

Els jardins

El pla assenyala estableix com a directriu la recuperació o rehabilitació dels elements avui desapareguts:

- Jardí renaixentista (o de la Vídua)
- Passeig romàntic o de les Estàtues
- Ponts sobre el torrent
- Llac de la Cassola, escultura de la pescadora
- Templet romàntic, amb cascada, gruta i estanc associats

- Resta d'elements d'aigua (basses, fonts, sortidors, etc.)

I quant al tractament del jardí, diu: l'espai enjardinat es rehabilitarà i adequarà com a jardí al servei del nou ús plantejat a la finca, procurant en tot moment la màxima integració i respecte del seu valor patrimonial natural i paisatgístic.

L'aigua

A l'avantprojecte podem llegir: “Una de les característiques principals del lloc és l'abundant presència d'aigua. A més de ser una preexistència històrica, és una temàtica fonamental per reforçar el caràcter Wellbeing del *resort* relacionat amb la hidroteràpia. A més, com que no està situat en una localització marina o lacustre, la presència de l'aigua es converteix en un gran incentiu, especialment a la costa catalana, amb una localització propera a Barcelona que tothom relaciona amb el mar. La presència d'aigua embassada suposa una possibilitat interessant a explotar. Per això es recuperen i emfatitzen les diverses presències hídriques. El llac de l'entrada sud, de gran capacitat, els diversos estanys, les fonts ornamentals, el llac de la Cassola, la cascada amb la gruta romàntica i el templet

Recreació virtual del complex.

romà, etc. També s'afegeix una font rodona en l'accés principal de l'edifici històric, com a element de benvinguda, dinàmic i refrescant. Així mateix, la presència de les dues piscines a l'aire lliure, amb la seva làmina d'aigua i reflexions, suposen no només un espai d'ús, sinó també un element visual present i constant en la relació simbòlica amb l'aigua, font de vida.”

A l'anàlisi històrica i d'estat actual del conjunt, l'arquitecte Guillem Carrera manifesta: “La bassa dels Plataners té un estat de conservació bastant precari que no permet ser utilitzada actualment com el que sembla que era: una bassa de reg connectada a una mina o conducte que provenia del llac de Can Xeco Monnar o d'un indret proper.”

L'esmentat document menciona dues mines que es grafien en un plànol: la mina coneguda com la Mitja Lluna i la mina de la Font del Lleó.

També s'aporta un document de l'arxiu de l'Escola Pia, signat cap als anys cinquanta per qui va ser el pare rector Ramon Meller, i que dona fe de la riquesa d'aigua de la finca: “*Las aguas se captan por 5 minas (la Biblioteca, que nace en la finca Casa Bruy; la Torrente, que discurre por debajo del torrente; la del Lleó en la finca de*

CALDRIA UN PLA D'APROFITAMENT DELS RECURSOS HÍDRICS DE LA FINCA

la Institución; La D. en la misma finca y la E. que nace en la finca Bernadas) y 2 pozos, uno junto a la mina de la Biblioteca y otro a 3 m del torrente, con sistema elevador de 1 CV. El caudal invento puede utilizarse de manera discontinua con un máximo de 170.000 litros al día y a través de varias balsas se destina a usos domésticos y riegos.”

Aquestes consideracions ens fan recordar novament la pèrdua del llac, tant per la categoria que donava al conjunt com per la reserva d'aigua que representava. Tot i que s'apunten alguns sistemes d'estalvi i de bona gestió, suposem que a mesura que avanci el projecte s'assegurarà el volum de subministrament d'aigua que un sistema hotel·ler, de spa i jardins com els projectats, necessiten. En l'avantprojecte del Pla no hem sabut trobar enlloc un pla d'aprofitament de la riquesa històrica de recursos hídrics de la finca (pous i mines). Recordem que Alella té un gran dèficit d'aigua i el servei s'abasteix amb aigua provinent de la conca del Ter. ●

CANSALADERIA

ANTIGA CASA
LIBRADA
ALELLA

Empedrat del Marxant
Tel. 93 555 23 42

**Farmàcia
Martínez
Solé**

Properes guàrdies:
GENER: Dies 4, 5 i 6
FEBRER: Dies 8, 9 i 29

Tel./Fax: 93 540 23 42 · Farigola, 12 ALELLA · farmacia@martinezsole.com

HORARI: Matins: 9 a 14h · Tardes: 16.30 a 20.30h · Dissabtes: 9 a 14h

DOG SHOW-ALELLA

PERRUQUERIA CANINA
COMPLEMENTES
ALIMENTS

Carrer Balmes, 6 08328 ALELLA TEL. 93 555 52 12 • 93 540 34 05

centre d'Àlia
de psicologia
i logopèdia
d'Àlia

Un equip humà i professional
orientat a l'atenció
d'infants, adolescents i adults

hores concertades

c/ Ribas, 5 Alella tel. 93.540.89.71 www.centredalia.cat centredalia@centredalia.cat

Xarel·lo

VIN Angel Guimerà, 30 · 93 555 21 41 · ferranaymar@ferranaymar.net

PARQUET

**Alella
Motors**
93 555 14 93

Cascos, guants, accessoris ...
VENDA I REPARACIÓ DE MOTOS I BICICLETES

Sant Josep de Calassanç, 12 · Telf. 93 555 14 93 · 08328 Alella · www.alellamotors.cat

JOAN

www.florsjoan.com

Telèfon: 615 86 08 22

envia flors a domicili online

segueix-nos!

miquel soto

pintura i decoració

C/ Cervantes, 26. Alella 08328 (Barcelona)
Tel. 935 555 916 / Mòbil. 627 080 224

ANNA PONS ABELLA

Osteòpata D.O.
Diplomada en fisioteràpia
Col. Núm. 4001

OSTEOPATIA
ALELLA

Carrer de les Heures, 15 · 08328 Alella · Tel. 608 129 832

Horari:
De 9.30 a 14h i de 16.30 a 20.30h
Dissabtes: de 10 a 14h
cvalella@gmail.com
URGÈNCIES: 619 79 08 04

**Alella i
Cabrils** centre veterinari

Torrent Vallbona, 10 · Tel. 93 540 33 76 · www.veterinarisalellaicabrils.com

L'ajuntament apuja l'IBI per quadrar un pressupost de 12,7 milions per al 2020

El govern es queda sol i només aconsegueix l'abstenció del PSC en l'aprovació inicial d'uns comptes que es redueixen un 3,25%

CARLA RIVEROLA

Nou alcalde i nou mandat, però la paraula continua sent la mateixa: continuïtat. Així va qualificar Marc Almendro el pressupost per al 2020, uns comptes que es retallen fins a 12.667.879 euros, un 3,25% menys que els de l'any anterior. El ple els va aprovar inicialment el 24 d'octubre, amb els vots a favor del govern, l'abstenció del PSC i el vot en contra de la resta (JxCat, Gd'A, Ciutadans i la CUP).

L'alcalde Marc Almendro va assegurar que, malgrat la rebaixa, el pressupost permet "garantir el nivell de qualitat dels serveis", però va advertir de les dificultats per "mantenir l'equilibri entre els ingressos i les despeses", perquè mentre que "no s'havia fet cap increment en la pressió fiscal des del 2012", sí que havien incrementat "els costos fixos que ha d'assumir l'ajuntament", com el personal.

Segons va explicar Almendro, el pressupost és més baix perquè l'any vinent no es disposarà d'uns ingressos extraordinaris procedents de la regulació cadastral, que ja es van comptabilitzar al pressupost anterior. A més, va dir, hi ha hagut una reducció d'una partida de fons europeus i de la Diputació de Barcelona.

Per tant, veient que els comptes no quadraven, el govern va decidir, d'entrada, retallar un 2% la despesa de les regidories, la qual cosa va suposar un estalvi econòmic de 120.000 euros, però encara insuficient per quadrar els comptes. Per això, la pujada de l'IBI era, pel govern, "l'única solució". L'impost passarà del 0,629% al 0,671%, un increment del 6,5%, al qual caldrà sumar-hi l'augment del 3% del valor cadastral promogut per l'estat.

Quant a les despeses, s'incrementa un 5,50% la partida de personal per l'augment de salaris i la incorporació de dos nous treballadors a Participació. Les inversions baixen un 37% respecte als comptes del 2019 i costaran uns 498.000 euros, que es destinaran, entre més, a la pavimentació, la reforma d'edificis municipals i la millora d'espais públics. També es retalla el fons de contingència, previst per fer front a possibles imprevistos, gairebé a la meitat, 223.980 euros.

La regidoria de Seguretat Ciutadana és la que s'endú un increment més gran i passa dels 1.046.501 euros fins als 1.282.116 amb l'objectiu d'aconseguir, l'estiu del 2020, tots

un pressupost que "el que fa és gravar-nos més i donar-nos menys". "Uns altres pobles han trobat maneres de generar recursos sense que hi hagi pressió directa sobre els veïns", va assegurar el cap de l'oposició, tot i que sense precisar de quina manera ho havien aconseguit. L'alcalde va respondre que el govern estava obert a escoltar les propostes dels grups per no haver d'apujar els impostos i va retreure a Garcia-Ossorio que no hagués fet arribar cap aportació al govern.

Per la seva banda, el regidor de la CUP va criticar que fos "un pressupost continuïsta i poc ambiciós" i va lamentar que no s'hi inclogui una partida de 200.000 euros per fer una

primera experiència de pressupostos participatius. Una demanda que fa anys que també reclama el regidor de Gent d'Alella, Josep Bardés, que a més va carregar contra la pujada de l'IBI. Crítiques també compartides per Susana Alonso, la regidora de Cs, que va dir que les "coses es podien fer d'una altra manera", però sense precisar-ne cap.

L'única abstenció va venir del PSC. El portaveu del grup, Cristóbal Zueras, va assegurar que amb un calendari tan ajustat li havia faltat temps per fer propostes i va reconèixer

que, en cas de ser al govern, tindria dubtes sobre què fer per quadrar els comptes. "Per no retallar serveis, suposo que apujaria els impostos", va admetre.

Als pressupostos del 2020, encara els falta un últim tràmit: l'aprovació definitiva, que es portarà a ple al desembre si algú presenta al·legacions als comptes. Unes al·legacions que el govern pot acceptar o rebutjar, però la majoria absoluta d'ERC assegura que el pressupost tirarà endavant. ●

els agents de la Policia Local que preveu la relació de llocs de treball del consistori.

El govern, tot sol

L'equip dirigit per Marc Almendro es va tornar a quedar sol en l'aprovació dels pressupostos. Només va aconseguir arrencar l'abstenció del PSC, abans soci de govern, i la resta de grups hi van votar en contra. El portaveu de JxCat, Esteve Garcia-Ossorio, va criticar la pujada de l'IBI i va dir que era

“Ens limitem a fer la feina que sabem fer, que és cuidar la gent i preocupar-nos per la seva salut”

Jordi Rabella és veí d'Alella i coordinador de Sanitaris per la República, una associació de voluntaris que ofereix assistència mèdica a les concentracions i manifestacions independentistes

ANNA BERENGUÉ

Quant fa que Sanitaris per la República existeix? I quant fa que en formes part?

Sanitaris va néixer el 17 de setembre del 2018 i jo hi vaig entrar el dia 29 del mateix mes, onze dies després que es creés, quan em vaig assabentar que existien. En soc el coordinador

Quina és la teva professió?

Soc socorrista i socorrista aquàtic de la Creu Roja. Sanitaris per la República és una feïnada, però no puc dir que sigui una feina real. No rebem cap mena de benefici per fer la feina que fem, tothom que hi participa és voluntari.

Quina és la tasca principal de l'entitat?

Tenim cura del poble, aquesta és la nostra tasca. En els operatius, que normalment es creen depenent de si sabem que hi haurà aglomeracions de gent o no, el que fem és estar pendents de la salut de les persones, i atendre els qui tinguin qualsevol mena de problema, sense importar la procedència. Tant ens fa el motiu pel qual la gent pugui necessitar atenció mèdica, hem de tenir cura del poble sempre.

Quin és el pitjor dels casos que us heu trobat?

Bé, evidentment el pitjor dia va ser el divendres 18 d'octubre, el de màxims aldarulls a la Via Laietana. Va ser un dia ben tràgic. Jo sol vaig atendre trenta-dues persones.

Com us financeu?

Bàsicament amb les donacions que rebem de la gent, perquè no tenim cap mena de subvenció. Som una associació sense ànim de lucre, així que hem d'anar recollint diners d'on puguem per anar subsistent, per comprar material i equipacions, etc.

Quina relació teniu amb els Mossos o la policia?

Al principi no ens respectaven, i fins i tot es van donar casos de sanitaris ferits. Jo, per exemple, he estat amenaçat com a mínim tres vegades. Però ara hem fet una tasca de conscienciació i la relació és molt més bona.

A quins llocs sou?

El nostre àmbit d'acció és Catalunya i tenim territorials repartides per tot el país, però ara també estem creant una territorial a Catalunya Nord que tindrà la seu a Perpinyà. I realment no hem tingut problemes per enviar operatius fora del territori català, com quan es va anar a Estrasburg.

Quants sou en total? I quins són els requisits per formar-ne part?

Ja som gairebé mil. Vam començar sent unes trenta persones i hem anat creixent de mica en mica, i en general tots som sanitaris tret d'alguna excepció, com serien els comunicadors, que s'encarreguen de comunicar, de reportar els ferits (que no s'identifiquen mai) i de fer un cordó de seguretat quan s'està atenent una persona. Això sí, a partir del febrer de l'any que ve els comunicadors que no siguin sanitaris s'hauran de formar en un curs bàsic de suport vital bàsic i rebran

La furgoneta de Rabella, logotipada amb la imatge de Sanitaris per la República.

una titulació, per poder dur a terme la seva tasca de manera més acurada.

Ara ja no s'accepta l'entrada de gent que no sigui sanitària. La professió que predomina entre els voluntaris és la dels infermers, però realment tenim de tot: des de socorristes com jo fins a doctorats en medicina interna.

Com us organitzeu?

Cada territorial té diferents nivells: hi ha el sanitari, que és el que atén les persones, i hi ha els que nosaltres anomenem EA, que són persones que ja han estat en operatius, preferentment grans, i que ja se'ls ha vist treballar i es coneix com s'organitzen, se sap que tenen criteri, etc. Els EA s'encarreguen de valorar la situació de les aglomeracions de persones, per considerar si s'ha d'organitzar un operatiu o no. Tenim uns cinquanta EA.

Per damunt dels EA venen els coordinadors de cada territorial i després el coordinador de Catalunya i el president.

Som assemblearis, i tot el que decidim ho fem posant-ho en consulta amb tots els que participen en Sanitaris.

Com has arribat a ser-ne el coordinador?

Perquè quan el president va crear Sanitaris, va adonar-se que necessitaria l'ajuda de més gent amb criteri per organitzar-ho tot, i un d'ells vaig ser jo.

Quina relació teniu amb Street Medics, els altres sanitaris que han estat atenent manifestants durant les manifestacions?

Qui va començar Street Medics és un noi que abans formava part de Sanitaris, però va haver de marxar perquè no compartia alguns dels nostres principis. És veritat que el nostre nom diu que som Sanitaris per la República, però el que som per damunt de tot és sanitaris, per a tothom.

Quan anem acreditats com a tals, no podem tenir preferències a l'hora d'atendre les persones, hem de ser neutres i no tenir en compte els nostres ideals polítics o socials. Per tant, si en algun cas ens trobem que una persona que sabem que no opina igual que nosaltres necessita la nostra ajuda, l'hem d'atendre igualment. No sabem com actua Street Medics i la veritat és que tampoc ho volem saber, però no ens dediquem a parlar malament d'ells.

Sabíeu que hi hauria el desallotjament de la plaça de la Universitat?

Realment no ho sabíem. Passa que tenim una voluntària que, a més de ser sanitària, és EA, i viu a la plaça de la Universitat. I quan va veure què hi passava va trucar al president de Sanitaris i tots dos van anar a veure si podien fer-hi alguna cosa, però ja no els van deixar passar.

El que és clar és que era evident que hi hauria aquell desallotjament en un moment o un altre, però no sabíem ni quan seria, ni com es faria.

No rebem mai cap mena d'informació confidencial i tampoc volem rebre-la, perquè això ens posaria en un compromís. Ens limitem a fer la feina que sabem fer, que és cuidar la gent i preocupar-nos per la seva salut. ●

Bon viatge, Mercè!

Mercè Giralt i Gallamí (1928-2019), col·laboradora de la revista 'Alella' i regidora del primer ajuntament democràtic, ens va deixar el 15 de novembre als 91 anys

RAMON ANGLADA

Acostumat a escriure articles d'història, en què totes les afirmacions estan contrastades per diferents fonts documentals, avui voldria començar parlant de sensacions personals. Tot i que la Mercè tenia poc més de vuit anys quan va esclatar la guerra, sempre me l'he imaginada com una mestra de la República. Encara ara veig alguna fotografia seva i em torna aquesta imatge al cap. M'explico: el que em porta encara avui a pensar d'aquesta manera era la manera de ser, de pensar i sobretot d'actuar de la Mercè. Activista política d'esquerres, inconformista, lluitadora per la llibertat de Catalunya, part activa del teixit associatiu i cultural del nostre poble, escriptora i poetessa, amb la capacitat d'establir diàleg serè amb persones que pensaven diametralment diferent que ella i amb una qualitat que cada vegada té menys gent: tot i dir la seva, sempre que ho creia necessari gaudia escoltant, en especial els joves. Una mica com m'imagino –idealitzadament o no– que van ser el millor que va donar la República: els seus mestres.

Els estius a Alella

Nascuda el 1928, la seva vida era a Barcelona, però els estius eren d'Alella, on tenia els avis. L'augment dels bombardeigs sobre la ciutat a partir del 1938 i la seva salut fràgil l'acostarien encara més al nostre poble, on s'establiria definitivament l'any 1949 just abans del casament amb el seu estimadíssim Joan Novell. Membre de l'Assemblea de Catalunya, va establir estreta relació amb Lluís Maria Xirinacs participant en les concentracions davant la presó Model de Barcelona i en reunions clandestines a la seu d'una petita escola particular del Paral·lel barceloní. Un vincle que s'aniria fent cada vegada més estret i traspassaria al terreny personal. La noia d'Alella dels cabells blancs, tal com l'anomenava en Lluís, participaria activament en la seva campanya pel Senat del 1977, comentant les innombrables cartes rebudes i respondent-ne directament una bona part. El seu compromís polític, l'ha acompanyada durant tota la vida. A les primeres eleccions democràtiques després de la foscor franquista es presentaria amb la Candidatura Democràtica d'Alella encapçalada per Pepe Casco i va

guanyar les eleccions, amb 930 vots i set regidors, a l'altra formació participant, la Candidatura Independiente de Alella y por Alella. D'aquesta manera, la Mercè es convertia en regidora d'Acció Social, Informació i Sanitat del primer mandat democràtic (1979-1983), on entre moltes altres coses tiraria endavant la revista d'informació municipal *El Full*. I de regidora passaria a delegada de Cultura durant dos mandats més, en què s'intentaria sense èxit que Alella tingués una ràdio. Però aquesta no seria la seva darrera participació a la política municipal. Els anys 2003 i 2007

JORDI FARRUS

donaria suport i formaria part de les llistes de la candidatura conjunta entre la Garnatxa i ERC com a membre d'aquest col·lectiu ecologista que acabaria aconseguint, no sense entrebancs, arribar al govern. A les infinites reunions preparatòries del programa d'aquelles eleccions, la Mercè va ser una de les veus que van situar al capdavant la lluita per salvar la vall de Rials.

Lectora incansable i escriptora

Però si el vessant polític va ser important en la seva trajectòria vital, l'activisme cultural encara ho va ser més. Mestra de formació, tot i que no va arribar a exercir mai, no va parar fins que va poder aprendre el català primer de manera autodidacta i després amb totes les garanties docents. Lectora incansable, el seu territori sempre havia estat l'escriptura. La seva obra literària combina els relats

curts, la poesia i dues novel·les inèdites, *El difícil equilibri del tombant* i *Un pi al costat de l'era*, que recullen el llegat de la seva àvia alellenca i que potser ha arribat l'hora que siguin editades. De moment podeu acostar-vos a la seva obra poètica amb *Onades*, selecció publicada per la Comarcal Edicions el març del 2011 en el marc del reconeixement rebut als Espais de Poesia. Cinc anys abans ja havia rebut un altre homenatge: l'Ajuntament d'Alella havia anomenat un dels tres nous carrers del Sot del Marquès com a carrer de Mercè Giralt, al costat del nom d'altres escriptores d'Alella. Implicada en el teixit associatiu del seu poble, va ser membre del consell de redacció de la revista *Alella* i l'encarregada d'escriure la secció del Personatge una pila d'anys, de la qual va ser protagonista alguns anys més tard. Voluntària incansable a la Biblioteca Ferrer i Guàrdia, se la podia veure, mentre la salut la va respectar, treballant-t'hi tot recopilant les notícies sobre Alella aparegudes als diaris subscrits un parell de tardes a la setmana. També va ser membre i impulsora de Cerquem les Arrels, Centre de Recerca Històrica d'Alella, durant la seva etapa inicial de recuperació de les fonts orals a través del testimoni dels avis de la població en un projecte impulsat per la bibliotecària Rosa Casas, amb qui establiria una estretíssima relació. La Mercè va encoratjar un grup de joves universitaris a fer el pas per crear un centre de recerca històrica local. Sempre recordaré com va esmentar tot un seguit de noms: Pujadas, Vidal, Perich, Galbany, Suñé... i que injust que era que els seus noms encara fossin oblidats. Mercè, sense por d'equivocar-me puc dir que, gràcies a la teva empena, entre tots hem rescatat de l'oblit els alellencs represaliats pel franquisme!

I, ja per acabar, una altra sensació. Fos estiu o fos hivern, quan passaves per davant de la caseta del carrer Calderó just a punt de fer-se fosc podies veure la Mercè asseguda al sofà de casa llegint sota un llum groguenc. I aquella imatge per a mi era tranquil·litzadora, que tot era en ordre, que res no podia passar-te, que la vida seguia a poc a poc al ritme d'un llibre obert.

Bon viatge, Mercè, i descansa en pau. Et trobarem molt a faltar! ●

Què fa... Júlia Campistany?

ALBERT ALABAU

La Júlia és un portent d'energia, il·lusió i vitalitat, qualitats que contagia quan parla i, de segur, quan actua. I és que feia temps que no em quedava amb tantes ganes de veure algú amb qui parlo en escena, en la seva esplendor. Confio que ben aviat puguem gaudir d'ella i del seu talent en directe a Alella!

Però, qui és la Júlia? I què fa? Doncs la Júlia és una alellenca de soca-rel, professional de les arts escèniques, que viu dedicada al circ, especialment a la disciplina del trapezi.

Vocació o ofici?

“No puc dir que sigui el que somniava de petita... He tingut una vida molt normal: quan anava a l'Institut d'Alella vaig començar a mostrar interès per les arts escèniques, cantava en una coral, feia classes de dansa... Fins que un dia, la Laura [Ruiz] em va parlar de Cronopis, a Mataró, on fan circ contemporani, i em va animar a acostar-m'hi. Hi vaig trucar i hi vaig passar sense més. Però em va cridar l'atenció. La dansa que feia no era acrobàtica, i allà em vaig decidir a començar a provar el trapezi”, explica.

Però fins aquí semblava una afició més. Després d'això, la Júlia va estudiar enginyeria industrial a Barcelona. Mentre estudiava, havia anat coneixent gent de l'entorn de les arts escèniques i havia fet alguns cursos a la Rogelio Rivel, l'Escola de Circ de Barcelona. Al darrer any de carrera va maxar a Rotterdam a fer un Erasmus. Quan en va tornar, va veure que obrien una convocatòria a Codarts, una de les millors escoles d'arts escèniques d'Europa, basada a Rotterdam, i

“QUAN VAS A ESCENA ET DESPULLES, COMPARTeixes AMB TOTHOM EL QUE ETS, EL QUE HAS ESTAT FENT...”

va decidir presentar-s'hi sense gaires expectatives. “Costa molt entrar en un lloc així. M'hi vaig presentar i em van agafar. Abans d'anar-me'n sí que em vaig plantejar si això anava de debò o no. I no ho tenia clar, però el cos m'ho demanava. Al cap d'un any i mig de vuit hores diàries de classe i entrenament, em vaig adonar que allò m'omplia, que era el meu present i que podia ser també el meu futur”, confesa.

Campistany, enfilada al trapezi.

Futur?

Preguntada per aquest futur, la Júlia m'explica que ara mateix encara se sent així. “Continuaré explorant aquesta disciplina fins que senti el que sento, tot el que m'aporta aquesta llibertat, aquesta intensitat, aquesta manera de viure. És una vida molt intensa, amb molt de blanc i molt de negre: viatges molt, coneixes molta gent, gaudeixes molt, et pots expressar a partir d'una curiositat, un desig, unes ganes de comunicar quelcom... No faig un espectacle que algú m'encarrega, sinó el que em neix de dins. El cantó fosc és la constant manca d'estabilitat. Hi ha moments de molt de dubte. Quan vas a escena et despulles, comparteixes amb tothom el que ets, el que has estat fent... De vegades dubtes, tens una intuïció de quelcom, de cap a on vols anar, del que vols explicar i no sempre es concreta com voldries. I no sempre tens la xarxa de suport que necessaries per polir una creació amb el temps adequat. Hi ha poc finançament encara aquí, i toca buscar-te molt la vida i fer mil coses més enllà de crear i actuar”.

I, buscant-se la vida, va ser com va establir contacte amb l'Elena, l'encarregada del Casal Espai Arts Escèniques d'Alella, amb qui volia explorar una col·laboració. I, arran d'aquesta conversa, van acordar una residència en creació: poder usar l'espai alguns dies durant el mes de desembre per fer unes proves amb un músic mallorquí que la Júlia està avaluant per incorporar a l'espectacle *It happens*, que acaba de desenvolupar. “Em faria molta il·lusió acostar el trapezi i el circ, vessants amb un circuit petit a Catalunya – tot i ser pioners en centres d'entrenament i creació –, al meu poble, al meu entorn, a la meva gent. Tot i que per feina visc als Països Baixos, Alella és casa. Bàsicament visc amb una maleta que mai no acabo de desfer, però Alella és el lloc on vaig cada cop que torno de viatge per feina. Quan hi torno, torno a casa, d'on soc, d'on vinc... Coses com fer el vermut o anar a la plaça a fer un cafè amb amics són les que penso quan soc fora i connecto amb les arrels. Tant de bo pugui actuar aquí ben aviat”, explica emocionada.

T'hi esperem, Júlia! Molta merda! ●

L'independentisme s'aferma, però segueix atuit

Les eleccions espanyoles del 10-N van tornar a mostrar la resiliència del vot independentista. ERC va repetir victòria, JxCat va millorar resultats i la CUP va obtenir dos diputats al Congrés. A Alella van aplegar el 55 % dels suports.

ÀLEX ASENSIO

Dels sis terrenys de joc on es dirimeix el conflicte català (l'electoral, el polític i parlamentari, el social, el mediàtic, el judicial i l'econòmic), l'independentisme només és fort a les urnes i en la mobilització al carrer i les xarxes socials. Els altres àmbits són monopoli de l'Estat, com la diplomàcia, l'imperi de la llei i l'ús legal de la violència.

En relació amb les eleccions generals del 28 d'abril, els partits independentistes van passar la revàlida del 10 de novembre amb bona nota. A Catalunya, ERC va tornar a superar el PSC en vots i en escons. A Alella, tot i que la participació va passar del 80 al 75%, l'independentisme va recollir els mateixos vots que el 28 d'abril i va augmentar, en percentatge, del del 52 al 55%.

Per contra els partits d'obediència espanyola van recular. Les formacions que donen suport al 155 van patir una davallada de 330 vots. El gruix d'aquesta pèrdua correspon, precisament, al PSC, que va caure dels 925 vots del 28-A als 672 del 10-N. En canvi, les formacions de dretes van aguantar.

En conjunt, el bloc independentista incrementa incrementa la distància de 16 punts percentuals que mantenia amb el bloc unionista el mes d'abril i n'obre una bretxa de 23.

	Eleccions 10-N		Eleccions 28-A	
	Vots	Percentatge	Vots	Percentatge
Independentisme (ERC, JxCat, CUP)	2.997	55,3	2.999	52,2
Unionisme (PSC, PP, Cs, Vox)	1.734	31,9	2.060	35,8
En Comú Podem	511	9,4	548	9,5

Entremig, els comuns mantenen el llistó per sobre dels 500 vots i del 9% de les paperetes.

Recomposició del camp sobiranista

En els darrers mesos s'ha produït una recomposició de l'espai independentista amb

La placa que recorda el paper dels germans Lleonart en la Guerra de Successió ha estat vilipendiada diverses vegades.

petits transvasaments de vot. Davant la manca d'una estratègia compartida, els electors han premiat o castigat l'actuació de cada partit. La majoria del moviment és

propens al pragmatisme, però les opcions irredemptistes sumen adeptes a mesura que creix la repressió. Com a tot el país, ERC retrocedeix a nivell local gairebé 3 punts percentuals, mentre JxCat en remunta

2. En vots, la formació d'Oriol Junqueras en perd 251 i la de Carles Puigdemont en guanya 46.

La CUP va rebre 389 sufragis. Són 203 més dels que va obtenir el Front Republicà d'Albano Dante Fachín el 28-A. Els anticapi-

talistes es van presentar per primer cop al Congrés en un moment de "màxima excepcionalitat" per fer Espanya "ingovernable" i per evitar noves tensions internes amb Poble Lliure.

Patacada de Cs

A l'altre plat de la balança, l'ensulsiada d'Albert Rivera en va provocar la dimissió. Aquell dia molts es van recordar a les xarxes socials d'en Josep Tabaras, el carnisser d'Alella. A casa nostra, Cs va caure de l'11,8 al 5,6%. Les fuites es van redistribuir, principalment, entre el PP—que va passar del 4,4 al 8,7%—i Vox—que va créixer del 3,5 al 5,2%. Malgrat la seva atomització, la dreta recalitrant es manté per sobre del miler d'electors.

Dies després de la renúncia de Rivera, el PSC va trencar el consens sobre la immersió lingüística. En la ponència que es debatrà

del 13 al 15 de desembre en el seu congrés nacional, el partit de Miquel Iceta assegura que “el procés independentista ha associat el català a la seva causa” i denuncia que s’ha produït “una utilització partidista al voltant del seu ús, especialment a l’escola”. Per posar-hi remei, els socialistes promouran “un model plurilingüe a l’escola amb la flexibilitat que la realitat sociolingüística exigeix”. El document també critica que TV3 i Catalunya Ràdio siguin “instruments d’agitació i propaganda al servei d’una determinada idea política de Catalunya”.

Investidura i negociació

Un cop més, amb 23 escons al sarró, els partits independentistes poden ser decisius per a la governabilitat de l’Estat, sempre que el PP no decideixi auxiliar el PSOE.

48 hores després de l’escrutini, Pedro Sánchez i Pablo Iglesias van anunciar un pacte entre el PSOE i Unidas Podemos que posteriorment va ser referendat per les respectives bases. A Catalunya, aquest acord va motivar la dimissió de divuit membres de la comissió executiva i del consell nacional de Catalunya en Comú. Els dimissionaris—ads-crits als corrents Desbordem i Anticapitalistes—critiquen “l’allunyament constant” de l’ideari fundacional: “Hem passat de lluitar contra l’austeritat a aprovar el sostre de despesa, de voler tombar el règim del 78 a ser el soci del PSOE del 155 o de defensar el dret a decidir a no donar suport a l’amnistia”, van lamentar.

El 6 de novembre va entrar en vigor el *decretazo digital*, la llei amb què Pedro Sánchez vol acabar amb la “república catalana digital” i que situa el Regne d’Espanya al mateix nivell que la Xina, l’Àrabia Saudita o Turquia pel que fa al control d’Internet. El decret permet apagar la xarxa en una part del territori, tancar webs i intervenir les comunicacions electròniques entre particulars sense autorització d’un jutge si “existeix una amenaça per a l’ordre públic o la seguretat nacional”. El text, que estén la *lleï mordassa* a les noves tecnologies, va ser convalidat el 27 de novembre a la Diputació Permanent del Congrés amb els vots del PSOE, PP i Cs i l’abstenció d’Unidas Podemos.

Tanmateix, el PSC i els comuns pressionen ERC perquè faciliti la formació d’un govern “progressista” mitjançant una abstenció en la segona volta de la votació d’investidura. La presidenta del Congrés, Meritxell Batet, voldria enllestir-ho abans de Nadal, però les converses es podrien allargar fins al gener. Cal tenir en compte que el 21 de desembre els republicans celebraran el seu 28è consell nacional.

Mentrestant, ERC s’hi posa bé i exigeix a canvi una solució dialogada. Després d’una campanya molt punyent, en què el PSOE va

amençar amb l’aplicació d’un nou 155, el secretari d’organització i ministre en funcions José Luis Ábalos ha admès recentment que allò que abans era un “problema de convivència” entre catalans ara és un “problema d’arrel política”.

El 28 de novembre i el 2 de desembre, Junqueras va rebre la visita a Lledoners dels dirigents estatals de la UGT i CCOO, Pepe Álvarez i Unai Sordo, respectivament.

En aquest context, ERC va fer una consulta no vinculant entre la militància sobre el contingut de la negociació amb el PSOE i dies després va reclamar la creació d’una mesa de diàleg bilateral entre governs que inclogués el president Quim Torra. Aquest gest podria modificar l’actitud de JxCat, que ha estat l’única formació sobiranista que va acudir a la roda de consultes amb el rei Felip VI.

Per la seva part, la CUP propugna la via de la mobilització popular i del bloqueig institucional per forçar la mediació internacional i la concreció d’un nou referèndum.

ERC SERIA PROPENSA A FACILITAR UNA ETAPA DE RELACIONS AMB EL PSOE, EN ESPERA DE NOUS JUDICIS CONTRA ELS CDR, EL MAJOR TRAPERO I LA MESA DEL PARLAMENT

El dia de la constitució de les cambres, els independentistes catalans—com els bascos i els gallecs—van emetre vots nuls. ERC i JxCat van escriure la paraula *llibertat* a les paperetes i els de la CUP, *amnistia i autodeterminació*. Prèviament, la diputada republicana Marta Rosique, com a membre més jove de la mesa d’edat, va citar els noms d’Oriol Junqueras, Joaquim Forn, Jordi Turull i Jordi Sánchez, elegits diputats el 28-A, però que aquesta vegada van ser inhabilitats pel Tribunal Suprem.

Judici al president

Els primers contactes entre el PSOE i JxCat van coincidir amb la petició de la Fiscalia d’investigar Laura Borràs per indicis de malversació i prevaricació quan dirigia la institució de les Lletres Catalanes.

A Catalunya, l’activitat política està totalment condicionada i intervinguda pel poder judicial.

El 12 de novembre, el Tribunal Constitucional va suspendre la moció a favor de l’autodeterminació que dos minuts abans havia estat aprovada al Parlament amb 61 vots a favor d’ERC, JxCat i la CUP, i l’abstenció dels

comuns. En la notificació, el Tribunal advertia els diputats i els membres de la mesa sobre les conseqüències penals d’incomplir les seves resolucions.

D’altra banda, el 18 de novembre va quedar vist per sentència el judici celebrat al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) contra el president de la Generalitat. Quim Torra s’enfronta a una pena d’inhabilitació de vint mesos per desobeir els requeriments de la Junta Electoral Central a l’hora d’enretirar del Palau els llaços grocs i una pancarta a favor dels presos polítics durant la campanya del 28-A. En el seu al·legat, Torra va entomar la condemna “si és per defensar els drets de tots els catalans”.

El 20 de novembre, el TSJC va suspendre el judici a Mireia Boya i els membres de la mesa del Parlament de l’anterior legislatura que havia de començar el dia 28. El motiu és que un dels acusats, Joan Josep Nuet, ha estat escollit diputat al Congrés i, per tant, d’acord amb l’article 71 de la Constitució, és aforat i gaudeix d’inviolabilitat parlamentària. Això vol dir que Nuet només pot ser jutjat pel Tribunal Suprem i ara s’haurà de determinar si la causa es pot dividir entre les dues instàncies jurisdiccionals.

Per últim, el 5 de desembre l’Audiència de Barcelona va expulsar l’Ajuntament de Barcelona com a acusació popular contra 50 agents de la policia espanyola que van participar en les càrregues de l’1-O. El tribunal, que ha acceptat la petició de l’advocacia de l’Estat, argumenta que el consistori “no és ni l’ofès ni el perjudicat” per les agressions.

Violació de drets humans

El 14 de novembre, un mes després de la sentència del Tribunal Suprem, la plataforma International Trial Watch va presentar a Madrid el seu informe final sobre les condemes als líders independentistes. El col·lectiu, que aplega 29 organitzacions internacionals, conclou que el veredicté és “clarament ideològic” i que el judici va suposar una “violació massiva dels drets humans”. En concret, es van infringir el dret de reunió pacífica, a la llibertat, a la llibertat d’expressió, a la llibertat ideològica, a la participació política, a més del dret a un procés just amb totes les garanties, començant pel fet que el judici “s’hauria d’haver celebrat a Catalunya” i que els processats van ser privats del dret a “segona instància”.

Amnistia Internacional també va seguir les 52 sessions del judici. El 19 de novembre va presentar les seves conclusions a Barcelona. L’ONG considera que “el judici ha estat just”, però que “la sentència no ha estat justa” i manifesta “una preocupació molt extrema sobre alguns aspectes”. Amnistia Internacional afirma que “el delicté de sedició i la interpretació que n’ha fet el Tribunal

Suprem contravenen el principi de legalitat”, la qual cosa “pot suposar una amenaça a la llibertat de reunió i expressió ja que obre la porta perquè es puguin castigar i criminalitzar una gamma de protestes, accions directes no violentes o desobediència civil pacífica, protegida pel dret internacional”.

Segons l'ONG, “urgeix que Jordi Sànchez i Jordi Cuixart siguin posats en llibertat de forma immediata” i que se n'anul·li la condemna. Amnistia Internacional també “veu amb preocupació” les penes a la presidenta del Parlament, Carme Forcadell, i a diversos consellers, “en estar basada en una interpretació extensiva del delictes de sedició”. Per tot plegat, demana que aquest tipus penal sigui revisat “substancialment”.

Empara a Europa

A Europa encara hi ha partit. En bona part, gràcies als exiliats. Tant el president Carles Puigdemont com l'exconsellera Clara Ponsatí han quedat provisionalment en llibertat sense càrrecs després de declarar davant dels jutges belgues i escocesos en relació a la tercera petició d'extradició dictada pel jutge Pablo Llarena.

L'INDEPENDENTISME BUSCA A EUROPA L'EMPARA DELS DRETS POLÍTICS QUE LA JUSTÍCIA ESPANYOLA LI NEGA

També el cantant mallorquí Valtònyc se n'ha escapolat, almenys en primera instància. Ho decidirà el Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) i l'última paraula la tindrà el Tribunal d'Apel·lació de Gant, a Flandes, però per a l'advocat general de la UE que analitza el cas, el txec Michal Bobek, la justícia espanyola no pot demanar-ne l'extradició aplicant un codi penal més dur que aquell que era vigent quan va cantar les cançons per les quals el persegueix.

El mateix dia que es feien públiques aquestes conclusions a Estrasburg, el 26 de novembre, a Brussel·les el Comitè de Llibertats del Parlament Europeu refusava la proposta de Vox d'incloure els CDR en la llista d'organitzacions terroristes per 53 vots a favor, 6 en contra i 3 abstencions.

Prèviament, el 12 de novembre, un altre advocat general del TJUE, el polonès Maciej Szpunar, va concloure, a preguntes del jutge Manuel Marchena, que Oriol Junqueras va adquirir la condició d'eurodiputat en el moment de la seva elecció, sense necessitat de jurar la Constitució espanyola o d'assistir a la sessió constitutiva del nou Parlament electe: “L'adquisició del mandat parlamentari únicament pot resultar del

vot dels electors i no pot estar supeditada a l'ulterior compliment de cap formalitat”. En conseqüència, el dirigent d'ERC gaudiria d'immunitat des del 28 d'abril si no fos perquè el 14 d'octubre va ser condemnat i inhabilitat pel Tribunal Suprem abans que el TJUE s'hi pronunciés. Szpujar considera que el Suprem hauria d'haver suspès l'empresonament preventiu. La seva opinió no és vinculant, però obre la porta perquè el tribunal amb seu a Luxemburg reconegui Junqueras com a eurodiputat després que el president de l'Eurocambra, el popular David Sassoli, se'n rentés les mans. La decisió es prendrà el 19 de desembre.

Del Pertús al Camp Nou

El dia abans, 18 de desembre, el Camp Nou ha d'acollir el partit del campionat de lliga entre el Barça i el Reial Madrid que s'havia de disputar el 26 d'octubre i que la Federació Espanyola de Futbol va ajornar “pel clima d'aldarulls” i per la coincidència amb la mani-

va actuar el grup de rap Lágrimas De Sangre, amb l'alellenc Jordi Estivill al capdavant. Després de 31 hores de tall, la intervenció dels Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Civil va provocar corredisses i diverses detencions pels carrers de Salt. A la tarda, el Tsunami Democràtic va protagonitzar un nou cop d'efecte i va organitzar una marxa lenta de vehicles a l'autopista A-8, al País Basc, que va col·lapsar la frontera amb França.

El 16 de novembre, els Mossos van desallotjar els manifestants que ocupaven el vestíbul de l'estació de Sants i la matinada del 20 de novembre la Guàrdia Urbana va desmuntar l'acampada d'estudiants a la plaça de la Universitat. D'aleshores ençà, la mobilització ha decaïgut. Es mantenen alguns talls recurrents de vies de comunicació, amb caràcter simbòlic, a Gurb, Arenys de Mar i dins de Barcelona, al carrer d'Entença i la Meridiana, on els cossos policials han tornat a excedir-se a cops de porra i detencions arbitràries. El Departament d'Interior ha obert

Després de bloquejar la frontera, els seguidors del Tsunami Democràtic van aixecar barricades d'autodefensa a l'altura de Salt per entorpir l'acció policial.

festació de rebuig a la sentència. Sense que, de moment, se'n sàpiguen més detalls, molts socis de l'entitat blaugrana ja s'han posat en contacte amb Tsunami Democràtic per rebre instruccions, i l'Estat ja ha anunciat que enviarà nous efectius policials a Catalunya.

Lendemà de les eleccions, el Tsunami Democràtic va convocar tres jornades seguides de mobilitzacions. El dia 11 es va iniciar un tall de l'autopista AP-7 al Pertús. S'hi van desplaçar alguns veïns d'Alella, que van passar la nit al ras. De bon matí van ser desallotjats per la gendarmeria francesa, que va practicar 18 detencions. Aleshores, la protesta es va traslladar a la carretera N-II al seu pas per la Jonquera. La nit del dia 12, els manifestants van ocupar l'AP-7 a Girona. Entre d'altres, hi

33 investigacions, però el conseller Miquel Buch segueix el dictat del ministre Fernando Grande-Marlaska. El testimoni de les persones detingudes és esfereïdor pel que fa a la conculcació de drets fonamentals, tant a les comissaries com als jutjats.

Feminisme i internacionalisme

Després de les eleccions han tornat la pancarta per la llibertat dels presos i la bandera espanyola a l'Ajuntament. Va ser una campanya deslluïda, sense gaires cartells. Alternativa per Alella-CUP no en va penjar cap i, en el seu lloc, va organitzar el 8 de novembre un concert al pati de can Lleonart en solidaritat amb el Kurdistan i la revolució de Rojava. Hi van actuar Tiananmen, Natives en Alaska i

JORDI ROVIRA

Els assistents al concert de solidaritat amb el Kurdistan van corejar crits de 'jin, jijan, azadî' (dona, vida, llibertat).

AGUSTÍN ZAPIRAIN

La marxa de torxes feminista va recordar les víctimes de la violència de gènere.

Narcís Perich i les Kirias, i es van recollir 606 euros per a l'organització mèdica Heyva Sor.

El novembre es va cloure amb un seguit d'actes de denúncia i apoderament impulsat per la Tribu Feminista, en col·laboració amb l'Ajuntament, el Casal d'Alella i les associacions de Dones Solidàries i Montserrat Roig. El programa incloïa una marxa de torxes; un passi de curtmetratges; actuacions de teatre, dansa i música, i un taller d'autoconeixement a la Gaïetana.

Guerra de llaços

Segons les dades facilitades per l'organització ultradretana Segadors del Maresme, les seves "brigades de neteja" nocturna van tornar a retirar llaços grocs i banderes estelades a Alella el 31 d'octubre; el 4, 8 i 19 de novembre, i el 3 de desembre, en el marc de les "operacions" *Manteniment*, *Reflexions netes*, *'Poda de lazos'* i *Porc groc*.

El mateix col·lectiu va anunciar el 27 de novembre que el seu exportàveu, José Casado, havia estat absolt d'un delictes d'amenaques lleus després d'arrencar, el maig de 2018, unes creus grogues de la platja de Canet. En el mateix comunicat, Segadors del Maresme donava les gràcies a l'advocat alellenc Javier Berzosa "pels seus serveis". Com ell, també Casado s'ha acabat desvinculant de Vox "al no encontrar un sitio definido dentro del partido con el cual poder identificarme y al no sentirme cómodo". El 29 d'octubre, el matoroní va anunciar la seva retirada "casi indefinida" de l'activisme, tant a la plataforma Mataró es queda a Espanya com a Segadors del Maresme: "He perdido toda la esperanza y la ilusión que me daban fuerzas para seguir adelante. He intentado concienciar de lo que se nos viene encima y la gente sigue sin moverse, sin reaccionar de ninguna manera".

Xirinacs i Mercè Giralt

El 14 de novembre va morir Mercè Giralt, que va ser regidora d'Acció Social en la represa de la democràcia i secretària de Lluís Maria

Xirinacs. El 2012, Giralt explicava en una entrevista que "el van arrambar de tot fins que, ben desenganyat, es va suïcidar". Ella també n'estava ben decebuda i temia que acabés passant com a l'Assemblea de Catalunya: "Els que tenien les idees més clares i la voluntat de defensar-les units van ser marginats".

Precisament el 27 de novembre, l'escriptor Jordi Lara va ser a Can Manyé, dins del cicle de *Literatures amb sentits*, per parlar de la "mort volguda" de Xirinacs als peus de la muntanya del Taga. L'autor de *Sis nits d'agost* es va centrar en els aspectes filosòfics i espirituals d'una persona que planifica la seva mort durant cinc anys, però també va fer un esbós del seu compromís social. "Era una persona de casa bona que va patir les porres analfabetes de la Via Laietana" i que es va manifestar durant dos anys i mig davant de la Model a favor de la llibertat dels presos polítics. "Hauria merescut el premi Nobel de la Pau, però no l'hi van donar perquè era català", va dir Lara.

La traïció dels líders

Com va passar amb la Transició, podem intuir que allò que el poble ha obert per baix, les classes dirigents intentaràn tancar-ho per dalt. Encara no sabem ni qui, ni quan, ni com; però l'escenificació fa temps que està en marxa.

Aliè als tripijocs, el món local empeny per culminar el procés que va néixer amb la consulta popular d'Arenys de Munt. El 30 d'octubre, els representants locals d'ERC-Sumem per Alella, JxCat i Alternativa per Alella-

CUP van participar a l'Assemblea d'Electes organitzada pel Consell per a la República al Palau de Congressos. Els 2.000 alcaldes i regidors que s'hi van donar cita van aprovar per unanimitat una declaració de rebuig a la sentència del Suprem. El manifest va ser redactat el dia 26 al saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat per una trentena de batlles de totes les forces sobiranistes. Amb posterioritat es van succeir altres trobades a Bigues i Riells, Balenyà i Vallromanes per dissenyar noves accions unitàries. Entre els seus promotors hi ha l'alcalde d'Alella, Marc Almendro.

El passat 5 de desembre, aquest grup d'electes va protagonitzar una marxa des de la plaça de Sant Jaume fins a la Delegació del Govern espanyol per lliurar a la seva titular, Teresa Cunillera, una còpia del text, en què s'exigeix l'amnistia dels presos i dels exiliats i s'advoca per la resolució del conflicte mitjançant el diàleg, la mediació internacional i el dret a l'autodeterminació. ●

CEDIDA

Els representants locals d'ERC i d'Alternativa per Alella-CUP van participar conjuntament en la concentració d'electes davant la Delegació del Govern espanyol.

Vols estar assabentat
de tot el que passa
a Alella?

Subscriu-te!

Per només 17€ a l'any rebràs la revista *Alella* a casa teva
Entra a www.revistaalella.cat/subscripcio o truca'ns al 654 40 40 43

revistaalella
Revista independent d'informació local

LÍDERS EN VENDES D'HABITATGES
A CLIENTS INTERNACIONALS

Exceptional Properties, Exclusive Locations
SPAIN • ANDORRA • PORTUGAL

LUCAS FOX MARESME
Plaça de l'Ajuntament 7, baixos
08328 Alella, Espanya

T: (+34) 935 952 490
E: maresme@lucasfox.com
www.lucasfox.com

“Molta gent pensarà que la meua imaginació és tèrbola, però la realitat supera tota ficció”

Entrevista amb **Jordi Pou**, popular pediatre i ara, també, escriptor de novel·la

ÒSCAR PALLARÉS

VÍCTOR GONZÁLEZ

Soc al carrer on viu Jordi Pou, a la part alta d'Alella, quan m'adono que no recordo el número de casa que fa uns dies m'havia dit per telèfon. Començo a buscar el mòbil quan de sobte veig que a la façana del davant hi ha el senyal que necessito: un *Can* acompanyant el dibuix d'un pou. És aquí, és clar. Guardo el mòbil i faig sonar el timbre.

Em rep el mateix Jordi, que intenta controlar el xivarri dels dos gossos que té. Em demana disculpes (i ara!) i em convida a passar mentre em demana uns segons per apagar la música que escoltava. Abans que escriptor, que també, Jordi Pou és una de les figures cabdals de la pediatria. Ha treballat tota la vida en aquest àmbit i ara, amb una edat pròxima a la jubilació, ha trobat

el temps per poder agafar tota la seva experiència i guarnir-la de ficció. El resultat? *¿Qué sucedió en la carretera de la Mola?*, una novel·la amb tocs de *thriller* que tracta el tema dels abusos ben de prop, amb dues nenes, la Lara i la Lidia, i un pare que les fa participar, amb ell, en un joc molt poc habitual. El pare serà jutjat i condemnat, però sortirà aviat de la presó i tindrà un

únic objectiu, venjar-se del metge que el va delatar.

Seiem a l'estudi de Jordi Pou. Veig a sobre de la taula de l'escriptori una mena de dossier, que per a qui ja n'ha vist molts sembla un manuscrit. Però no goso dir res. Que parli ell. La primera pregunta és obligada: què te de veritat i què de mentida la història que es narra en aquesta novel·la? En Jordi, tranquil, ben ajagut al sofà, comença a explicar-se.

Veracitat

Em confessa que la gran majoria del que s'explica al llibre és veraç, que li ha passat a ell. És més, em reconeix que el que aquí ha plantejat és molt més suau que unes altres situacions en què s'ha pogut trobar. Creu que pot ser que aquests últims anys es parli més dels abusos sexuals, que sigui un tema ja no desconegut o apartat per la societat i els mitjans de comunicació; però que queda

TOT EL QUE PASSA AL LLIBRE ÉS VERAÇ, ESTÀ BASAT EN EXPERIÈNCIES QUE L'AUTOR HA VISCUT

molt fins a saber-ne la veritat de tot. Com si fos un iceberg, només veiem la part superior del problema, i al fons hi ha molta, molta més cosa. Li pregunto llavors sobre el perquè d'una novel·la, si ell ha estat autor d'altres llibres de no-ficció. Em diu que el que ha intentat amb aquest llibre és portar el tema del qual és especialista a un públic més ampli. Divulgar un problema que és de tothom.

Li dic que hi ha una sola cosa que em grinyola de la història, i és el fet de que el pare de les nenes sigui només, i recalco el només perquè imagino que tots podem imaginar de què l'acusen, condemnat a deu anys. En Jordi em mira i riu. És un altre dels objectius que tenia quan escrivia: fer veure als lectors l'endarreriment de la nostra justícia en un àmbit de tanta importància com aquest. Però em reconeix que els últims anys s'ha millorat molt, sobretot gràcies a la feina de persones normalment anònimes que han lluitat, i lluiten, perquè així sigui. Com a mínim, ara una ja no és anònima: es diu Jordi Pou. Parlem més del tema. M'assegura que els casos majoritaris són els intrafamiliaris. I que és molt difícil, tant per als metges com per als jutges, obtenir-ne proves objectives. Em recalca la dificultat d'una confessió d'un fill o una filla contra el

seu pare o mare. I més encara si, com passa-va fins fa ben poc, el fill o la filla havien de confessar davant el pare o la mare.

El doctor Palou i el doctor Pou

Tornem al llibre. Li parlo d'un altre tema que m'ha sorprès: la semblança, primer de noms i després de caràcter, entre el doctor Palou i el doctor Pou. Torna a riure. Em reconeix que sí, que tenen molt en comú. Gairebé podrien ser el mateix. Endinsats en el tema de l'autoficció, li pregunto pel títol i l'encerto: va ser el lloc on se li va ocórrer la idea del llibre. Caminava per aquella carretera quan una situació sobtada (s'ha de llegir el llibre per saber-ne més) va convertir-se en el germen d'una idea dins el cap d'en Jordi. M'explica que per escollir

els títols fa una llista amb una vintena de propostes i les deixa madurar uns quants dies: les va mirant i, a mesura que passen els dies, algunes van caient fins que només en queda una. Això sí, em diu que normalment, quan ja té clara quina és l'opció que escollirà, l'ensenya a la seva dona, que li tomba la decisió, i sant tornem-hi! Seguim amb el tema de la creació: per què un far com a imatge de coberta? És una metàfora del que hauria de significar la paternitat per als fills o és una simple referència a la carretera de la Mola? En Jordi riu. Jo també. La resposta, dins el llibre.

Li dic que em doni raons per comprar-me'l o, millor encara, que em doni raons perquè els lectors de la revista se'l comprin (per cert, es pot trobar a la llibreria QuatreCincU). I és que aquest llibre pot interessar a tothom, perquè tracta un tema universal, que passa a tots els llocs i que pot servir d'experiència per a qualsevol. Em

diu que fins i tot és un llibre per a persones que hagin viscut una situació semblant, però que ningú s'espera que la novel·la sigui cap treball d'investigació ni tesi. És una opció més que tenim sobre la taula els qui encara confiem als fulls de paper la missió d'entretenir-nos.

Els límits de la ficció i la no-ficció

El temps se'ns va acabant i intento que continuem ballant entre els límits de la ficció i la no-ficció. Ell també, perquè tornem a parlar de casos reals que ha viscut, molt pitjors que el que exposa al llibre (que ja és dir). Això sí, ell mateix sap una cosa: "Molta gent pensarà que la meua imaginació és tèrbola, però la realitat supera tota ficció."

Finalment, trec el tema de l'autoedició. Li pregunto per les raons, i encara més quan ho ha fet algú que ha publicat fins i tot amb l'editorial Planeta (*Tu hijo de 0 a 3 años para dummies*). Em diu que va ser fàcil la decisió. No tenia ganes d'estar buscant editorial i va veure l'autoedició com una bona opció, no més còmoda (sobretot pel tema de la distribució del llibre), però sí més ràpida i autònoma. És curiós com tot canvia, fins i tot el món editorial: les dues últimes entrevistes a escriptors que hem fet a la revista han estat a autors autopublicats.

Acabem l'entrevista. Ens aixequem del sofà mentre m'explica que està acabant d'escriure una segona novel·la. El meu cap gira cap a la taula de l'escriptori i ell m'ho confirma: és aquell dossier.

Sortim al carrer junts. Em pregunta si coneixia la zona i li dic que algun cop he baixat amb la bici des de la muntanya per allà. Parlem d'Alella, és clar, i em confessa que és un gran passejador. Que gairebé cada matí que no té consulta baixa fins a la platja caminant. Ens acomiadem i, mentre baixo pel carrer, amb Alella i el mar al fons, penso si deu ser cosa del poble que hi hagi tanta ment creativa (ja fa uns quants

"MOLTA GENT PENSARÀ QUE LA MEVA IMAGINACIÓ ÉS TÈRBOLA, PERÒ LA REALITAT SUPERA TOTA FICCIÓ"

anys que visc aquí i els temes no s'acaben), si deu ser cosa de caminar o si deuen ser les vinyes, el vi o la mar de fons. La conclusió, sincerament, és que no ho sé, però que continuem així, que això no pari mai! Llarga vida a la literatura! ●

“Quan les coses et suposen tant d'esforç i veus que hi ha una recompensa, és una emoció molt forta”

Núria García-Dotor, guanyadora d'una beca Diplocat que l'ha dut a estudiar un màster a París

GISELA FERRER

Aquest estiu l'alellenca Núria García-Dotor es va graduar a la Universitat Pompeu Fabra en international business economics, però no va acabar-li de convèncer. García-Dotor volia estudiar alguna cosa que tingués més en compte la part social i els valors que ella mateixa ha anat fent florir des que va començar a fer voluntariat amb setze anys. O potser abans, quan va entrar a formar part de l'esplai i els timbalers d'Alella. Sigui com sigui, l'entrevistada és l'exemple clar que l'esforç i la perseverança recullen fruits. Convençuda que el seu objectiu era relacionat amb l'economia del desenvolupament,

la cooperació i els drets humans, va buscar “la millor universitat” per especialitzar-se, i també la manera de finançar-ho. Després de paperassa, documents, proves i entrevistes, i moltes hores d'estudi, el Consell de Diplomàcia Pública de Catalunya va concedir a García-Dotor la beca Diplocat, una ajuda per realitzar postgraus en relacions internacionals de 25.000 euros. Gràcies a la beca, la noia és actualment a París estudiant un

què les probabilitats eren més o menys les mateixes. Hi puntua tot el que hagi fet abans, tant els mèrits acadèmics, professionals i personals com per exemple la cooperació. Tot el teu projecte professional ha de tenir un sentit.

Tu n'has fet, d'aquesta mena de projectes?

Sí, des que tenia setze anys que he anat els estius a fer voluntariat a l'estranger. Per mi han estat les experiències que més m'han alligonat, i les que m'han fet decidir per agafar aquest camí professional.

Tots han estat de temàtiques diferents?

Completament. Per exemple, a Hèlsinki es

màster en desenvolupament internacional a la Science Po, una de les universitats més prestigioses en ciències socials i polítiques.

La Diplocat és una beca de molt nivell i gens fàcil d'aconseguir.

Sí, és bastant complicat perquè en donen poques, normalment cinc per any. Com que l'any passat van tancar el Diplocat pel 155, aquest any se'n donaven deu, però ja hi havia la gent acumulada de l'any passat, així

tractava de cobrir les necessitats bàsiques de la gent sense sostre, que a Finlàndia pateix molt pel fred. Els d'Alemanya eren més de caràcter polític: el de Berlín era de reivindicació de llocs oblidats de la Segona Guerra Mundial, i a Munic vam ser en un camp de concentració del nazisme amb víctimes directes. L'objectiu era de conscienciació. Va ser molt bonic i impactant el contacte amb aquelles persones... Molts d'ells encara tenien marcat el número que els ha-

vien assignat. Aquest voluntariat va ser molt important per a mi. Els tres de França i el de Moscou eren bàsicament de reconstrucció de patrimoni històric que es trobava en llocs amb pocs recursos, i a Vancouver, on vaig anar d'intercanvi l'últim any de la carrera, vaig anar a un menjador social.

Que en treus, d'aquestes experiències?

Els voluntariats m'han ajudat molt a decidir que vull treballar en un ambient multicultural i en una feina que tingui realment una aplicació ètica i moral. Per això vaig decidir enfocar l'economia cap a l'àmbit més social i de cooperació. Tampoc no em considero gaire solidària perquè no tinc la sensació que doni més del que rebo. Realment faig els voluntariats per tot el que m'aporten a mi, els valors i les amistats que me n'em-

tir i a encarar el món tot sola. Anar-me'n sola amb setze anys és una experiència que t'enforteix molt. La gent que me he conegut, d'aquests voluntariats, no la canviaria per res. De fet, he conegut la meua parella així.

Recordes el moment en què vas saber que et concedien la beca?

Buscava allotjament per París, i m'estava tornant boja pels preus. Era molt dramàtic. Aleshores em va trucar la Rosa, la secretària de Diplocat, i quan em va dir qui era vaig començar a hiperventilar, estava molt nerviosa. Em va començar a explicar que havia estat una selecció molt dura i vaig pensar que no me la donaven, però al final em va anunciar que em concedien una beca. Gairebé li vaig dir que l'estimava [riu]. Quan les coses et suposen tant d'esforç i veus que hi

moltes idees i molts plans diferents. Abans d'arribar-hi tenia una idea i se m'estan obrint molts horitzons.

Quan acabis el màster, exactament quina sortida professional vols seguir?

Abans d'entrar al màster pensava que només hi havia la sortida institucional, és a dir, treballar a les Nacions Unides, a l'OCDE (Organització de Cooperació i Desenvolupament Econòmic)... Però ara veig que realment té una aplicació molt àmplia i podria acabar treballant fins i tot en el món de l'empresa social, que creix molt i té una tirada impressionant. A diferència de l'ajuda humanitària, que en realitat és molt poc sostenible perquè depèn de gent que dona diners, l'empresa social és autosostenible. Soluciona un problema social i alhora crea els seus propis recursos per fer-ho. Crec que és una idea molt maca i que pot canviar bastant el món. Els estudis d'empresa i d'econòmiques que tinc serien un enllaç molt bo. També hi ha tot el món de les ONG com la Creu Roja, Amnistia Internacional i Acció Contra la Fam, que tenen molta cosa que m'interessa. Però en l'àmbit humanitari costa molt cobrar, sobretot al principi. T'has de passar molts anys sense cobrar gaire.

Amb les ONG, a vegades sembla que estigui mal vist que la gent tingui un sou, tot i que al final són treballadors.

Sí, i a més això és molt equivocat. De fet, una de les coses que està fent que l'ajuda humanitària millori, i això s'ha provat amb estudis, és que les ONG i les institucions s'estan professionalitzant molt. Els voluntaris tenen una intenció molt bona i sempre seran necessaris, però només amb ells no funcionen i com més es professionalitza una ONG, més eficient és i més resultats obté. I és una cosa que trobo molt bé, perquè el fet que puguis treballar d'això també diu molt de la societat.

Pel que has comentat, és possible que la tornada a casa s'allargui més enllà dels dos anys que dura el màster?

Tot depèn... Per exemple, les meves primeres pràctiques, les vaig fer a la Creu Roja de Barcelona, al departament de cooperació internacional i drets humans, que per cert fa una feina supermaca. Hi ha possibilitats aquí, i l'empresa social a Barcelona també creix molt. Però ara mateix em projecto a fora, perquè les possibilitats són molt més àmplies. M'agrada molt viure a l'estranger i m'agrada molt tornar a casa. Quan ets a fora també t'adones del que tens a casa, de les petites coses del poble i els amics que hi queden. A l'entrevista del Diplocat ja ho vaig dir: tinc ambicions, però tinc clar d'on vinc. ●

García-Dotor amb els Timbalers del Vi d'Alella després del seu darrer correfoc, aquest estiu.

porto, els països que conec... La solidaritat t'omple molt a tu. A mi m'han ajudat molt i ho recomano a tothom.

Per què vas començar a fer aquests voluntariats?

Quan ets al poble sempre et mous en els mateixos cercles i coneixes la mateixa gent, cosa que està molt bé. Sempre he estat involucrada a l'esplai i als timbalers, i hi estava molt a gust. Però sempre havia tingut molta curiositat per viatjar i conèixer gent d'altres mons. També el tema de la solidaritat em cridava molt l'atenció. Són valors en part que he tret de tot el que he fet al poble. I la meua família em va animar molt a sor-

ha una recompensa, que no és només l'ajuda econòmica sinó que estan fent un somni realitat, és una emoció molt forta.

De moment, com et sents al màster?

En qüestió d'estudis són molt forts. Ja m'ho van dir, que la Sciences Po era realment com un tràngol que has de passar per rebre el títol, perquè encara que t'interessi el tema el nivell és molt alt. A més, com que tota la gent que hi estudia és molt bona, em costa una mica tenir l'autoestima alta perquè veig les ments que hi ha al voltant meu. Però n'estic molt contenta en general i és una experiència molt enriquidora. Tota aquesta gent té moltes coses a oferir-me,

“La contaminació és el més petit dels problemes dels vehicles clàssics perquè tenen un ús quotidià pràcticament nul”

Entrevista amb **Pau Bautista, Jesús Ruiz, Alfred Gaza i Joan Roca**, integrants de l'Associació de Vehicles Clàssics i Antics d'Alella

Pau Bautista, Alfred Gaza i Jesús Ruiz amb un clàssic, a la Serreta. Joan Roca no va poder assistir a la sessió fotogràfica.

OSCAR PALARÉS

ALBERT SÁNCHEZ

Un MGB de l'any 1964 o un *Morris Oxford* del 1961 són alguns dels tresors automobilístics que, de manera molt excepcional, es poden veure als carrers d'Alella. Hem entrevistat alguns dels integrants de l'Associació de Vehicles Clàssics i Antics, que s'encarreguen de mantenir viu l'esperit clàssic del motor al municipi.

Quan i per què va sorgir l'associació?

Fa molts anys que tenim vehicles clàssics i aleshores a Alella no hi havia cap associació d'aquest tipus. L'ajuntament, a més, cobrava l'impost de circulació com si fos un cotxe de cada dia. Jo [Pau] vaig fer una consulta a l'ajuntament per tal d'abolir aquest impost i em van suggerir de crear una associació que, a més, ens

facilitaria fer actes i trobades. Això va ser l'any 2011.

Com va ser el començament?

Quan es va formar l'ajuntament va posar la condició de ser entitat, perquè si no has de pagar per l'ús d'espais públics.

Inicialment aquesta associació la formàvem set persones, que som els qui vam

OSCAR PALARES

establir els estatuts, i a partir d'aquí vam començar a créixer molt moderadament, perquè al cap i a la fi és un poble i no hi ha gaire gent ficada en aquest àmbit.

I ha augmentat gaire el nombre de socis?

Bé, amb els anys vam arribar a ser uns vint, aproximadament. Actualment l'associació la formen catorze persones.

Com han evolucionat les trobades que celebren cada any?

Quan encara érem set, tant a la primera trobada com a la segona i la tercera, que celebràvem anualment, hi va haver un volum de cotxes molt més gran del que esperàvem, perquè les trobades són estatals, són obertes i hi pot venir qui vulgui. Nosaltres ho anunciem per xarxes socials i la gent que hi té interès hi ve. La primera trobada eren uns 50 vehicles, la segona 80 i a la tercera uns 100. A partir d'aquí hem anat ascendint fins als 120 o 130.

L'última coincidia amb les eleccions convocades per aquell mateix diumenge i es va passar al juliol, i no va tenir tanta participació.

A part de la participació de vehicles antics, tenen expectació aquestes trobades?

De gent, en ve molta! De vehicles, n'hi ha un centenar en amunt, però de gent, n'hi ha el doble tranquil·lament. Quan es fan les trobades, de moviment pel poble n'hi ha molt.

Com és la cultura del vehicle antic a Catalunya?

Les associacions i les trobades vam començar aquí força abans que a la resta d'Espa-

nya. Gent d'altres ciutats venia a Catalunya a les reunions i, per tant, podríem dir que som pioners. Cada cap de setmana entre primavera i estiu hi ha alguna trobada en algun lloc de Catalunya, i a través de les xarxes te n'informes. En algunes cal pagar un tiquet d'esmorzar, en unes altres t'hi conviden, depenent d'on es faci i com es comporti l'ajuntament d'allà amb l'entitat local. N'hi ha alguns que ho subvencionen, però si no és així t'has de buscar tu mateix els espònsors i posar un petit preu al públic per poder fer-les.

ELS CLÀSSICS, A ALELLA, NO PAGAVEN IMPOST DE CIRCULACIÓ. EL NOU AJUNTAMENT VA APROVAR PER UNANIMITAT L'ELIMINACIÓ D'AQUEST BENEFICI

Què es considera un cotxe antic?

Actualment és a partir dels trenta anys. Realment hi ha dues categories, antics i clàssics, tot i que mai no s'han posat del tot d'acord. Per antics s'entén que són els vehicles dels anys 1920, 1930 i 1940. A partir del 1950 es consideren clàssics.

I és freqüent l'ús diari d'aquests cotxes?

Per norma general, no. L'ús és com a molt de cap de setmana, i tan sols a la primavera i l'estiu. Per això ens sembla malament que alguns

trobar peces de recanvi, principalment amb vehicles anglesos.

Actualment la contaminació és un tema que preocupa força. No resulta un problema amb vehicles antics i clàssics?

La contaminació és el més petit dels problemes, principalment perquè els cotxes tenen un ús quotidià pràcticament nul. És impossible que representin un perill ecològic. De cara al 2020 és previst que els vehicles clàssics i històrics siguin exclosos permanentment de les restriccions ambientals de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

Com es planteja el futur de l'associació?

A poc a poc anem creixent i estem oberts a nous socis que també siguin apassionats dels cotxes clàssics i antics. Aquest any vinent celebrem la novena trobada, el dia 26 d'abril, que esperem que tingui molt d'èxit. A més, tenim voluntat de col·laborar amb més actes i activitats del poble, com la rua dels Reis de l'Orient i els cursos de seguretat viària que s'imparteixen als nens a les escoles. Fa poc hi va haver una proposta per treure'ns el benefici que teníem de no pagar l'impost de circulació per als cotxes antics, del qual gaudeixen la gran majoria de pobles perquè es considera l'activitat un bé cultural i històric. Aquesta moció, proposada per l'alcaldia segurament per desconeixement de causa, va ser aprovada per tots els grups sense tenir en compte la nostra opinió. L'impost suposa un benefici mínim per a l'ajuntament, que ha tornat a establir una mesura que tant ens va costar d'eliminar al principi per desconeixement de l'impacte ambiental que ja hem comentat abans. ●

ajuntaments apliquin l'impost de circulació sobre aquests cotxes, que com és el cas dels nostres surten un cop l'any i per a la trobada: fan un bé a poble. A més, és un fet demostrable amb la ITV.

És necessari tenir coneixement de mecànica per disposar de cotxes antics?

Tret que tinguis molts diners, sí. No tan sols és necessari, sinó que és una part de la idiosincràsia de la gent que té cotxes antics. A més, no és especialment complicat

“La meva principal feina a l'escola consisteix a abraçar, estimar i escoltar”

Entrevista amb **Lourdes Pijoan**, directora de l'Escola Bressol el Campanar

ANNA BERENGUÉ

Fa divuit anys que Lourdes Pijoan encapçala la direcció de l'Escola Bressol el Campanar. Després de cursar un postgrau en psicomotricitat, va començar a treballar-hi de mestra l'any 2000. "Quan vaig acabar el postgrau vaig enviar currículums i em van oferir feina de dues escoles al mateix temps, una de Barcelona i el Campanar. No vaig dubtar a optar per la del meu poble", assegura. Durant aquell primer curs es va quedar embarassada i va tenir el seu primer fill. El 2001, la incansable Dolores Oliveras, sòcia de l'escola des de l'any 1990, va proposar-li que n'assumís la direcció.

Vas tenir por o dubtes?

Al principi em va fer respecte, perquè acabava de parir i perquè sempre havia estat a les aules, però la gent del meu entorn em va animar a prendre la decisió i la veritat és que ho agraeixo moltíssim, avui soc molt feliç. Crec que no hi ha hagut cap dia de la meua vida que hagi sentit mandra per anar a treballar o que no m'hagi vingut de gust. El que faig m'apassiona i des de ben petita m'han encantat els nens.

Explica'ns la teua trajectòria professional.

Quan tenia deu anys, a l'escola, em passava les estones de pati ajudant les mestres que tenien els nens petits. Per tant, puc dir que ja de ben petita tenia molt clar què volia ser de gran. Vaig començar la formació professional de magisteri i durant el tercer any, quan vaig començar les pràctiques, passava tant de temps estant pels nens, tenia tantes ganes d'aprendre i tanta curiositat, que em van donar la meua primera classe, i amb vint anys ja era la mestra d'una classe de P3.

Quantes persones formeu l'equip del Campanar?

Comptant-hi la persona que s'encarrega de la neteja, en som onze. Un equip fantàstic, cohesionat i que tira endavant la feina amb passió i professionalitat acompanyant en el seu desenvolupament una setantena d'infants.

Quins canvis hi ha hagut des que n'ets la directora?

Quan vaig arribar al Campanar no tenia el permís definitiu d'escola bressol. Va caldre fer un munt de gestions amb la Generalitat, adaptar l'escola a la normativa i obtenir el permís definitiu. En aquell moment hi havia tres aules. Avui tenim un fantàstic equip i la confiança de

les famílies que ens permeten gestionar set aules.

No deixem de formar-nos, aprenem i ens actualitzem constantment per mantenir-nos al dia, perquè com que som tan afortunades de fer-nos càrrec dels nens en un moment evolutiu tan important de la seva vida, durant el qual absorbeixen tanta informació de tot el que veuen i els envolta, hem de procurar estar preparades.

Quins horaris té el Campanar? I tu?

Obrim des de les vuit del matí fins a dos quarts de sis de la tarda. No tots els nens fan aquest horari complet, però alguns sí. El meu horari és de vuit a dos quarts de quatre i de dos quarts de cinc a sis, però hi ha dues tardes que no vinc. I també hi

"NO DEIXEM DE FORMAR-NOS, APRENEM I ENS ACTUALIZEM CONSTANTMENT PER MANTENIR-NOS AL DIA"

"LA VIDA M'HA ENSENYAT QUE L'ÚNICA COSA QUE TENIM ÉS EL TEMPS I QUE NO SABEM QUANT EN TENIM"

ha moments que requereixen dedicar-hi moltes més hores, i les dedico encantada. Al cap i a la fi, faig un servei que reverteix en el poble, en els seus nens i el seu futur: aquests nens són el futur d'Alella.

Cada dia vaig a saludar tots els nens a les aules i aprofito l'ocasió per fer alguna activitat màgica i divertida amb ells. M'encanta conèixer tots els nens. És més, et puc assegurar que quan sento un esternut o algun plor, sé de quin nen ve.

Quina relació teniu amb les altres escoles? Feu activitats conjuntes?

Sí, al CEM (Consell Educatiu Municipal), que és un ens creat per l'ajuntament, hi participen els directors de totes les escoles del poble, sense importar que siguin d'infantil, primària o secundària, i hi ha algunes activitats que es fan conjuntament. Hi ha una molt bona relació amb tothom.

També estem molt en contacte amb escoles a les quals van els nens després d'estar amb nosaltres, tenim fulls de traspàs. Fins i tot hi ha escoles que, després que els nens hi entrin, ens truquen per felicitar-nos per la feina feta.

I com és la relació que manteniu amb l'ajuntament?

La tenim, sobretot, a través del CEM, aquest òrgan que t'explicava. Però també he de dir que la resposta que obtenim de l'ajuntament, sempre que el requerim per a alguna cosa, tant sigui a través de la seva tècnica com de la seva regidora, és excel·lent. Encara que siguem una escola privada. Tot i que sempre ens agrada dir que som com una escola concertada, perquè demanem una subvenció a la Generalitat que, quan arriba, reverteix directament en les famílies.

T'imaginaves que ser directora del Campanar seria així?

Doncs la veritat és que no. Quan assumeixes un projecte així, tot és il·lusió i entusiasme, però t'adones que no és igual la feina a l'aula que al despatx. Per això vaig decidir anar a la universitat a estudiar direcció i gestió d'escoles bressol, especialitzada en nens de 0 a 3 anys. Van ser dos anys en què vaig aprendre moltíssim, crec que va ser un encert fer aquella formació

Com és la teua feina a l'escola?

Deixa'm que t'ho digui com em surt del cor: abraçar, estimar i escoltar. És la meua tasca principal. Amb tot l'equip, el que fem és preparar els nens per a la vida; i creiem fermament que la manera de fer-ho és des de l'amor. I després hi ha tota la feina de gestió de l'escola: assegurar-se que cada persona sigui al seu lloc, que sàpiguen què han de fer, la gestió dels rebuts, la relació amb els pares, etc. Per sort, puc compaginar la gestió amb anar a les classes i conèixer els nens, tenir una relació propera amb ells.

Què voldràs fer quan et jubilis?

Bé, abans pensava que quan em jubilés voldria fer de pallasso i anar als hospitals a animar els nens. Però la vida m'ha ensenyat que l'única cosa que tenim és el temps i que no sabem quant en tenim. Per aquesta raó he decidit que no vull esperar tant de temps a fer-ho i m'hi posaré aviat. En tot cas, he de confessar que tampoc veig un dia en què vulgui jubilar-me, deixar de treballar... No sabia què dir-te, vull continuar fent exactament el que faig ara! ●

Cossos, nusos i metamorfosi al jardí de la reina

Can Manyé tanca el 2019 amb una exposició de Tura Sanglas

QUERALT MORROS

Hi ha la rosa. I hi ha l'abella que és caçada per l'aranya que es troba dins la rosa. I hi ha l'aranya que es troba dins la rosa i és caçada de l'abella que s'hi acosta. Cartell on descobriem rosa, abella, aranya i lligam amb *El jardí de la Reina*, poema per capes de Joan Brossa. Una fotografia que abraçava tot el contingut de la proposta acollida per l'Espai d'Art i Creació fins al 15 de desembre, sense ser-ne l'única peça amb referències literàries.

El vers de Joan Salvat-Papasseit “perquè has vingut han florit els lilàs” —entenent “vingut” com a eufemisme d'orgasme— feia néixer el nom de l'exposició i alhora les primeres obres que l'estructuraven: una sèrie de dibuixos florals evocadors de sexes femenins, provinents de *Plecs*, la mostra anterior de l'artista a través del programa d'itineràncies de la Diputació de Girona. Però a Can Manyé les peces prenien sentit en un nou conjunt, anant més enllà del treball sobre el cos. “Perquè has vingut” incloïa la mirada cap a l'altre.

El canvi

La sèrie *Papallones* evidenciava el canvi. Tres escultures d'alumini unides per frontisses, inspirades en *Les Hommes n'en sauront rien* de Max Ernst i els *Bichos* de Lygia Clark. El que de manera lateral semblava la silueta d'un parell de cames, frontalment es convertia en joc de dobles que, a banda de fer referència a la sexualitat, tenia semblances relacionades amb la imatge inicial. Així, l'u era dos, obrint-se, desplegant-se o coincidint.

Unió de contraris iguals. Ho comprovàvem al *pop-up* quadriculat i a l'obra *Exvot*, on dues figures suggerien lluita i equilibri al mateix temps; peça basada en Mona Hatoum que explorava les possibilitats d'una tècnica senzilla prou coneguda: paper doblegat per la meitat i retallat, produint formes-reflex.

A *Pensaments* les flors reapareixien, convidant-nos a comprendre les relacions exposades des d'una visió no genitocèntrica sinó des d'una totalitat molt més integradora. *Nusos* i *Mirall* n'eren la confirmació. L'amor des de la imperfecció, l'amor generador de connexions múltiples. “Treballa de manera molt intuïtiva —assegurava Sanglas—, quan observes l'altre t'observes a tu.” L'orgasme, doncs, des dels cossos i des dels nusos, es plantejava com un moment d'unió i de metamorfosi palès a la instal·lació d'organdí que il·lustrava perfectament el vers de Papasseit. Metamorfosi també innegable als pits plens de llet de *Font*, idea treta de Wolfgang Laib i la seva *Milkstone* amb resultat sorprenent.

Tura Sanglas, a Can Manyé.

CEDIDA

Un món poètic

Tura Sanglas construïa així a Can Manyé tot un món poètic de vint creacions, afegint-hi a més a més el colofó de la sala fosca. L'audiovisual projectat, vinculat a la intimitat i a la transformació, ens permetia continuar despullant els sentits possibles d'aquesta interessant exposició: “No ho sabeu, però veiem la llum de la tauleta de nit travessant el vidre antic de la porta. Projecta aigües a la paret de l'altra habitació. Es pleguen i es despleguen a càmera lenta amb una textura semblant a la pell. ●

CEDIDA

SEGURETAT VIÀRIA

Conte guanyador del certamen de contes Alella a Guida Alzina

Text: Albert Gassull - Il·lustracions: Eva Rami

Mentre ella es posa el casc, tu treus el cademat de la moto.

—I això li deus haver dit davant de les seves amigues, oi? —li preguntes.

La resposta és un crit:

—No l'hi he dit davant de ningú!

Sorprès per la reacció que has provocat, aixeques el cap i te la mires.

—A la festa te n'hi vas tu sola.

Deixes les claus i el cademat sobre el seient i marxes carrer amunt amb determinació i amb el casc a la mà.

Sempre igual.

No has recorregut cent metres que ja te n'has penedit. T'atures, fas un parell de respiracions, mires al cel, dones mitja volta i te'n tornes cap a la moto. Quan hi arribes ja no hi són, ni la moto ni la teva dona. Això et desconcerta. Abans d'assumir la seva absència mires inquiet al teu voltant, com si

l'haguessis de descobrir espiant-te, amagada en algun racó.

Et consoles pensant que la festa tampoc és tan lluny i comences a caminar mentre al cap encara et ressonen els seus crits. Potser el teu comentari no ha estat gaire afortunat, és veritat, però tampoc és aquest el problema.

Després de cinc minuts ja estàs fart del casc, no pares de donar-te cops a les cuixes. Te'l vas canviant de mà, per anar repartint el càstig, fins que decideixes posar-te'l. De seguida t'hi acostumes. Com que trobes a faltar la velocitat que associes a aquesta pressió claustrofòbica, et poses a córrer.

No trigues a animar-te, comences a fer ziga-zagues entre els vianants i et sorprèn la teva agilitat. Vas agafant confiança i fins i tot et sembla que experimentes algun tipus de mutació interior. Saltes per damunt

d'una moto, t'agafes a un fanal per fer un gir de noranta graus amb el cos paral·lel a terra, i prens la fatal decisió de travessar un carrer volant per sobre el capó d'un cotxe aparcats.

Els pensaments del conductor de la furgoneta que t'atropella, amb tota seguretat es veuen fulminats per l'impacte del teu cos contra el seu parabrises. Clava el fre i caus estès a terra. No t'aixafa. Immòbil i amb els ulls tancats mires de recuperar aquell equilibri màgic i efímer que per un moment t'havia allunyat de la realitat familiar. L'home, que ha saltat del vehicle i se t'ha acostat corrents, t'agafa per les solapes de la jaqueta i t'aixeca una mica. Mires de no perdre la concentració, però comença a sacsejar-te.

—Ei, tio, tio, estàs bé?

El teu cap es mou com el d'un ninot amb el

coll trencat. Tenses els músculs per aturar aquella oscil·lació descontrolada, obres els ulls i te'l mires.

—Cagoentot —diu, sorprès, amb una bafarada alcohòlica que entela tota la pantalla del casc.

I et deixa anar de cop, com si enrampessis, gairebé empenyent-te contra terra. El casc fa un soroll sec quan rebota amb l'asfalt i l'impacte reverbera fins al centre del teu cervell.

—Però què fa? —li diu una dona que s'acaba d'apropar.

L'home s'aixeca i se la mira.

—Cony de motoristes.

La dona gira el cap fent una ganyota de fàstic. El transportista s'allunya i ella s'ajup, et pregunta si estàs bé i sense donar-te temps a respondre es torna a aixecar, treu el mòbil i fa una trucada.

Aixeques el braç per cridar la seva atenció, però s'ha girat d'esquena i no t'està mirant.

De seguida arriba una parella de la policia municipal. Un dels agents pregunta qui ha trucat i qui ha vist l'accident. La senyora diu que ha estat ella qui ha trucat, ningú no ha vist l'accident, ella tampoc, però el de la furgoneta ha begut. El de la furgoneta, per la seva banda, no para de donar cops de peu a terra i també a la roda davantera dreta del seu vehicle mentre remuga, cagant-se en els motoristes.

Un dels agents se t'acosta mentre l'altre va cap al conductor amb un alcoholímetre.

—Jo no he fet res, se m'ha tirat al damunt —sents que diu el transportista.

—Vostè bufi, després ja veurem —diu el policia.

—Zero coma vuit —afegeix al cap d'un

moment—. Té un problema, mestre. No es mogui d'aquí.

L'altre agent està dret al teu costat i mira al seu voltant desconcertat.

—Què passa? —li pregunta el seu company.

—No veig la moto enlloc.

Un cop més, aixeques el braç, però ningú et mira. El de l'alcoholímetre examina l'entorn amb deteniment.

—On han posat la moto? —li pregunta al de la furgoneta.

—No ho sé, jo no l'he tocada.

L'altre agent s'ajup al teu costat.

—No trobem la seva moto —et diu.

—És que se l'ha endut la meua dona.

—I ha marxat sense vostè?

—Sí, hem discutit i se n'ha anat sola a la festa.

—Què?

—És per la nena, sap? Sempre discutim per culpa de la nena. ●

Fer

que avancin
els teus projectes
i els de la societat

Estar a prop de les persones ens fa diferents

Escoltar, parlar i fer. Tres paraules que defineixen el nostre compromís amb tu. **Escoltar** és el primer pas per conèixer-te. **Parlar** on vulguis i quan vulguis, **per cercar junts les millors solucions.** I **sobretot fer, que ens porta a continuar innovant** i a contribuir a una millora responsable i sostenible de la societat.

Més informació, a www.CaixaBank.cat/EscoltarParlarFer

Solució salomònica

Vegeu l'evolució que han patit els pinacles de l'església de Sant Feliu d'Alella

ÒSCAR PALLARÈS

Ja fa alguns anys que els pinacles que coronen la façana de l'església d'Alella tenen l'aspecte de la foto que hi ha a baix a la dreta d'aquesta pàgina. Tots tres estan escapçats; perfectament i idènticament escapçats, podríem dir.

Si revisem fotos antigues de l'arxiu de la revista *Alella*, en trobem una del 2003 on només un dels pinacles està trencat. No tenim la dada respecte a quin moment es va procedir a executar les obres que van igualar-los tots tres, però se'ns acut que potser hauria tingut més sentit reparar el pinacle de la dreta i retornar-li la forma original que no pas prendre la decisió salomònica de retallar-los tots tres. ●

Foto antiga que mostra els pinacles en el seu estat original.

Imatge de 2003 que mostra el pinacle de la dreta trencat.

L'església, avui, amb la solució salomònica aplicada.

“Estem molt contents de viure a Alella, però ens sentim una mica abandonats per l'ajuntament”

Pedro Arriezu, veí d'Ibars-Meia

ANNA BERENGUÉ / ÒSCAR PALLARÈS

Tot i que n'havia tingut fins fa quinze o vint anys, Ibars-Meia no té associació de veïns. Arran dels robatoris i els intents d'ocupació d'un parell de cases que es van produir fa alguns mesos, els veïns es van organitzar en un grup de WhatsApp que els permet comunicar-se i ajudar-se de manera fluïda per fer front a aquestes situacions si es tornen a produir. Pedro Arriezu és un dels membres més actius d'aquest grup i, a falta de president d'associació de veïns, s'ha erigit com

el seu portaveu per dur a terme l'entrevista. Una entrevista diferent, que duem a terme passejant amunt i avall pels carrers del barri mentre els veïns surten al balcó o s'aturen quan passen amb el cotxe per saludar-nos, agrair a en Pedro que assumeixi el paper i, de passada, explicar la seva experiència amb els robatoris a domicilis o criticar la gestió de l'ajuntament.

Ens trobem a Alella, però hem de passar pel Masnou per arribar fins aquí i som a

tocar de Teià. Explica'ns la idiosincràsia del barri.

Ibars-Meia és una urbanització de només cinc carrers. És molt petitona i es troba entre Alella, el Masnou i Teià, tot i que administrativament formem part d'Alella. El barri limita per un costat amb la vall de Rials, separada de nosaltres per un torrent molt descuidat que desemboca al torrent de Rials. Per l'altre, amb Teià i el Masnou. Això fa que no sigui una zona de pas, estem una mica arraconats i per aquí només passen les persones que hi

OSCAR PALLARÉS

vivim. Estem molt contents de ser allelencs, perquè Alella és un poble que a més de tenir nom fa molt de goig.

Val a dir que la majoria dels que vivim en aquesta urbanització fem vida al Masnou, més que res per comoditat, perquè ens queda força més a prop que el centre d'Alella. La comunicació amb el centre és complicada; per exemple, si hem de portar els fills a l'escola hem de fer molta volta per arribar-hi o passar pel camí del Mig, cosa que molts prefereixen evitar. Voldríem tenir un accés més fàcil, ni que fos a peu, a través de la vall de Rials, però el torrent és impracticable.

Tenim unes vistes molt maques cap a les vinyes i formem part d'un poble amb tradició i molt ben cuidat. Però ens sentim una mica abandonats per l'ajuntament.

Què demanaries a l'ajuntament?

Més enllà de més vigilància per evitar els robatoris, que això fa falta a tot arreu, per exemple tenim un problema amb l'aparcament. Fa anys Ibars-Meia era un barri de segones residències, però ara la majoria de gent hi viu tot l'any i on posar els cotxes s'ha convertit en un problema. Aquí hi ha moltes cases velles, que no tenen pàrquing o el tenen d'un sol cotxe i sense possibilitat de fer obres per entrar el cotxe a casa. Som els veïns que som i tenim els metres de carrer que tenim. Al vespre, els cotxes aparquen a banda i banda del carrer, perquè si no no s'hi cap. Hauríem d'anar a aparcar a Teià. Doncs hi va

haver una època que venia la policia a multar els cotxes. Aquestes coses ens saben greu.

Això ha portat també problemes amb el tema dels contenidors d'escombraries. Abans n'hi havia uns que eren al final del carrer, però els vam haver de treure perquè els camions no hi podien passar i ratllaven els cotxes que hi havia aparcats. Ara només tenim uns contenidors i la brossa s'hi acumula a fora sovint. Voldríem més neteja; el barri està una mica deteriorat i el torrent, per exemple, necessita

“VAL A DIR QUE LA MAJORIA DELS QUE VIVIM EN AQUESTA URBANITZACIÓ FEM VIDA AL MASNOU, MÉS QUE RES PER COMODITAT”

una repassada important i un manteniment que no es fa (o que es fa molt de tant en tant). Hi ha rates i serps i tantes canyes que ni tan sols es pot recórrer a peu. Voldríem una millor comunicació, sentir-nos més escoltats. És habitual que els demanem alguna cosa i ni tan sols ens responguin.

Què ens pots dir de l'episodi de robatoris dels darrers mesos?

Durant aquest estiu vam tenir una època força tràgica perquè vam patir una onada de

robatoris a les cases que són més a prop de la vall de Rials, on entraven a robar en habitatges uns dos cops per setmana. La majoria de cases han patit robatoris més d'un cop i de dos, i per això vam decidir crear el grup de WhatsApp que ens permetés estar més ben comunicats. Això no ens consolida com a associació, com una entitat registrada a l'ajuntament, però hem arribat a la conclusió que si no ens ajudem entre nosaltres, ens costarà molt solucionar els problemes que tenim.

Arran d'aquests esdeveniments vam decidir vigilar una mica nosaltres mateixos els carrers per intentar evitar o prevenir d'alguna manera els robatoris. No preteníem fer de policies, tan sols tenir presència al carrer i poder avisar-nos entre nosaltres i a la policia si vèiem algun moviment sospitos.

I quina és la situació, ara mateix, quant a robatoris?

Hi ha hagut bastants veïns que han decidit anar a parlar amb l'ajuntament per demanar solucions al problema, i encara que sabem que limitem amb una zona agrícola i que no podem aixecar un mur que separi Rials del barri demanem alguna mesura que ens garanteixi una mínima seguretat davant del problema. Però la veritat és que no n'hem rebut resposta, cosa que fa que sentim bastanta impotència i intranquil·litat. Com us deia, l'ajuntament té molt poca cura de tot el que té a veure amb aquesta urbanització. No se'n fa càrrec i es deteriora. ●

Marian Muñoz

la Marian de Correus

LAIA DE BOBES / FOTO: JORDI FARRÚS

Es diu Maria dels Àngels Muñoz, però tothom la coneix com a la Marian cartera o la Marian de Correus. Nascuda a Teià fa poc menys de cinquanta anys, ha viscut gairebé sempre allà i ara és veïna del Mansou. Però és un personatge ben popular a Alella: ¿qui no l'ha vista pels carrers del poble amb l'uniforme blau i groc de Correus, anant de porta en porta empenyent el carro ple de cartes, sobres grans i paquets petits?

La Marian va començar a treballar de cartera l'any 1991 fent suplències d'estiu a Teià. El 92, l'estiu olímpic, la van enviar a Alella, i treballa al nostre poble des d'aleshores: «El 98 ja vaig començar a enganxar contractes i finalment vaig tenir la plaça fixa el 2004», explica. Per aconseguir-la, va haver de fer unes oposicions «per personal laboral fix», especifica, «perquè els funcionaris ja estan en extinció a Correus», i va haver de passar un examen amb preguntes sobre la constitució, l'organigrama de l'empresa, els serveis que dona, cultura general i geografia, entre d'altres.

Ara és la cap de l'oficina i atén alellencs de tots els barris des de darrere del mostrador, a més de fer moltes tasques pròpies del càrrec que no són de cara al públic. Però des que va començar fins fa aproximadament un any, havia estat sempre trepitjant els carrers: «Jo era la cartera de peu, feia sempre centre del poble, i sempre caminant», diu; el comptador de passes del mòbil li acostumava a indicar al final de la jornada laboral que havia recorregut uns 15 quilòmetres. «El meu primer any aquí l'oficina era sota l'Ajuntament, i a can Patatina hi havia la carteria, amb una escala estretíssima», recorda; «D'allà l'any 1996 vam anar amunt, on ara hi ha el CAP, i el 2000 ja vam venir aquí», a la cantonada del carrer de Dalt amb el torrent Vallbona: «Que ens possessin al mig del poble ha sigut un gran canvi a millor», comenta.

Se sap, per tant, tots els racons, totes les portes i tanques, totes les bústies, tots els carrers i tots els passos per anar de l'un a l'altre: «Carrerons petits que els primers dies no els coneixies; després saps les dreces i per on tallar, per llocs que la gent igual ni els coneix, i que igual no tenen ni nom!», diu. «Les andrones estretes del Rost, per exemple... aquella zona m'encantava fer-la, amb la gent que ja em coneixia i que quan em veien em cridaven: “Nena, vine aquí i pren-te un cafè!” o “Vols una galeta?”». I és que quan diu que coneix tot el poble no fa referència només als llocs sinó, és clar, també a la gent: «Conec tothom: jo ara vaig caminant i tothom em saluda: “Hola”, “Hola”», diu fent el gest d'aixecar el cap breument, i a continuació matisa: «Tothom no, però una bona part, sí».

A Correus d'Alella actualment hi treballen dues persones a l'oficina i sis fent el repartiment. La Marian recorda que quan va començar hi havia dos carters a jornada completa i diversos més a temps parcial: dos amb sis hores, un amb cinc i un amb tres; ara tot plegat és menys caòtic, i la dotació de l'oficina la decideix l'empresa en funció de com

creix el poble i el volum que es reparteix. Els horaris i les rutines de Correus resulten si més no curiosos per als que desconeixem com funciona aquest servei: els carters arriben a 3/4 de 7 del matí i surten a repartir cap a les 10: a primera hora descarreguen quan arriba el camió, obren els feixos de certificats, els paquets i capsos, etc., i a la carteria —l'estança on es tria i guarda tot fins que els carters s'ho enduen— classifiquen cada sobre per sectors, carrers, trams i fins i tot voreres de números parells i imparells. «Cada carter té fixos els seus sectors, el seu “callejero”», explica la Marian, així que a continuació el repartidor de cada sector arreplega la correspondència per ordre en funció del recorregut que farà. El primer que surt és la paqueteria gran —la que s'ha de repartir amb furgoneta a causa del volum o el pes dels paquets—, per intentar enganxar la gent a primera hora, abans que marxin cap a la feina, i després ja comença la rutina del repartiment de la correspondència casa per casa, a peu pel centre i en moto per les urbanitzacions.

La feina de cap d'oficina és una mica diferent. La jornada habitual de la Marian comença a 3/4 de 8. Així que arriba, es fica al despatx

i obre l'ordinador, la caixa, els programes, mira els mails... fins a 2/4 de 9, que s'obre l'atenció al públic i de seguida comença el moviment a una i altra banda del mostrador: «No el tenim, aquest paquet; miri, posa “entregado en domicilio”»; «Això no ho deu tenir ja a casa, senyor López? Perquè jo no tinc res...»; «Esperi que ho consulti, un moment»; «Hi ha tantes coses aquí, que arriba un moment que ens tornem “lelos”... miri, aquí està el seu paquet!»; «Firmi aquí, sisplau. I tingui, que això és perquè s'ho endugui»; «Digui'm el codi... sis, set, ema, ema, sis...»; «El camió arriba a les tres de la tarda i s'ho endú: trigarà uns tres dies en arribar»; «Un segon, que peso la carta... Per aquesta, el segell són setanta cèntims... Cinc més com aquest, diu que en vol?», i així fins a 2/4 de 3 de la tarda, que toca tancar caixes, fer els informes i omplir formularis amb dades per a l'empresa: «Feina

de despatx, com la que es fa en una botiga o en un negoci: contestar una reclamació, buscar informació, anotar els quilòmetres que les motos fan cada dia i posar-ho en un programa; tot això fins a les tres, que se suposa que plegues... perquè s'intenta acabar a l'hora, però no sempre es pot».

Quan plega, habitualment la Marian marxa cap al Masnou. Mai no s'ha plantejat viure aquí: «No m'agradaria viure i treballar al mateix lloc, perquè no desconnectaria», justifica, i afegeix com a desgreu: «Però no m'importa venir-hi tant com calgui». La prova és que normalment no fa cap pont... «Ni ponts, ni aqueductes. Només els festius estrictament, perquè l'oficina ha d'estar oberta». I ara que ja no fa quinze quilòmetres al dia repartint cartes pel poble, la seva manera de gastar energia és aprofitar els festius-festius per pujar pots de muntanya en bicicleta de carretera; «És la meua manera de desconnectar i desfogar-me». I de recarregar les piles per tornar a ser a Alella el dilluns. ●

Coneix com ningú els carrers d'Alella, els raconets, les dreces i els topants, les portes i les bústies de cada casa; i, sobretot, coneix molta gent. Durant anys ha estat la cartera que repartia a peu la correspondència al centre del poble, i això l'ha convertida, sens dubte, en un personatge popular. Ara fa un any que és la cap d'oficina i atén les persones amb el mateix entusiasme i la mateixa simpatia, però des de darrere del mostrador.

Mirades al Món.

Canvi climàtic i aigua: efectes sobre les migracions globals

Francesc Mauri durant la seva intervenció a la taula rodona "Canvi climàtic i aigua".

RRB

COMISSIÓ DE COOPERACIÓ

Des del 2008 la Comissió de Cooperació Internacional de l'Ajuntament d'Alella organitzem les Jornades de Cooperació Internacional Mirades al Món, amb l'objectiu de tenir un punt de trobada per reflexionar sobre les desigualtats i els desequilibris entre el Nord i el Sud i les seves causes. Ens interessa acostar-nos a la cooperació al desenvolupament i la justícia social, entendre com s'està in-

tentant donar resposta a les desigualtats, la responsabilitat que hi tenim i construir un món més just per a tothom.

Amb aquest objectiu enguany hem decidit, sota el títol *Accés a l'aigua: dret humà en perill!*, tractar el problema del canvi climàtic i com afecta en l'accés a l'aigua dels diferents pobles i territoris. Element imprescindible per sobreviure. També ens interessa analitzar una de les conseqüències més

evidents d'aquesta manca d'accés a l'aigua, les migracions per motius mediambientals de les quals gairebé no sabem res, perquè no són a l'ordre del dia dels grans mitjans de comunicació.

Accés a l'aigua: dret humà en perill!

L'Organització Mundial de la Salut (OMS) recomana un total de 100 litres d'aigua per persona i dia, com a mínim, per tal de ga-

rantir-ne el consum bàsic. Aquesta quantitat inclou tant les necessitats domèstiques com la part proporcional d'aigua consumida en hospitals, escoles, negocis, etc. D'aquesta manera, s'estima que una persona es troba al llindar de la pobresa de l'aigua si el seu accés a aquest bé oscil·la entre els 50 i 20 litres diaris.

L'OMS estima que l'escassetat d'aigua afecta ja quatre de cada deu persones al món, tot i que la xifra es reparteix de manera desigual depenent del territori. Així, països com Moçambic tenen una mitjana de consum de 5 litres per persona i dia, mentre que als Estats Units se'n consumeixen uns 575 litres per persona i dia.

La resolució de l'assemblea general de les Nacions Unides del 2010 reconeix l'accés a l'aigua com a dret humà essencial, i recomana tenir accés a una quantitat d'aigua suficient per a l'ús domèstic i personal que sigui segura, acceptable, assequible (els costos de l'aigua no haurien de superar el 3% dels ingressos de la llar) i accessible físicament (la font d'aigua ha de trobar-se a menys de mil metres de la llar i recollir-ne no hauria de superar els trenta minuts).

Tot i així, avui 750 milions de persones continuen privades d'aquest dret humà i es troben concentrades en països poc desenvolupats. Per exemple, en tres d'aquests països (Moçambic, Papua Nova Guinea i la República Democràtica del Congo) més de la meitat de la població no té accés a aigua potable.

La manca d'aigua apta per al consum pot tenir conseqüències tràgiques, especialment per als infants a causa de la seva vulnerabilitat a malalties diarriques associades a l'escassetat d'aigua, el sanejament inadequat, les aigües contaminades amb agents patògens de malalties infeccioses i la falta d'higiene. S'estima que 1,5 milions d'infants menors de cinc anys moren cada any en països en procés de desenvolupament a causa de malalties diarriques.

La dificultat per aconseguir aigua també té uns altres efectes per a les dones i nenes, perquè el temps que dediquen per anar-la a buscar l'han de restar del que podrien utilitzar per realitzar tasques com ara formar-se, tenir temps d'oci o de descans, etc. També s'ha de tenir en compte la perillositat que comporta aquesta feina. En paraules de Ban Ki-moon, exsecretari general de les Nacions Unides: "El problema de l'aigua va més enllà de la qüestió de l'accés. En molts països, les nenes es veuen obligades a abandonar l'escola a causa de la falta d'instal·lacions sanitàries i les dones pateixen violacions i agressions quan van a buscar aigua o quan utilitzen els banys públics."

Però hi ha un altre tipus de factor de desigualtat que s'afegeix al nivell de riquesa

Beatriz Felipe, experta en el fenomen de les migracions climàtiques, va ser una de les ponents de la taula rodona.

del país: el fet de viure a la ciutat o a l'àmbit rural. D'aquests 750 milions de persones amb dificultats per accedir a aigua potable, el 90% viuen en zones rurals. Segons l'informe de l'OMS sobre l'accés a aigua publicat el 2017, dels 161 milions que utilitzen aigües superficials no tractades, 150 milions viuen en zones rurals.

Canvi climàtic i migracions

Un cop exposada la situació de l'accés a l'aigua a escala internacional ens interessa molt poder analitzar quines conseqüències

"EN MOLTS PAÏSOS, LES DONES PATEIXEN VIOLACIONS I AGRESSIONS QUAN VAN A BUSCAR AIGUA"

i efectes té aquest fenomen. Amb aquest objectiu vam programar una taula rodona amb el títol *Canvi climàtic i aigua: efectes sobre les migracions globals*, que va comptar amb la participació de Francesc Mauri com a meteoròleg expert; Gabriel Borràs com a expert en aigua i canvi climàtic, i Beatriz Felipe, experta en el fenomen de les migracions climàtiques.

Entre tots tres ens van fer un dibuix del complicat entrellat que representa aquest tema. Junts ens vam endinsar en la complexitat del canvi climàtic i les seves conseqüències, apuntant la relació que té amb els desastres naturals, les sequeres, l'accés

a l'aigua –ja de per si difícil en molts territoris–. I es va acabar delimitant la relació lògica i natural que tenen aquests fenòmens amb les migracions i els desplaçaments de persones a escala mundial.

És un tema molt complex perquè les migracions són sempre multicausals i els factors climàtics sovint es troben emmascarats per les conseqüències econòmiques que comporten, com per exemple les persones que migren de zones rurals perquè l'agricultura ja no dona prou per poder sobreviure: *a priori* sembla que són migrants per motius econòmics, però el rerefons és un procés de desertificació de la seva terra que causa sequera i, per tant, un col·lapse del model agrícola tradicional.

En el món acadèmic s'està començant a posar el focus en aquest tema, tot i que no hi ha actualment estadístiques fiables que puguin aclarir el fenomen. Sí que sabem del cert que es mobilitzen més persones per desastres naturals que per conflictes armats, tot i que als mitjans de comunicació la imatge que es transmet és la contrària.

Jurídicament no hi ha la figura del refugià climàtic. Tan sols hi ha el cas d'un habitant de les illes Kiribati que va sol·licitar l'estatut de refugià climàtic, però l'hi van denegar perquè no existeix en cap legislació actual.

Finalment vam donar-nos un temps de reflexió sobre quines són les actuacions que tenim al nostre abast des d'Alella per tal de poder incidir-hi, encara que sigui a petita escala perquè tothom hi té una part de responsabilitat i hi pot aportar un granet de sorra, en aquest món global que no hi entén de fronteres fetes pels homes. ●

Vinyes ufanoses a l'inici de l'estiu, a la finca de Can Coll.

ÒSCAR PALLARÉS

La masia Can Coll (Canyet) i el valor d'una promesa

La història del vi Orígens, el vi de Badalona

EVA VICENS

Els orígens de Can Coll són tan significatius que han donat nom al vi blanc i rosat d'aquest projecte de Badalona. És cert que l'elaboració dels productes no es fa en celler propi, sinó a Alella Vinícola, però també ho és que les finques de la propietat estan cuidades com si fossin un jardí i que les vinyes es mimen ben bé com si fossin membres de la família. “Quan mor un cep, sents com si haguessis perdut algú de casa”, caço al vol just entrant a la masia. Es tracta d'un projecte molt personal, que té tot d'història i una enorme emotivitat. Can Coll és la història de promeses complertes i del respecte i homenatge a les anteriors generacions que malauradament ja no hi són, malgrat que continuen vives en el record i les paraules dels actuals propietaris.

Arribem a la finca, a Canyet, i ens rep Josep Coll (Badalona, 1950), actual responsable –i ànima– del projecte. Plou i de seguida obre les portes de casa seva i ens

Josep Coll.

“LA HISTÒRIA DEL PROJECTE VITIVINÍCOLA DE CAN COLL ES REMUNTA ALS ANYS 1930, QUAN L'AVI COLL VA COMPRAR EL TERRENY A CANYET”

diu de seure còmodament perquè ens explicarà tot el que vulguem saber sobre els vins que neixen a casa seva. Àgilment, agafa i ensenya una fotografia que, segons diu, explica els inicis del projecte. És una imatge antiga, en blanc i negre, que conserva molt ben emmarcada: “Aquí hi surt el rebesavi Coll, el patriarca; el besavi Coll i la besàvia, tots ben mudats; i l'avi Coll, que va néixer el 1894 i aquí tenia deu anys. Era el dia de la seva primera comunió”, explica amb un bri d'orgull a la veu. Probablement és una de les primeres fotografies impreses de la família i té –sobretot per a ell– un enorme valor sentimental.

La història del projecte vitivinícola de Can Coll es remunta als anys 1930, quan l'avi que hem conegut a la foto va comprar el terreny al barri de Canyet de Badalona i va fer-hi construir la casa i un celler amb un cup. Poc després, entre els anys 1940 i 1950, hi va plantar la vinya. “El pare ja va néixer aquí en una època en què l'avi Coll ja

es dedicava a comprar i vendre vi, i li anava força bé perquè era molt bon negociant!", diu en Josep. "La mare –continua l'explicació– havia començat a treballar a la botiga de la seva família, però va decidir canviar la bata blanca per la roba de pagès."

Era una època de vins a doll. La de l'avi i la del pare, que va continuar la tradició i "cuidava les vinyes de manera impol·luta" fins que es va morir el 1992 i l'activitat vitivinícola de Can Coll va quedar aturada. La mare s'ho mirava amb tristesa, i ens deia sovint que tenia la il·lusió de tornar a veure actiu el projecte. "Vam fer un cop de cap, i amb la meva germana Francesca vam decidir emprendre-ho", explica un Josep emotiu. El 2004 van arrencar i replantar vinya, i la mare va poder veure com tornava la vida a la finca. "Es va morir el 2007 sabent que havíem complert la promesa de recuperar el projecte vinícola de la família."

Canvis en el model de negoci: l'hora del vi embotellat

Encara no ho hem dit, però Josep Coll va estudiar enginyeria agrícola a Barcelona, i si bé és cert que fins més recentment no s'havia dedicat a la terra, l'entorn no li era del tot aliè. Té un bon coneixement del territori i, amb els anys, també ha après a escoltar-lo. No en presumeix, però es dedueix de les seves explicacions, i sobretot perquè parla sovint del paisatge, del color de les

JOSEP COLL TÉ UN BON CONEIXEMENT DEL TERRITORI I, AMB ELS ANYS, TAMBÉ HA APRÈS A ESCOLTAR-LO

fulles, de l'estat dels sarments i, en general, de la manera de tenir-ne cura a través de l'acompanyament i la prevenció. "Tenim poca vinya i collim poca quantitat, però la nostra obsessió és que el producte sigui de la màxima qualitat possible", diu.

Sigui com sigui, els canvis a Can Coll no van venir només amb la represa del projecte, sinó també amb la decisió d'embotellar els vins. "Teníem bona relació amb en Xavi Garcia, d'Alella Vinícola, i gràcies al seu suport ens vam atrevir a fer el pas", explica en Josep. A la finca, hi treballen la pansa blanca i el merlot i, seguint una mica la tradició de la família, van voler sortir al mercat amb un rosat (pansa blanca i merlot) que s'etiquetaria amb el nom d'Orígens.

L'any 2010 es va poder destapar la primera anyada del rosat, i de seguida va venir el blanc, el monovarietal de pansa blanca. En total, llancen al mercat unes 5.000 ampo-

lles i escaig entre les dues referències, d'una producció total de 7.500 quilograms de raim. I quan la pregunta següent és si voldrien elaborar alguna cosa més, apareix en la seva mirada aquella guspira d'il·lusió: "Ara ens va pel cap elaborar un vi negre, un jove, un vi de l'anyada, perquè a casa sempre es feia la presentació del vi novell i ara que hem reprès l'esdeveniment –es fa la festa de benvinguda del vi el dia 1 de novembre de cada any– estaria bé sumar-hi aquest producte com el que elaborava en el seu moment el meu pare." Una altra picada d'ulls als progenitors.

El projecte badaloní ha suposat inversió, temps, molt d'estudi i també molta paciència i paperassa. Perquè, d'entrada, Badalona no era un territori acceptat dins la DO

Cada racó sembla que guardi algun secret de la història familiar a Can Coll. I en Josep s'afanya a sumar-hi paraules i a recordar anècdotes, com la que ara li ve al cap sobre l'avi: "El pagès savi encara ha de néixer", recorda que li deia, i en Josep s'ho ha pres al peu de la lletra. És una persona inquieta que no para de formar-se. Ara ens diu que estudia anglès: "Aprenc coses noves cada dia i tot el que puc ho aplico després a la vinya." Més enllà dels llibres, té clar que "la major part de l'aprenentatge al camp s'agafa a través del contacte i l'experiència".

El futur de Can Coll encara s'ha d'escriure. Hi ha aquesta idea de fer el tercer vi de la gamma, el negre, i després "Déu dirà".

"De moment, diu en Josep, tenim dos fills que viuen d'uns altres negocis, però també

Vinyes de pansa blanca de Can Coll, a la tardor.

ÒSCAR PALLARÉS

Alella i en Josep ha viscut en primera persona tot el procés per fer possible que els seus vins (i el territori) n'entri a formar part. Actualment ja s'ha autoritzat i els vins de Can Coll surten al mercat emparats sota aquesta DO.

"El pagès savi encara ha de néixer"

Can Coll conserva les eines que utilitzava l'avi per fer el vi: "Aquest és el nostre petit museu", diu mentre obre l'aixeta d'una de les tines i omple dues copes. "I un dels secrets, és aquesta mistela que també hem recuperat i que fem amb una mica de moscatell centenari."

explica que la parella del petit és llicenciada en enoturisme i que sembla que té ganes de continuar aquest camí." No ho demana obertament, però segur que pensa en la promesa que ell en el seu moment va fer als seus pares. "Tant de bo hi hagi una continuïtat", diria jo per ajudar-lo a verbalitzar ara el seu propi somni llunyà, però només comenta: "Nosaltres ja hem complert el nostre objectiu i ells són ben conscients que aquí tenen un projecte amb recorregut on cal esforçar-se i que demana molta dedicació, però que pot aportar molta satisfacció, si ho entenen tal com ho hem fet ma germana, la meva dona i jo mateix." ●

Vinya
les timon

Rafael Barnadas:

“La família m’ha ensenyat a treballar la terra amb mirada tècnica i científica”

TEXT: EVA VICENS
FOTO: ÒSCAR PALLARÈS

Rafael Barnadas ha treballat i cuidat el paisatge alellenc durant més de cinquanta anys a la finca que va heretar de la família i on hi ha cultivat raïm, horta i també flors, des dels clavells a les violetes. És una persona culta, que sempre té la paraula justa a la boca, i que a més conserva una memòria excel·lent tot i repetir sovint que “ara no recordo gaire bé si era aquest o tal any”. Ho recorda amb precisió, com també altres detalls de la seva vida i la dels seus ancestres que, per cert, han tingut molt a dir en la història vitivinícola d’Alella.

Què ha passat amb la finca de Can Barnadas?

Me la vaig vendre al 2013. Hi vaig dedicar prop de cinquanta anys de la meua vida, dels 14 al 63, fins que em vaig adonar que no tenia les forces ni els diners per conservar-la. Amb els meus 70 anys actuals, crec que ha arribat l’hora de viure una mica més tranquil.

D’on li ve la relació amb el vi?

De l’avi Barnadas.

Qui era Josep Maria Barnadas?

L’avi era un escultor, una persona inquieta, amb estudis i molt viatjada. Recordo quan m’explicaven que va anar becat a París per formar-se; i penso també en el llegat que ens ha deixat a Montserrat o als Quatre Gats de Barcelona, entre molts altres llocs. Amb l’àvia van viure una temporada a Barcelona fins que la vida els va portar a Alella, on van comprar la casa d’un parent i, en una subhasta al 1904, la finca familiar que els havia de donar els mitjans per guanyar-se la vida. A la finca, que de fet era propietat de l’àvia Josepa, hi feien horta i treballaven la vinya; hi havia masia, però no teníem celler.

Com van ser aquells primers anys de la família, a Alella?

Els primers anys eren uns parcera que treballaven la finca i en època de verema entraven uns quants quilos de raïm a casa. L’avi es preguntava què fer-ne, d’aquell raïm, si no tenien lloc per elaborar el vi, i el que a mi

m’arriba és que amb aquest rum-rum al cap va engrescar uns quants amics d’Alella per “fer conjuntament alguna cosa a *lo grande*”. Volien crear un celler amb les instal·lacions necessàries per poder elaborar els vins del territori, i així va nàixer Alella Vinícola l’any 1906. Coincidien que calia reivindicar el nom d’Alella i assegurar que el vi alellenc provenia de les finques de la zona, és a dir, dels termes de Tiana, Montgat, Masnou, Teià i, per descomptat, Alella. La seva idea era fer una cooperativa, i així va ser. L’avi n’era el secretari, i quan es va morir al 1939 de seguida hi van entrar el pare com a gerent i els oncles.

“LA FAMÍLIA EM VA ENSENYAR A CULTIVAR, A TREBALLAR LA TERRA I A FER-HO AMB SEGURETAT, EN UN ENTORN EN QUÈ LLEGIR I APRENDRE ERA UNA MANERA HABITUAL DE FER”

“VAM INTENTAR ENGEGAR UN CELLER PROPI, PERÒ HO VAM DEIXAR CÓRRER”

Amb un entorn familiar així, sembla senzill endevinar el destí de Rafael Barnadas...

Potser estava escrit, no ho sé. Jo hi vaig començar de ben jove com a aprenent, era el vailet que anava a buscar aigua amb els càntrics per als treballadors o que feia el foc per escalfar la cansalada del dinar. Vaig tenir la sort d’aprendre l’ofici d’uns pagesos especials, molt llegits i amb un coneixement científic i molt tècnic. La família em va ensenyar a cultivar, a treballar la terra i a fer-ho amb seguretat, en un entorn en què llegir i aprendre era una manera habitual de fer. La meua família va recopilar molts llibres sobre la vinya i el vi d’aquí i de fora, en tenia d’Alemanya, Itàlia, França... I una bona part d’aquesta biblioteca, encara la conservo a casa.

Què va venir després?

Quan vaig complir els 18 anys vaig quedar responsable de la finca, on en aquell moment treballàvem cireres, garrofes i vinya. Tot va anar bé fins que, tornant de la mili, vam patir una enorme plaga de conills que ens va obligar a abandonar prop de 10.000 ceps, unes 2,5 hectàrees de vinya. Aleshores vam tenir clar que només amb la vinya no podríem tirar endavant i la solució va venir de les flors: des d’aquell moment vam decidir combinar el cultiu dels dos productes per obtenir uns ingressos per viure una mica més folgats. Bé, de fet també fèiem una mica d’horta, amb mongeta tendra, cols, bledes, pastanagues...

I les flors que collíeu, cap al mercat de Vilassar.

Això vindria més tard, però sí. Aquest és un altre dels projectes que recordo amb estima, perquè vaig formar part de l’equip impulsor del Mercat de Flor i Planta Ornamental. En vaig ser el soci número 40 i vaig entrar a formar part de la junta rectora entre els anys 1985 i 1989. Vam donar vida a una SAT que, en el fons, s’assembla molt a una cooperativa, i com que coneixia bé la d’Alella, vaig poder aportar experiències per constituir-la i fer-la funcionar. Nosaltres, a més, hi teníem parada i hi portàvem a vendre els productes de casa. D’aquella època, en tinc el record especial d’haver estat, juntament amb una altra florista, els proveïdors oficials de *Limoniums* dels Jocs Olímpics de Barcelona 92.

En paral·lel, continueu plantant i invertint en la vinya i el vi.

Sí, en poc temps vam plantar uns 1.500 ceps nous i vam invertir per fer terrasses a la finca per ajudar-nos a mecanitzar la feina al camp. Vam passar de les set a les nou hectàrees i fins i tot ens vam plantejar posar en marxa el celler propi. Vam fer algunes proves amb botes de roure, dipòsits d’inoxidable, camises de fred..., però ens vam adonar que no era gaire rendible i vam decidir deixar-ho córrer.

Amb una vida tan intensa, què fa el senyor Rafael ara que s’ha jubilat?

Aprofito el temps per continuar formant-me! Ara, per exemple, m’escapo un cop per setmana a Argentona a fer classes de ceràmica. ●

charol
CALÇAT & COMPLEMENTS

*sabateria dona, home i nen
bosses i complements
servei de reparació de calçat i varietat en plantilles
calçat escolar (descomptes especials)*

607 710 686 · Torrent Vallbona, 8 · 08328 Alella · charolsabateria@gmail.com

fablan's estilistes
HOME · DONA

- Productes de primera qualitat · Especialistes en extensions
- Les últimes tendències en moda
- Recollits · Manicura i Depilacions Facials
- Tractaments més complets per al teu cabell · Tècniques de maquillatge

Rambla d'Àngel Guimerà, 25 · Tel. 93 555 91 21 · fablan_s@hotmail.com

QUEVIURES FONT
CAN JANA DESDE 1888

Fruites i verdures d'Alella · especialitats de temporada
Plaça de l'Ajuntament 5 · Alella · 93 555 23 92
Encàrrecs i servei a domicili

**OBRES i REFORMES
ALELLA s.l.**

REHABILITACIÓ INTEGRAL DE L'HABITATGE
PROJECTES I INSTAL·LACIONS

Sant Josep de Calassanç 37 - 08328 Alella
Tel. 93 540 50 56 - alella@obresireformes.com

ALELLA INDUSTRIAL

La manera més segura i econòmica de tractar l'aigua de la seva piscina.

Electròlisi salina, el tractament natural per a la seva piscina.

- Un equip per a cada mida
- 5% d'estalvi d'aigua
- Darrera tecnologia
- Gran poder de desinfecció
- Manteniments
- Aplicacions industrials
- Electròlisi salina especial per a spas

C/ Àfrica, 3 - 08328 - ALELLA - Tel. 93 540 5741 Dep. Tècnic: 610 27 64 03

Som part del teu negoci
c/ Santa Eulàlia, 4 i 6 - Alella (Barcelona)
93 540 36 36 info@arisval.com

arisval

- Els impostos*
- La comptabilitat*
- Les nòmines*
- Els contractes*
- El pla de negoci*
- La comunitat de veïns*
- El contracte de lloguer*
- La venda de la casa*
- El canvi de nom del vehicle*
- Les assegurances*

Des de 1983
sempre amb tu

ANTENES MARTÍNEZ S.L.

ANTENES DE TV I SATEL·LIT
XARXES DE CABLE ESTRUCTURAT
XARXES DE FIBRA ÒPTICA-EXTENSIONES
CIRCUIT TANCAT DE TV WIFI-LAN-INTERNET
VIDEOVIGILANCIA-SEGURETAT
ICT

C/ Àfrica, 16-A
08328 Alella (Barcelona)
Tel. 93 540 16 78 · 669 76 18 81
antenesmartinez@hotmail.com
www.antenesmartinez.cat

Instal·lacions

ELECTRICITAT PISCINES POUS
FONTANERIA CLIMATITZACIÓ

C/ÀFRICA, 18 ALELLA TLF: 93 540 40 36

De Antaño
mobles · interiorisme · decoració

Sta. Teresa, 3 · Alella · Tel. 616459681
www.deantanomobles.blogspot.com

COL·LECCIONISTES

Tomás Cid: “L’etiqueta és el vestit de l’ampolla que la fa embellir”

Albert Sánchez

Tomás Cid viu al barri del Canonge. A casa té una habitació dedicada a les seves col·leccions: la de postals i la d’etiquetes. Tot i que avui el presentem com a col·leccionista d’etiquetes de vins i destil·lats, en Tomás va començar a col·leccionar postals de tota mena, sobretot les que tenen trens com a imatge principal. Un pany de paret amb una lleixa que va de cantó a cantó i del sostre fins a terra manté endreçats centenars d’àlbums on el protagonista d’aquest text atresora les seves col·leccions. “Jo col·leccionava postals, no tenia pas previst posar-me a acumular etiquetes, però un dia, al Mercat de Sant Antoni de Barcelona, un venedor que visitava sovint i que m’aconseguia postals em va regalar una colla d’etiquetes de vi de xerès que havia comprat en un lot... i eren tan boniques que no em vaig poder estar de començar una altra col·lecció!”, confessa.

Precisament de Jerez té diversos àlbums, perquè un bon amic col·leccionista de la zona

FITXA

Col·lecció: Etiquetes de vi i destil·lats

Núm. de peces: més de 20.000

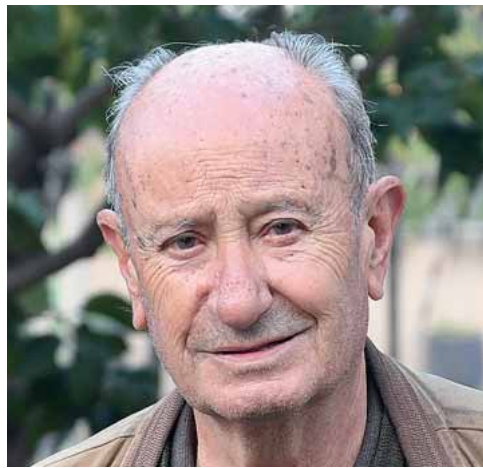
Any d’inici de la col·lecció: anys 90

Primera peça: etiquetes de xerès

Peça més valuosa: per a ell, no n’hi ha cap que tingui més valor que les altres

També col·lecciona: postals de tota mena, sobretot de trens

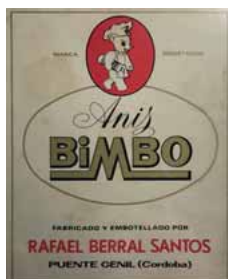
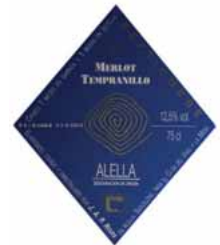
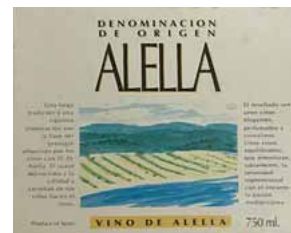
li ha proporcionat centenars d’etiquetes. Fins i tot té tot un àlbum dedicat a un únic celler, Valdespino. “Aquesta gent, al llarg dels anys, han elaborat centenars de productes, i per això tenen

un àlbum propi.” I és que, durant molts anys, la col·lecció d’en Tomàs s’ha nodrit d’intercanvis amb amics de tot l’estat. “Vaig voler centrar la col·lecció d’etiquetes de vi a Espanya; en un moment donat vaig començar a aconseguir-ne també de franceses, però allà hi ha una quantitat de zones i subzones vinícoles que era complicadíssim de seguir i vaig decidir dedicar-me a les de casa”, explica.

Afirma que no té una etiqueta preferida, però sí que reconeix que li agraden més les antigues. “En general, avui les etiquetes de vi són molt sòbries, molt senzilles, però mira, mira quines de precioses!”, diu mentre ens va ensenyant un àlbum rere un altre. I arriba el moment que treu els d’Alella. Allà trobem les etiquetes dels vins que avui hi ha al mercat, però també unes quantes de clàssiques d’Alella Vinícola, Marquès d’Alella i Signat... i petites joies locals com les d’ampolles elaborades al celler Bruy, Can Pareas, Cal Petxo i Can Magarola. Entre totes aquestes, en trobem un parell d’entranyables, les dels vins blanc i negre Baronia de Fluxà, que Bodegas Gispert va embotellar un any per a un sopar de Cap d’Any al Casal en homenatge a Josep Fluxà.

Més enllà dels vins i caves, entre el bé de Déu d’àlbums d’en Tomàs trobem centenars i centenars d’etiquetes de whisky, rom, anís, vermut... i tota mena de productes. “Ara ja no en busco ni n’intercanvio gaires. Quan me’n regalen alguna em poso content, però no m’esforço a fer créixer la col·lecció, perquè ja no sé on posar-les. Però sí que continuo gaudint moltíssim del plaer d’agafar, de tant en tant, un àlbum a l’atzar i embadalir-me mirant etiquetes.” ●

PREMIUM HOUSES

Excellence Real Estate

Tel. 93 540 22 22
www.premiumhouses.com

Distribuidors
oficials
sOmfy
K·LINE

ATA ALUMINIS TÈCNICS ALELLA

Plaça d'Antoni Pujadas, local 8 Tel. 93 540 84 00 Alella
www.aluminisalella.com aluminisalella@gmail.com

CLINICA DENTAL

Vera

Dr. Jose Mª Araujo

Llicenciat en Odontologia · Màster Implantologia · E. Superior d'Implantologia de BCN

Odontologia General · Implantologia i Estètica · Periodòncia · Ortodòncia · Servei d'Ortopantomografia

Plaça Antoni Pujadas n° 14 Tel. 93 555 49 71

20% dte. en tots els tractaments

El Raco d' Alella

BAR - CAFETERIA

Torrades i amanides

Plaça d'Antoni Pujadas, 10B · 08328 Alella
elracodalella@gmail.com · Telèfon: 93 540 34 51

Servei d'atenció domiciliària
i hospitalària les 24h

Personal titulat i qualificat

Servei de qualitat i
tracte personalitzat

Empresa reconeguda per la Generalitat de Catalunya per a la prestació de serveis de la llei de dependència.

**TRUQUEU-NOS EXPLIQUEU-NOS EL VOSTRE CAS
I US DONAREM LA SOLUCIÓ QUE NECESSITEU**

Plaça Antoni Pujadas i Nirell, 9B · 08328 Alella (Barcelona) · Tel. 93 540 28 37 www.asadsi.com

manunofu

Obres i Reformes

Manel Nofuentes

Doctor Faus, 26, 2n 2a · Alella
Tel. 679 785 534 · manunofuoir@gmail.com

Ferreteria Jordi

Torrent Vallbona, 7
Tel. 93 555 41 36
· 08328 Alella

www.ferreteriajordi.com

C/ Santa Eulàlia, 4
Alella (Barcelona)

Tel: 93 540 33 90
Facebook: cutmeperruquers

TASQUES DIPLOMÀTIQUES

No em provoquis

Eudald Serra

Quan s'acaben de celebrar unes eleccions és normal que es facin tota mena de lectures i se'n treguin tot tipus de conclusions. Ho fan els mateixos partits polítics implicats, ho fan els mitjans de comunicació i també els electors. I, en aquest sentit, les eleccions més recents que s'han fet a l'estat espanyol han estat les generals del 10 de novembre.

També aquest cop hi ha força aspectes a analitzar sobre els comicis, com ara una nova victòria del PSOE, això sí, amb un retrocés de vots i d'escons. I la consolidació i l'augment del vot independentista, tant en votants com en nombre de diputats, amb la irrupció per primer cop de la CUP. La relativa i, en part, lògica recuperació del PP, que fa mig any va tocar fons. L'enèsim descens de l'esquerra espanyola, amb una nova fragmentació i divisió de l'espai d'Unides Podem. I l'espectacular davallada de Ciutadans, que ha passat en poc temps d'intentar ser un partit decisiu i amb influències de govern a ser la sisena força de l'estat i amb un pes poc important: de 57 diputats a l'abril a només 10 ara.

Però de totes les lectures que se'n poden treure, segurament la més destacable i, al meu entendre, la més preocupant és la gran pujada que ha fet la ultradreta espanyola de Vox. Els números són clars i la formació d'extrema dreta ha passat de 24 a 52 escons, convertint-se en la tercera força política de l'estat amb més de tres milions i mig de votants i amb més d'un 15% del total dels vots emesos.

Cal dir que el que ha passat en aquests darrers comicis a Espanya, per desgràcia, no és nou a Europa, i des de ja fa alguns anys

l'augment i la presència de forces polítiques d'extrema dreta es troba clarament en una tendència a l'alça. Puja el feixisme a Itàlia, puja a França i també ho fa als Països Baixos, Suècia, Finlàndia, Hongria... i podríem continuar.

Però que pugui a tot arreu no hauria de ser un consol sinó, al contrari, un avís. I un avís molt seriós.

L'ascens meteòric de Vox s'ha mirat d'analitzar des de moltes òptiques i els sociòlegs i politòlegs segur que en tenen més d'una explicació, com així ha quedat reflectit en articles d'opinió, estudis i tertúlies diverses.

Quin tipus de votant arrossega? Per què

ment per culpa de l'independentisme català. Tot i que no n'ha estat l'únic factor, no negaré que aquesta relació causa-efecte ha existit i hi ha tingut un pes determinant. L'extrema dreta espanyola sempre ha posat la unitat de la seva pàtria per davant de qualsevol altra qüestió d'estat i ha aprofitat la situació per arrabassar vots d'altres formacions no tan radicals, però que també defensen la mateixa concepció amb un discurs molt més bel·ligerant i contundent i que els altres també han intentat seguir, però sense la mateixa credibilitat davant els seus votants.

El que costa més d'entendre és que fins i tot partits considerats progressistes i d'esquerra –parlo del PSOE i d'Unides Podem– hagin declarat més d'un cop per boca dels seus principals representants que l'extrema dreta no s'hauria despertat a Espanya si no hagués estat per culpa de l'independentisme català.

És a dir, que en aquest cas la víctima i l'ase dels cops és la culpable de tot plegat? És com si argumentéssim que hi ha violència de gènere o hi ha violacions perquè les dones van vestides d'una manera provocativa i no per culpa

dels homes amb mentalitat masclista o de potencials agressors sexuals?

No deu ser que l'extrema dreta i el franquisme no se n'havien anat mai d'aquest país i ara se'ls permet campar com si res? No deu ser que es veuen més forts que mai i saben que des de força sectors se'ls veu amb una certa nostàlgia? No deus er que la "modèlica" transició del 78 no ho va ser tan com alguns diuen? No deu ser que tenim poca memòria i tornem a caure en antics errors?

Pensem-hi. ●

Vols estar assabentat de tot el que passa a Alella?

Subscriu-te!

Per només 17€ a l'any rebràs la revista **Alella** a casa teva

Entra a www.revistaalella.cat/subscripcio o truca'ns al 654 40 40 43

revistaalella
Revista independent d'informació local

FORMAT

Serveis informàtics • Centre d'estudis

Reparació de PC's.
Serveis integrals a mida.
Assessorament i manteniment informàtic.
Cursos d'informàtica i idiomes per a nens i adults.
Reforç escolar.

Segueix-nos a [facebook](#) i [twitter](#)

Rbla. Àngel Guimerà, 31 - Alella - 93 540 82 81 - format@canalmaoresme.com - www.webformat.cat

VERMUTERIA XAVI ESTRANY

VERMUTS • APERITIUS • VINS D'ALELLA A COPES
TAPES • IBÈRICS • FORMATGES • "PINXUS"

[f](#) calestranyaella [i](#) vermuteriavaxiestrany

Carrer del mig 30, Alella

RAVENTÓS D'ALELLA PANSA BLANCA

Raïm
de km. 0

RAVENTÓS D'ALELLA

Galeries Alella . cl Santa Madrona, 8

Tel. 93 540 27 74

**PERRUQUERIA
LIÒTRIC**

HOME I DONA

Horari: de 9 a 13 i de 15 a 19h
Dilluns tancat. Dissabte de 9 a 17h

BAR - RESTAURANT
VINALLONGA

Rambla d'Àngel Guimerà, 28 - 08328 Alella - Tel. 93 540 01 26

www.varietalis.com

CELLER: Tel. 93 540 03 41 - Fax: 93 555 64 19

TAVERNA: Tel. 93 555 64 19

Carrer de la Riera Fosca, 28-30

TALLER GRANÉ sc

més de 40 anys al servei de l'automòbil

Reparació d'automòbil Benzina i Dièsel
Manteniment i Revisions

- Canvi d'oli
- Bateria
- Frens
- Autodiagnosi
- Filtres
- Amortidors
- Revisió Pre ITV
- Corretja distribució

HORARI:

De dilluns a divendres
de 8.30 a 13.30h
i de 15 a 19h

C/Comas, 12 Tel. 93 540 31 41 tallergrane@gmail.com

GARDEN ARENAS

www.gardenarenas.com
info@gardenarenas.com

RIERA FOSCA, 11-29 - 08328 ALELLA (BARCELONA)
TEL.93 555 12 43 - FAX.93 540 17 07

LA SELVA D'ALELLA

'Sit and go'

Jordi Prat

Què ens hem perdut entre el "Pujol, enano, habla castellano" i "Independència o barbàrie": ens hem perdut vint anys en què, a poc a poc, moltes coses han canviat. Ens hem perdut que ell dormi al llit i tinguem presos polítics, ens hem perdut que tots els negocis del clan continuïn a tota drap i al nostre jovent sols li quedi potser cremar els carrers. Gràcies.

Hem passat de la pedrada a la finestra del McDonald's per l'Onze de Setembre i la por quasi animal, pànic diria, de la comissaria de la Via Laietana a cremar mitja ciutat amb contenidors marca BCN i que en el fons ens importi ben poc. Potser el que ha passat és que el poder opressiu, omnipotent, fins i tot bestial, no fa por al nostre jovent, o els aterreix fins a la histèria. Quan la gent a Espanya cridava a "Don Vito" Pujol que parlés castellà ho feien amb por, hi havia un ressentiment cap a Catalunya, una certa envegeta barroera de reunió de veïns. Tots es volien lligar el veí o la veïna del quart, però pocs ho deien, i avui tenim una orgia muntada al principal i tots hi volen participar amb interessos o sense.

Cremar contenidors, apedregar una comissaria i rebentar una furgoneta dels Mossos és el primer plat cru d'un sushi extrem on vegetarians cupaires, sonats del Pacma i convergents amb ejaculació precoç han trobat el seu Valhalla particular. Ningú no sap per què ho fan, i qui ho fa. I ningú ho vol veure, però tots ens hi posem bé quan ho passen per la tele. Una mica com la veïna o el veí del quart que no ve mai a les reunions de veïns, però tothom els té clissats. En Vito Pujol, l'enano, continua a casa dormint cada dia al seu llit, i el nostre jovent i el que no és nostre s'instrumentalitzen com una força de xoc que podem utilitzar o que simplement es planteja com a eina evident davant algun fracàs negociador.

A qui fa por realment el que poden fer, i sobretot quins fantasmes esgrimeixen per parlar d'ells? I per tenir-ne por. Els estats no entenen que darrere l'orgia de caos i destrucció potser no hi ha res; l'ANC i Òmnium no metabolitzen que de segur el pas següent del "president, posi les urnes" ha estat "iaios, aneu a pastar fang" amb els vostres xiringuitos a les places del poble i les samarretes de colorins que es venen per Amazon per completar la col·lecció en honor d'un temps que ja no ha de tornar, i que reparteixen partidors amb contractes brossa. No hauríem

potser de lluitar pels nostres drets universals i no els nacionals?

He vist alguns cartells que parlen de com de valents són els nostres joves, i parlant amb la gent del poble sembla que tothom els lloa.

Els joves... Però rere tota la voràgine de Tsunami Democràtics, CDR i la mare que els va parir, al carrer i davant la violència pocs saben per què són allà excepte si és per rebentar-ho tot, o marxar abans que comenci l'aquelarre. I és que rebentar-ho tot finalment té un sentit: el nihilisme total i absurd de la destrucció de

de la revolució dels somriures al "de azul, verde o marrón, un cabrón es un cabrón" és poc probable si no es fa de manera teledirigida, i sobretot hem d'entendre que la celeritat del moviment, la puresa de la seva violència i sobretot la manera descarada i provocadora i àgil dels seus actes fan pensar més en un canvi generacional que no pas en un objectiu nacional. Allò dels "catalans a la franja" finalment se'ns ha girat en contra i hem despertat milers de jugadors de consoles d'ordinador que porten a la realitat qualsevol deliri oníric de violència o destrucció.

Tot s'hi val si no hi ha finalitat i sobretot, i el més important, si fan real aquest adjectiu, *transversal*, que tant de moda està i que finalment pocs saben què vol dir.

Amb l'ànim de ser permeables, de trobar la major massa social i de fer una República per a tots ens hem abocat avui a una desconexió total de la política del carrer. Potser els que encara hi guarden una certa pulsació serien els alcaldes, però viuen, i cada cop més, desconnectats com els altres, com el nostre. El d'avui, i el d'ahir. Mai, i dic mai com avui, els que manen saben tan poc dels que surten a queixar-se al carrer, i el carrer mai havia odiat tant el poder fàctic que pretén manar-los. Els uns no saben qui són i els altres ja no toleren que els parlin, i tots juguen de *farol* pensant que controlen un carrer que té molt poc intel·lectualitzada la raó de les seves accions, perquè en el fons ja no cal una raó, sinó una passió.

L'absència total d'un leitmotiv extens en els propers moviments fa pensar més en una organització desconnectada, atomitzada, de cèl·lules dorments que poc tenen a veure amb antisistemes o predeïnquents. Són joves, universitaris, vegans, *pijos* o punks que semblen hereus d'aquell Cojo Manteca que cremava els carrers als anys 80 i que ningú sabia englobar.

Malauradament per a ells l'ordenament polític ha mort i sols resisteix en una franja d'edat de quaranta anys en amunt. La resta, la resta estan nets d'ideals estèrils com podrien ser la Constitució o la independència del país. Del "Pujol, enano, habla en castellano" a "Independència o barbàrie", el que hi ha és un pas al no res perquè el que teníem no ens ha servit, i els del quart eren de mentida, fets de silicones i vivien de lloguer. Se'n van anar. Hem passat del *sit and talk* al *politicians go home*.

La política ha mort, que comenci el ball del fanalet. ●

l'ens opressor, que en aquest cas és Espanya i Catalunya també, perquè el carrer està deixant de seguir els polítics i continua el seu camí cap a la destrucció i posterior, esperem, resurrecció del sistema a la recerca de nous drets.

Em resisteixo a pensar que tots aquests moviments violents tenen alguna relació amb la independència. Per mi no en tenen gaire. Passar

ANJO
Construccions Andreu i Pijoan SL

Rbla Àngel Guimerà 50
08328 Alella

tel 93 555 40 61
fax 93 540 06 86
info@anjoconstruccions.com

Homs
interiorisme
CUINES I BANYS

Av. J. Roca Suárez Llanos, 43 Teià
Tel. 93 540 37 69
www.materialshoms.com

RESTAURANT

MENÚ DIARI 12,90 €
MENÚ ESPECIAL PER A GRUPS
CUINA DE MERCAT
SUGGERIMENTS SETMANALS

AMPLIA TERRASSA
LOCAL CLIMATITZAT

Dilluns tancat
De dimarts a diumenge: 9.30 a 17h
Divendres i dissabtes obert al vespre, prèvia reserva

Riera Principal 58/60 - 08328 Alella - Telf. 93 555 23 18

la
DO.
TASTETS D'ALELLA

*Aquí guisem!
Autèntica cuina
de mercat!*

Mercat Municipal d'Alella
Tel. 629 73 98 03

TA
TALLERS ALELLA
Miquel Alcalde i fills, s.c.p.
Treballs de manera en general
Serralleria i de Forja

Carrer del Mig, 17
08328 Alella
(BARCELONA)

Mòbil (Elias): 627 575 018
Mòbil: 661 727 119
tallersalella@hotmail.com

*La Petita
Mallorquina*
Forn i Pastisseria

Rambla d'Àngel Guimerà, 40 · ALELLA Tel. 93 555 68 67

**celler
jordana**

DEGUSTACIÓ I VENDA
pernals · vins · formatges · vermut
embotits · licors · conserves · cerves

Tel. 93 180 66 78 · Rambla d'Àngel Guimerà, 60 · ALELLA

Venda, reparació
i muntatge
de pneumàtics

mecànica de l'automòbil

Folch i Torres, 9 · Alella · Tel. 93 555 93 19

- Canvis d'oli
- Corretges de distribució
- Tubs d'escapament
- Enllumenat
- Refrigeració
- Aire condicionat
- Frens
- Bateries
- Diagnosi electrònica
- Amortidors
- Transmissions
- Sistemes de seguretat
- ITV

Horari de dilluns a divendres de 8.30 a 13 i de 15 a 19 h

AA
ALTA ALELLA

ENOTURISME PERSONALITZAT
VISITA'NS!

www.altaaella.wine
ALTA ALELLA
Camí baix de Tiana, s/n · Alella
+ 34 628 624 182
enoturisme@altaaella.cat

@Alta Alella
 @ALTA ALELLA
 @altaaella

Wine in Moderation.eu
Art de Vivre

AVUI TASTEM...

Elles

(Celler Can Roda)

Darrerament s'han posat de moda els caves rosadets "monos". Finets, suavets, amb poca "txitxa". Doncs el celler Can Roda reclama amb aquesta novetat amb DO Alella que els escumosos rosats també poden ser estructurats, agradables, però potents, adequats per acompanyar plats amb consistència. "És un homenatge a les grans de la família, que sempre ens demanaven que féssim un escumós rosat perquè és el tipus de vi que més els agradava", ens explicava la responsable del celler, Pepi Milà. Elles és un brut nature del 2017 amb cupatge de syrah, garnatxa negra i merlot a parts iguals, amb totes tres varietats vinificades conjuntament. Té catorze mesos de criança prèvies al degollament. A l'etiqueta, sobre una de les L, hi diu "L'Eulàlia i la Lola". "Són la meua sogra i la meua mare", explica Milà. ●

LLIBRES

Louisiana o els camps de cotó

Núria Puyuelo, Laia Figueras, Txell Darné
Nanit, 2019

Òscar Pallarès

Fa alguns mesos us vam mostrar el primer llibre de Nanit, un conte il·lustrat basat en la història que explica el *Bon dia* dels Pets. Avui somriem de tenir a les mans el conte de la que és, segurament, la millor cançó dels Amics de les Arts. Una adaptació de la lletra a càrrec de Laia Figueras i Núria Puyuelo, ànimes del segell editorial, deliciosament il·lustrada per Txell Darné. La història que explica el conte va una mica més enllà que la cançó i hi proposa un desenllaç. Fan dels Amics? Imprescindible. Vols un conte bonic per explicar als fills? Molt recomanat.

Sex joh!, mi revolució sexual*

Lyona
Random Comics, 2019

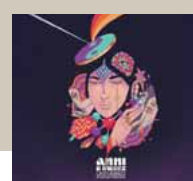
Òscar Pallarès

Ara que tothom parla del Satisfyer i que sembla que podem començar a creure'ns que la masturbació femenina ha deixat de ser un tabú, podem optar per treure'ns els complexos i aprendre amb la proposta de la Lyona. Tant et dissenya uns mitjons com et dirigeix un videoclip, o bé t'escrivi un còmic per a dones (que tots els homes haurien de llegir!) explicant, amb sentit de l'humor i en primeríssima persona, tot allò que cal saber per gaudir del sexe sense tabús i sense por, a partir de la seva pròpia experiència. Ja va per la tercera edició. Hauria d'anar per la vintena.

DISC

Anni B Sweet

Universo por estrenar
Subterfuge Records.
2019

Albert Alabau

El quart disc d'aquesta malaguena, el primer en castellà, transita entre pors, fílies i fòbies d'una manera autènticament deliciosa. Elèctric, sintètic i, alhora, molt orgànic, molt vital, molt genuí. Confluència harmoniosa de veu, sentiment, uns arranjaments ara simples i preciosistes, ara corals i expansius, i unes lletres intenses que s'endinsen en un ric univers interior que fan justícia a un disc amb cançons tan rodones com *¿Qué hago aquí?* i *Sola con la luna*, amb tornades ideals per cridar-les a pèl cada matí a la dutxa. Un disc per gaudir-ne sense presses fins que cali al moll de l'os, un bon aixopluc ara que es fa fosc més d'hora i la vida sembla més grisa.

*El pots trobar a la Biblioteca Ferrer i Guàrdia d'Alella

LA PARRÒQUIA AVUI

Montse Donada

Hem començat el curs de catequesi 2019-2020 amb nombroses inscripcions. A més dels grups de primer i segon de preparació per rebre la primera comunió comptem amb diversos grups de postcomunió i cateclub, amb alguns joves que es preparen per rebre el sagrament de la confirmació. Aquests grups tenen una dinàmica molt participativa amb activitats en què assumeixen ells mateixos responsabilitats i protagonisme, sempre sota la direcció d'uns catequistes joves amb experiència en grups d'adolescents.

El diumenge 1 de desembre comença l'advent, el temps de preparació per Nadal. Cal que no oblidem que el motiu de la gran festa és celebrar un esdeveniment capital per a la humanitat, el naixement de Jesús, fill de Déu, entre nosaltres. Són quatre setmanes en què cal aprofundir l'oració i l'agraïment a Déu.

Amb motiu de Nadal, i com ja és tradició, anirem a portar un pessebre a l'ermita de Sant Mateu. Serà el dissabte 14 de desembre. Ens trobarem a l'aparcament davant de Can Lleonard a dos quarts de deu del matí. Pujarem amb cotxe fins a la Cornisa i després tocarà caminar uns deu minuts per camí de bosc. Allà el nostre rector llegirà un petit text relatiu a la celebració, farem una breu pregària i cantarem moltes nades acompanyats amb guitarra.

Tot seguit esmorzarem l'entrepà que haurem portat de casa i fins a l'any vinent. És una bonica sortida amb famílies, oberta a tothom que hi vulgui venir. En tot cas, no

acceptem nens que no vinguin acompanyats d'un adult responsable.

Horari de misses durant les festes nadalenques:

- dimarts 24 de desembre no hi haurà missa al matí; tarda a 2/4 de 6 missa a la Residència Germans Aymar i Puig, a les 7 del vespre Missa del Pollet amb breu representació del Naixement a les 12 de la nit solemne Missa del Gall.
- dimecres 25, dia de Nadal, misses a les 10 i les 12 del matí, no hi haurà missa a les 8 del vespre.
- dijous 26, dia de Sant Esteve, missa a les 11 del matí.
- dimarts 31, vigília de Cap d'Any, no hi haurà missa de vigília.
- dimecres 1 de gener, Cap d'Any, misses a les 10, 12 i 20 h.
- diumenge 5, vigília de Reis, missa de vigília a les 20 h.
- dilluns 6, dia de Reis, misses a les 10 i les 12, no hi haurà missa a les 20 h.

També aquest any participem en el concurs de pessebres que convoca l'ajuntament. Esperem que el nostre, fet pels nens de catequesi, agradi molt.

Des de l'Associació de Dones d'Alella ens confirmen que la recollida d'aliments del mes d'octubre, a benefici de Càritas, va superar amb escreix les expectatives i donen les gràcies als veïns i veïnes d'Alella que hi han col·laborat tan generosament.

I, des d'aquí, la comunitat parroquial de Sant Feliu us desitja bon Nadal i un any nou ple de pau. ●

Trenta anys d'atletisme a Alella

Foto de família de la jornada de portes obertes que va celebrar el club fa uns mesos.

CEDIDA

PEP VIDAL

El Club d'Atletisme Serra Marina ha celebrat el trentè aniversari de la fundació aquest any. Des del 1989 l'entitat esportiva no ha deixat de promoure la pràctica de l'atletisme entre els alellencs i ha organitzat centenars d'activitats, trobades i curses. El club ha anat evolucionant per adaptar-se als nous temps i en els darrers anys ha experimentat canvis constants en la composició de la junta directiva, però sempre ha intentat mantenir l'esperit. Per analitzar el passat, el present i el futur del Serra Marina ens hem reunit amb Xavi Tarafa, soci fundador i antic directiu; Òscar Ginés, actual president, i Katty Torla, secretària i membre de la nova directiva.

Els inicis

El Serra Marina, el club d'atletisme d'Alella, és el fruit de l'afició per sortir a córrer d'un grup de joves atletes a finals dels anys vuitanta. Segons recorda Xavi Tarafa, un dels membres d'aquell grup, era "una època molt potent per a l'atletisme, ens entrenàvem amb gent molt bona!". Joaquim Saez, de qui diu que "tenia 2 hores i 40 minuts en marató i això que s'entrenava pel passeig després de

treballar tot el dia de paleta", i Josep Pineda, el primer entrenador del club, en van ser els principals artífexs. Van convèncer l'ajuntament i el propietari d'uns terrenys per poder disposar d'un espai per entrenar-se. "Quan vam fundar el club jo tenia quinze anys. No recordo realment les intencions que teníem... Aquí al Baix Maresme sempre s'ha parlat molt d'atletisme i s'estava parlant de fer unes pistes mancomunades per a Alella i el Masnou", afirma en Xavi. Del grup fundacional tots eren atletes, practicants i amants de l'esport. "El club va sorgir de la necessitat. Érem un grup vinculat al MAC (Masnou Atletisme Club), però hi va haver desavinences i quan va sorgir l'oportunitat, aquí a Alella, no la vam desapropiar", explica un dels fundadors.

L'evolució al llarg dels anys

En aquestes tres dècades el Serra Marina ha anat transformant-se. La millora de les instal·lacions va permetre l'impuls de l'entitat i des del primer grup fundacional, diverses generacions d'alellencs i també de masnovins i d'altres poblacions pròximes s'han pogut introduir en l'atletisme a les pistes municipals Josep Maria Pareras, situades al

camí del Mig. "Al principi aquí no hi havia pista. El terreny era més estret i era tot de sorra", recorda en Xavi. El club ha passat unes quantes etapes, amb alts i baixos tant respecte al nombre de socis com de nivell dels atletes. "D'aquí ha sortit la Dèbora Martín, que va participar en algun campionat d'Espanya, i en general hem tingut dos pics importants. L'un va ser amb el Josep Pineda fa molts anys i l'altre va ser entre el 2011 i el 2013. Va haver-hi un moment que teníem més de setanta socis i érem més de trenta adults entrenant-se a la pista."

L'estat actual del club

Al club hi ha hagut tres canvis a la presidència en els darrers tres anys. Al 2016 ho va deixar Edgar Olivares i Manel Vaquero va agafar-ne el relleu. La seva junta directiva, integrada per Òscar Ginés, Katty Torla, Enric Mudarra i Jordi Simeon, va portar les regnes del club fins a principis d'aquest any. Després de la renúncia dels altres tres membres, es va formar una nova junta encapçalada per Òscar Ginés amb Katty Torla com a secretària. "Hem passat un últim any molt crític. A principis d'any ens faltaven socis i teníem una sèrie de despeses fixes

que no podíem afrontar amb el nombre de socis que teníem”, reconeix l’Òscar. En els últims mesos la situació s’ha estabilitzat i compten amb “quinze cadets i no arribem a vint-i-cinc adults”: “Som poc més de quaranta socis en total”, apunta la Katty. El principal repte que tenen és el relleu generacional. “Afortunadament aquest any hem crescut en cadets, però anem perdent socis adults. Per lesions, perquè tenen fills... Ho van deixant i, encara que fem tot el sigui possible, ens costa molt recuperar socis adults”, explica.

Els entrenaments a les pistes

A les pistes d’atletisme d’Alella s’hi entrenen, principalment, tres grups. Per una banda, els més petits, d’entre deu i catorze anys, estan integrats dins l’Escola d’Iniciació Esportiva. Els joves, d’entre setze i divuit, formen el grup de cadets del Serra Marina i s’entrenen el dimarts i el dijous. Els mateixos dies, després dels cadets, s’entrena el grup de sèniors. “Tenim cadets, tenim adults, però hi ha una franja d’edat, aproximadament entre els divuit i els trenta, en què no tenim pràcticament ningú. És un dels aspectes que hem de millorar”, reconeix la Katty. Fins fa poc el club comptava amb dos grups de sèniors amb dues modalitats d’entrenament diferents, un més enfocat al lleure i un altre a la competició. “Ara només tenim una entrenadora que cobreix totes les expectatives dels socis. Com abans, tenim un grup d’atletes més centrat en el lleure i en la salut i després tenim grups encarats a diferents tipus de proves. Tenim un grup de fons, per preparar maratons i llargues distàncies, i un altre per a competicions i curses més ràpides, però ara tot ho fem amb la mateixa entrenadora.” Segons en Xavi, “abans aquests grups estaven molt diferenciats, eren dos mons pràcticament a part i ara es fan més activitats conjuntes”.

Els beneficis de fer-se soci d’un club d’atletisme

El *running* s’ha popularitzat i s’ha convertit en una modalitat esportiva multitudinària en els últims anys, però el nombre de socis dels clubs d’atletisme no ha crescut de la mateixa manera. “A la gent li agrada molt córrer, però li costa fer-se’n sòcia. El que fem aquí és entrenar-nos i preparar-nos per córrer millor els caps de setmana i en les curses, però sobretot per evitar lesions”, reivindica la Katty. Al Serra Marina defensen que sempre és millor córrer en grup i que es pot fer a qualsevol edat. “Els nostres entrenaments ofereixen dues coses. La primera és la capacitat de tecnificació de la manera de córrer, cosa que permet evitar lesions i millorar el rendiment, i la segona és que estableix una planificació i programació perquè puguis, a poc a poc, anar millorant marques”, explica el president.

Les curses organitzades pel Serra Marina

Al llarg dels seus trenta anys, el club ha organitzat i col·laborat en l’organització de curses, trobades i reunions atlètiques. Darrerament destaca la Trail Solidària, que va tenir la primera edició el mes d’abril passat. Amb una participació de més de dos-cents atletes, va servir per recaptar diners per escolaritzar infants al Senegal mitjançant l’associació *Welfare Africa* i fins i tot va tenir repercussió en grans mitjans de comunicació. “La primera va ser un gran èxit. Tots els participants en van quedar molt satisfets”, manifesta la Katty. A més, des del club van

AL SERRA MARINA DEFENSEN QUE SEMPRE ÉS MILLOR CÓRRER EN GRUP I QUE ES POT FER A QUALSEVOL EDAT

valorar molt positivament la resposta del poble: “Vam demanar col·laboració als comerços i ens van ajudar molt”, explica l’Òscar. Encara no ho havien fet públic, però ja estan treballant en la segona edició i avancen que serà el 10 de maig del 2020. D’una altra banda, actualment també col·laboren en l’organització del Cros d’Alella i de la Caminada dels Tres Pobles.

Les activitats socials

A més de reunir-se per entrenar-se, per anar a córrer curses i tenir a la seva disposició el

gimnàs, els socis del Serra Marina fan moltes activitats més. Cada any organitzen una calçotada al mes de març, una botifarrada al juny i un sopar de Nadal al desembre. Quan s’acaba la temporada d’estiu, abans de les vacances, realitzen un entrenament a la platja amb un sopar posterior. En els últims anys també han organitzat un partit anual de futbol al Camp Municipal d’Esports del Masnou. “Correm, mengem i ens ho passem molt bé, aquesta és la filosofia”, diu la Katty. “Aquí tots ens fem amics”, així ho resumeix en Xavi.

El futur del Serra Marina i de l’atletisme a Alella

Els tres membres del club que hem reunit saben que el futur del Serra Marina no és fàcil. Xavi Tarafa havia estat directiu i sap que “ara han sortit una sèrie de lleis per regularitzar la pràctica esportiva pensades per a clubs mitjans i grans que estan ofegant clubs petits com el nostre”. Els membres de la junta actual assumeixen aquestes complicacions. “Ens hem trobat en una situació difícil, però hem fet miracles per poder continuar endavant i el pitjor i ja ho hem passat”, reconeix la Katty. Afronten el futur amb optimisme malgrat les dificultats. “Després que ens deixessin els dos entrenadors, hem iniciat un nou cicle i hem rebut moltes consultes per altres horaris. Ara mateix no és possible, però tenim el suport de l’ajuntament i podem anar creixent en socis a poc a poc”, explica l’Òscar. “Hem de fer tot el possible perquè el club continuï si pot ser trenta anys més”, afegeix la Katty. ●

L’Òscar, en Xavi i la Katy, amb la Núria Ortilles, la nova entrenadora del club.

Papers de vi

DO ALELLA · ENOTURISME · GASTRONOMIA · CULTURA

D'aquí a pocs dies trobareu, als punts de distribució habituals, el número 62 de 'Papers de vi'

A Barcelona amb... Carles Abellán. Compartim dinar, taula, conversa i vins DO Alella amb el xef Carles Abellán al seu restaurant La Barra.

Entrevista amb **Audrey Doré**, sommelier del **Celler de Can Roca** i millor sommelier de Catalunya.

Els vins dels avis. Reportatge i tast de vins fets a casa seguint la tradició "de tota la vida".

La Ruta del Vi DO Alella ens porta a relaxar-nos a **Aire de Vallromanes**, a comprar vi a l'**Estanc La Roca** i a conèixer el projecte de **Raventós d'Alella a Santa Maria de Martorelles**

ESPORTS

FUTBOL

Els tres equips sèniors alellencs ocupen la zona alta de Quarta Catalana

Bon inici de temporada per als equips de futbol alellencs. La Unió Esportiva Alella B no perd des del mes d'octubre i s'ha situat en tercera posició al grup 6 de Quarta Catalana, per damunt del primer equip de l'Alella CF, que ocupa la sisena. Per la seva banda, la Unió Esportiva Alella A, que juga al grup 5, va de menys a més i, després de superar el líder, la Juventus de Mataró, el 24 de novembre (3-1), s'ha situat al grup capdavanter de la lliga amb diferències mínimes entre els sis primers classificats. En el futbol formatiu, cal destacar els espectaculars resultats que estan aconseguint el Juvenil B i el Cadet A de l'Alella CF. Els dos equips són líders de les seves respectives lligues, només han perdut un partit fins ara i comencen a marcar diferències respecte als seus immediats perseguidors. Si el conjunt cadet, entrenat per David Pérez, aconsegueix l'ascens seria la primera vegada a la història que l'Alella CF tindria un equip a categoria Preferent. L'Alella FS intenta sortir de la zona baixa de Primera Catalana ●

FUTBOL SALA

L'Alella FS intenta sortir de la zona baixa de Primera Catalana

El primer equip de l'Alella FS, acabat d'ascendir aquesta temporada a Primera Catalana, està completant una primera volta irregular. Tres victòries consecutives a finals d'octubre van empènyer l'equip entrenat per Albert Estaper cap a la zona tranquil·la de la classificació, però en les últimes setmanes els resultats no han estat positius i ara mateix l'equip lluita per allunyar-se de les places de descens, que té a només un punt. Molt més positiva és la situació del sènior B, que és el sòlid líder del grup 1 de Tercera Catalana, i del Juvenil, que també es troba a la zona alta. La salvació del primer equip i els ascensos d'aquests dos equips són els principals objectius del club aquesta temporada. ●

El primer equip de l'Alella FS.

BÀSQUET

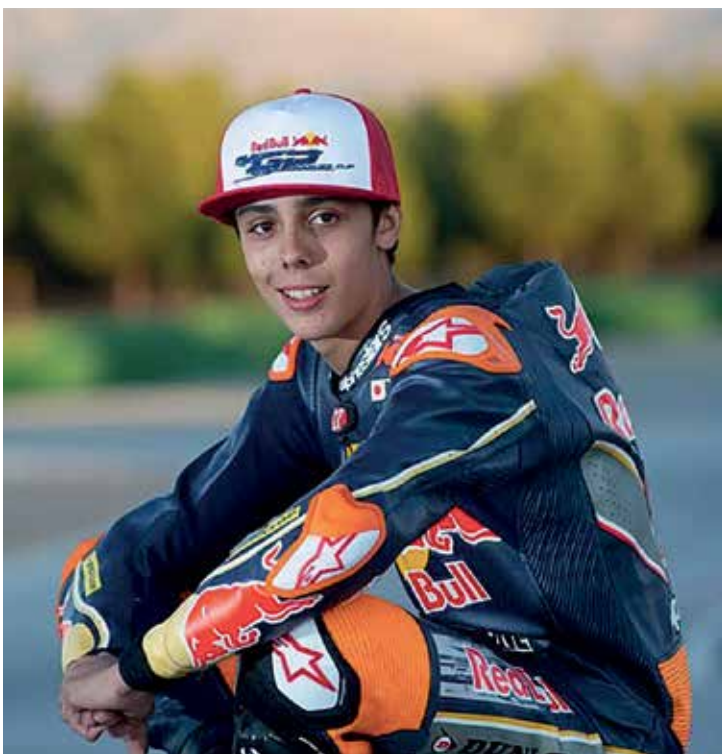
Primeres victòries del Bàsquet Alella a Tercera Catalana

Dues victòries en les primeres quatre jornades van carregar d'illusió i esperances el sènior A del Bàsquet Alella en l'inici de la temporada del seu retorn Tercera Catalana. No obstant això, sis derrotes consecutives han portat el conjunt entrenat per Miquel Nolís a ocupar la zona de descens. Els alellencs han de reaccionar en les pròximes setmanes si no volen quedar despenjats de la lluita per la permanència. El sènior B, creat aquesta temporada, i el sub-21 es mantenen a la zona mitjana de les seves respectives lligues, mentre que dels equips de bàsquet formatiu destaquen els resultats del Mini Masculí B, que ocupa la segona posició del nivell D a falta de només dos partits per acabar la primera fase. ●

MOTOCICLISME

Àlex Millán disputarà la Red Bull Rookies Cup el 2020

El jove pilot alellenc ha estat un dels seleccionats per participar l'any vinent en la Red Bull Rookies Cup, el campionat *monomarca* de joves talents que es disputa paral·lelament al Mundial de MotoGP. Després d'una bona temporada al European Talent Cup, en què ha aconseguit el seu primer podi i ha estat regularment entre els millors, Millán va ser convocat a finals d'octubre per a una prova de selecció al circuit de Guadix (Granada). L'alellenc va demostrar ser un dels onze millors dels 109 pilots provinents de tot el món que hi van participar i ja s'ha confirmat oficialment com un dels integrants de la nova graella de la Red Bull Rookies Cup que començarà l'abril del 2020. ●

Àlex Millán.

TAEKWONDO

Alella, capital del taekwondo català un any més

El 26 d'octubre Alella es va convertir un any més en la seu dels Campionats de Catalunya de Taekwondo Infantil, Cadet i Sènior en modalitat de combat. En la seva XVIII edició, el Pavelló Abelardo Vera va tornar a reunir els millors de la disciplina i, com és habitual, els taekwondistes alellencs hi van tenir un paper molt destacat. Els representants de l'Escola Maresme-Alella Violeta Prat, Pol Martín, Victoria Tihomirova i Unai Blasco es van emportar l'or en les seves respectives categories. El domini local es va completar amb les medalles de bronze de Blai Martín, Pol Gutiérrez, Scarlett Wass i Rafael Rosillo. Tot plegat va arrodonir un gran èxit tant d'organització com de participació. ●

VÒLEI

El Vòlei Alella pot accedir a la fase d'ascens a Primera estatal

El primer equip sènior masculí del Vòlei Alella està fent gaudir de valent tots els aficionats que s'acosten a veure els seus partits aquesta temporada al Pavelló Abelardo Vera. En una de les millors temporades de la seva història, l'Alella ho té tot de cara a falta de poques jornades per al final de la primera fase per classificar-se entre els quatre primers de Primera Catalana. Això permetria al conjunt alellenc d'accedir a la lligueta d'ascens i disputar-se contra els altres set millors equips de Catalunya l'ascens a la Primera Divisió estatal a partir del febrer. Els equips femenins també estan fent un bon paper, especialment el Cadet de Preferent, que podria passar a la fase final per al títol de la màxima categoria del vòlei català. ●

PROTAGONISTES

NORA GARCIA, regatista alellenca del CN Masnou, va formar part de la selecció catalana d'optimist que va participar en l'Excellence Cup a Vigo el primer cap de setmana de novembre.

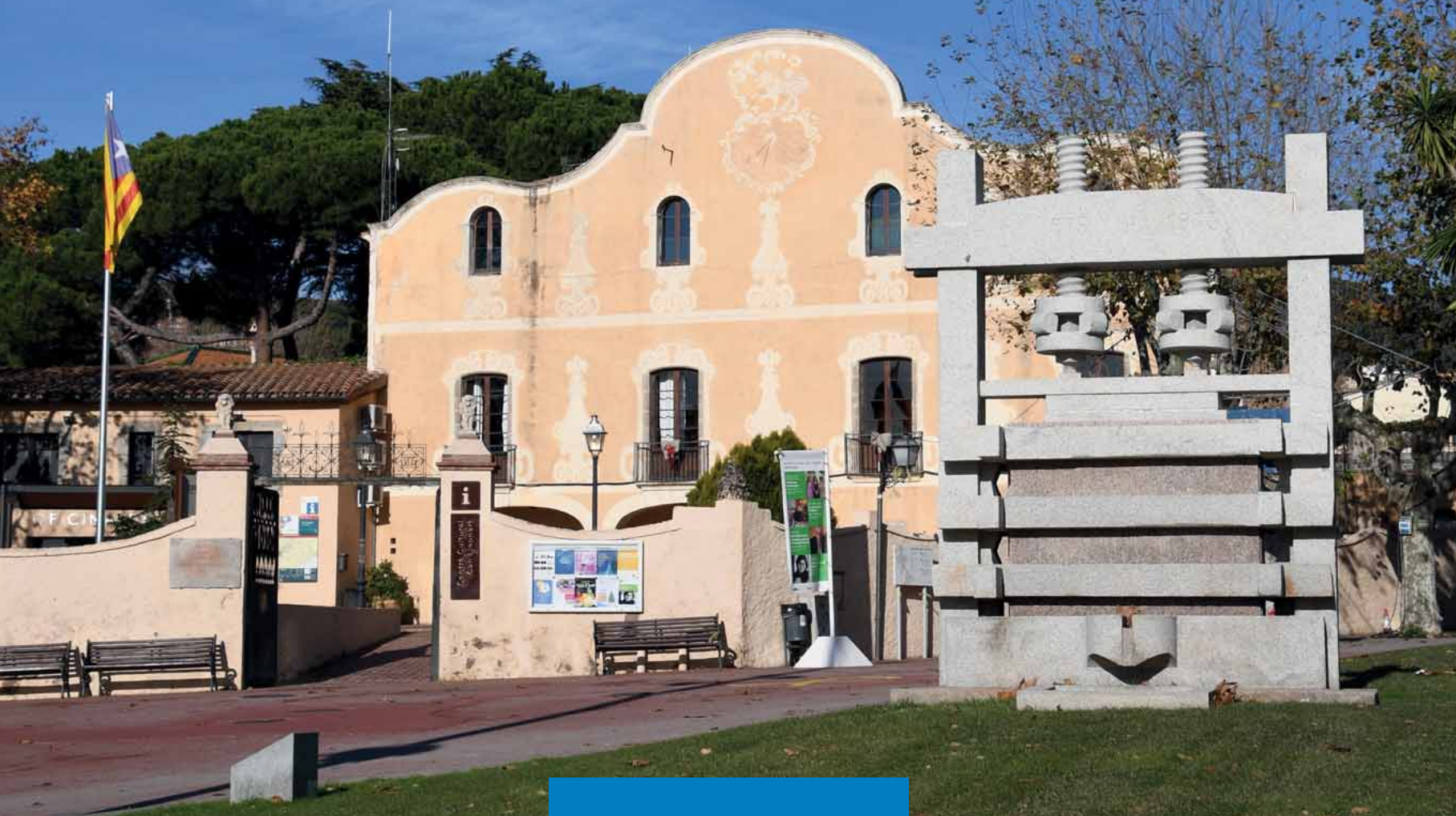
LAIA CONESA, jove promesa del bàsquet alellenc, s'ha incorporat al centre formatiu d'alt rendiment Segle XXI i va tornar a ser present en la darrera convocatòria de la selecció espanyola sub-15.

TONI BATALLA, destacat membre fundacional de la Penya Blanc-i-Blava del Masnou, Alella i Teià i històric aficionat de l'Espanyol, ens va deixar el 25 de novembre.

LUCAS BORRELL, jugador de l'Alella FS, va ser convocat per la selecció aleví del Maresme per participar en el campionat de Catalunya de seleccions comarcals a Blanes, entre el 6 i el 8 de de desembre.

ÀLVARO GONZALO ha marcat 17 gols en les 9 primeres jornades de lliga amb el Benjamí A de l'Alella CF, que es manté fora de la zona de descens a Primera.

ARREL

ARREL
SERVEIS IMMOBILIARIS

Assessorament legal · Gestió immobiliària · Compra-venda · Lloguers

MÉS DE 40 ANYS AL TEU COSTAT

Registre d'agents immobiliaris de Catalunya
aïcat 5576

Rambla Àngel guimerà 56 · Alella 08328 (Barcelona) · alella@arrel.com
93 540 14 65 · 656 29 38 24 · www.arrel.com